

avgust 1996, letnik 45, številka 7

NAŠA LJUČ

mesečnik za slovence na tujem

JESENSKA IMPRESIJA

**Kostanji zore
in trte.
Grozd ob grozdu,
polno pobočje.
Bičje in ločje
rjaví ob vodah,
barve, barve,
kot bi lile z neba.
Kačji pastirji
ob sončnih dneh,
žuželk trepetanje
in smeh
ob ognjih jesenskih.
Pod oblaki
jata lastovk,
s polja klic prepelic
in v goščavah divjad.**

**A pod večer
pesem zvonov...
Saj ne moreš drugam
kot domov.**

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih
duhovnikov, diakonov in pastoralnih
sodelavcev v Evropi za verska,
kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SLO-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, Oberhausen, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša Luč

Poljanska c. 2, 1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1/II, 1000 Ljubljana,

tel. 061/131-62-02

NAROČNINA

(v valuti zadevne dežele):

Slovenija	1.500 SIT
Avstrija	200 ATS
Anglija	11 GBP
Belgija	690 BEC
Francija	106 FRF
Italija	24.000 ITL
Nizozemska	35 NLG
Nemčija	30 DEM
Švica	27 CHF
Švedska	130 SEK
Avstralija	26 AUD
Kanada	23 CAD
ZDA	20 USD

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun: 50101 - 603 - 401025, DRUŽINA d.o.o., s pripisom za Našo luč, devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.: 50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-147/94 z dne 23.2.1994 šteje Naša luč med proizvode, za katere se plačuje 5% prometni davek. PRINTED IN SLOVENIA

Oblikovanje: TRAJANUS

Tisk: Tiskarna Ljudske pravice, Ljubljana.

Naslovna fotografija: Križ na Škrlatici (J. Rihtar)

Druga stran ovitka: Sončni zahod (Z. Podvinski)

Tretja stran ovitka: Žito (Z. Podvinski)

Četrta stran ovitka: Otroci (J. Rihtar)

Bodi zdrava, domovina

436676

Čedalje bolj lahko ugotavljamo, da nas je obisk svetega očeta Janeza Pavla II. zaznamoval za prihodnje tisočletje.

Skorajda ne mine dan, da ne bi od znancev ali prijateljev nanese beseda tudi o tem velikem dogodku. Zdi se, kot da sveti oče še vedno živi med nami, da ga na nek način še vedno vidimo, celo čutimo njegovo bližino. Morda je prav to tisto skrito upanje, ki nas bo popeljalo v naslednje tisočletje in bilo z nami do konca tega sveta. Sveti oče je nagovoril tudi Vas izseljence: "Moj prisrčni pozdrav naj doseže tudi Slovence, ki bivajo onstran meja in sploh v vsakem kotičku sveta. Želim jim, da bi mogli ohraniti nedotaknjeno vero v Boga in zvestobo domovini."

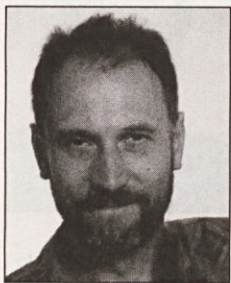
Sredi poletja smo tudi pri Naši luč izdali posebno prilogo z naslovom Bog je blagoslovil Slovenijo. Upam, da ste jo prejeli in da smo vam tako znova priklicali v spomin tiste nepozabne trenutke, ko se je Bog sklonil k svojemu narodu.

Vse to nam je dalo nov zagon in polet. To sem opazil tudi na srečanjih v domovini za Slovence po svetu. Če se ustavim samo pri dveh: Tretji tabor Izseljenskega društva Slovenija v svetu in Srečanje treh domovin na Sv. Višarjah.

Na obeh srečanjih sem občudoval koliko mladostne energije se sprosti v človeku, še zlasti pri izseljencu, ko beseda nanese na temeljne vrednote našega naroda, kot so domovina, vera, narod. Za trenutek se ustavi čas in vsi prisluhnejo govorniku, nevede sodelujejo z njim, s kretnjami rok, z mimiko obraza, mu pritrjujejo in velikokrat celo ploskajo. Njihove misli so klene in jasne, besede so izsekane iz neke globočine in kot da kličejo, da bi se čas lahko vsaj malo povrnil nazaj, da bi znova použili del svoje mladosti. Potem pa spet veselje, neusahljivi vir sreče se bere na ustnicah, ko se srečajo stari prijatelji. Tu ni besed, so le solze in nasmeh, topel, morda že malo trd stisk roke, pa vendar iskren in poln upanja. Potem pa pogovor o Domovini. Ta je včasih tudi zelo trd, na videz oster, zato ga mnogi ne razumejo. Je pa življenjski, o tem sem prepričan, je sad izkušenj in pričakovanje nečesa lepšega, kar so nekoč že okusili in to živi z njimi tudi v tujem svetu.

Upam, resnično upam, da bi tudi mlajši rodovi, druga ali tretja generacija Slovencev, rojenih na tujem, začutili, da je domovina očetov tudi njihova domovina.

Ljubo Bekš

*Pogovor z Boštjanom Kocmurjem, predsednikom
Izseljenskega društva Slovenija v svetu*

"Slovenski izseljenec je živ ud narodnega telesa"

Za začetek bi vas prosil, da se našim bralcem predstavite.

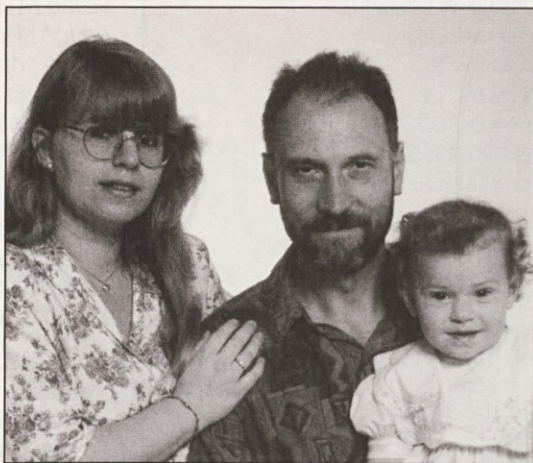
Sem Boštjan Kocmur, predsednik Izseljenskega društva Slovenija v svetu. Rodil sem se leta 1956 v Buenos Airesu, doštudiral ekonomijo na buenosaireski univerzi in v zadnjih dvanajstih letih pred prihodom v Slovenijo delal kot bančni strokovnjak v mestni banki Buenos Aires. Pred petimi leti sva se z ženo Pavlinko - tudi ona je hčerka slovenskih staršev - preselila v Slovenijo. Pred dvema letoma se nama je v Sloveniji rodila hčerkica Marjanca.

Kako ste v mladosti spoznavali domovino svojih staršev, kaj vas je pri tem najbolj zanimalo (pretreslo) in kako ste se pozneje odločili za "vrnitev" v Slovenijo?

Kot vsa moja generacija, rojena v Argentini, sem odrasčal povezan z domovino svojih staršev. Moj prvi jezik je bila slovenščina. Vedno me je globoko vznemirjalo vse, kar se je dogajalo v Sloveniji. Po zmagi Demosa na prvih volitvah so se začele odpirati nove možnosti za Slovence po svetu. Naj poudarim, da je bil že v letu 1991 prvi razpis štipendij tudi za otroke političnih emigrantov. Z ženo sva se odločila, da se vpiševa na trimesečni tečaj na Filozofski fakulteti, in tako sva v septembru leta 1991 prispela v Slovenijo.

Lahko po tolikih letih bivanja v Sloveniji rečete, da je Slovenija še tako lepa, kot so vam o njej pripovedovali vaši starši? (To je rek, ki ga radi rečejo argentinski Slovenci, potem ko prvič obišejo svojo "domovino".)

V začetku se mi je zdelo, da je to, kar vidim, pravljica. Nekaterih krajev se kar nisem mogel do konca nagle-dati. Postopoma pa je ta pravljica postajala resnična življenjska zgodba. Zgodba, s katero sem bil že od rojstva povezan - bolečina, veselje, ponos, ljubezen in

Družina Kocmur

hrepenenje mojih staršev. S to dediščino sem rastle in vseskozi oblikoval svojo osebnost.

Ste predsednik Izseljenskega društva Slovenija v svetu. Ali nam lahko na kratko opišete vzroke in čas nastanka tega društva, komu je namenjeno...?

Glavni vzroki našega nastanka so bile potrebe v letu 1991 predvsem ob prihodu naših ljudi iz tujine, ki so se odločili priti za stalno v Slovenijo. Ker ni bilo pozitivne izseljenske politike, smo se v januarju 1992 na pobudo več predstavnikov iz Argentine, Združenih držav Amerike, Kanade, Nemčije, Belgije, Avstralije in Slovenije odločili ustanoviti organizacijo, ki bi lahko v Sloveniji zastopala interese Slovencev, raztresenih po svetu. Naj omenim, da do leta 1992 še nismo imeli sogovornika v Sloveniji, ki bi razumel dejanske potrebe Slovencev po svetu, tukaj imam v mislih predvsem politično emigracijo.

Želja in potreba sta postali resnica na ustanovnem občnem zboru. Po nekaj neprijaznih sprejemih uradne v marsičem še razredne Slovenije so nas le

priznali kot društvo. Katoliško središče Slovencev po svetu na Poljanski 2 nam je po prijaznosti in naklonjenosti našega velikega prijatelja gospoda Janeza Riharja ponudilo prostor za pisarno. Po preureditvi škofovih zavodov smo dobili lastno pisarno v prenovljeni stavbi Zavod sv. Stanislava (Štula 23) v Šentvidu pri Ljubljani. Slovenija v svetu želi pomagati vsem Slovencem, ki želijo oziroma prihajajo v domovino in imajo kakršne koli težave. V ta namen je skoraj vsak dan odprta pisarna od 9. do 13. ure.

Kako sodelujete z drugimi izseljenskimi organizacijami doma in v tujini in ali ste pri svojem delu deležni kakšne podpore?

Vseskozi smo bili povezani s Katoliškim središčem Slovencev po svetu, danes Rafaelovo družbo. S sorodnimi organizacijami v glavnem ne sodelujemo, ker imamo različne izhodiščne točke. Zelo intenzivno sodelujemo z organizacijami in s Slovenci po svetu. V zvezi s podporami letno predlagamo na razna ministrstva naše programe, predvsem kulturnega značaja. Ti programi so po navadi sprejeti in delno financirani. So pa še drugi programi, za katere ne dobivamo sredstev in jih moramo pokrivati z različnimi sponzorji. Za razliko s Slovensko izseljensko matico in Svetovnim slovenskim kongresom ne dobivamo od države sredstev za osebje in najem pisarne, čeprav smo v pravnem pogledu v enakovrednem položaju. Po štirih letih obstoja smo še vedno odvisni od prostovoljnega dela. Upam, da bomo v prihodnje z bolj naklonjeno državno politiko lahko tudi to uredili.

Poleti ste organizirali že 3. tabor izseljenskega društva SVS. Kakšen je namen takšnega

združevanja? Sam sem bil navzoč na srečanju in moram reči, da je tema "Zakaj se Slovenci ne odločajo za vrnitev" dodobra razvnela poslušalce in nastopajoče govornike. Kako ste vi videli to srečanje?

Izhajamo iz prepričanja, da je izseljenec subjekt in živ ud narodnega telesa, kateremu moramo posvečati vso pozornost. Zato skušamo vsaj enkrat na leto javno slišati njihov glas. Teme teh srečanj izbiramo na podlagi potreb izseljencev, zato se ne bi smeli čuditi, če te teme med poslušalci povzročajo kakšno napetost. Zelo sem vesel, da je to srečanje uspelo, predvsem pa zaradi tega, ker nam je uspelo pritegniti k sodelovanju večino od povabljenih politikov in javna občila, ki so se našemu vabilu zelo dobro odzvala.

Ali se vam ne zdi pomembno, da bi se takih srečanj udeleževali tudi predstavniki slovenske državne oblasti skupaj s predstavniki tistih strank, ki tudi danes (kot nekoč) na izseljenstvo gledajo s posmehom, mu odrekajo osnovne človeške in državljske pravice?

Letos smo se odločili, da povabimo vse predsednike političnih strank, ki so v zadnjih letih dale kakšno izjavo o Slovencih po svetu. Zato smo povabili tudi tiste, ki v svojih izjavah Slovencem po svetu (ZL in LDS) niso naklonjeni. Žal teh zadnjih na srečanju ni bilo.

Kako bi komentirali Potrčevo izjavo (ZLSD - nekdanji komunisti), da Slovenci po svetu nimajo pravice, da bi izvolili dva svoja predstavnika, ki bi jih zastopala v parlamentu?

Mislím, da je Potrčeva izjava zelo pristranska. Nedopustno je, da se nekdo, ki je v vladi oziroma v parlamentu, izreka tako nepolitično do tako velikega dela slovenskega narodnega telesa. ZL zanimajo predvsem davki, ki jih ti Slovenci ne plačujejo, ker ne živijo tukaj. Pozablja pa, da Slovenci po svetu kljub nasprotovanju že desetletja brez pomoči države zastojno gojijo slovensko kulturo na tujem. Ravno tako vzdržujejo slovenske šole z brezplačnimi učnimi močmi. Tudi dobro vemo, da so prav Slovenci po svetu ogromno pripomogli, da je bila Slovenija tako hitro priznana kot samostojna država. Zato ni pretirano, če rečemo, da so Slovenci po svetu bili in so najboljši ambasadorji Republike Slovenije v svetu. V demokraciji si ne bi smeli več privoščiti takega ravnanja do Slovencev po svetu. Nedopustno je tudi, da

se pri nekaterih še ni uredilo po krivici odvzeto slovensko državljanstvo, premoženje, dobro ime. Vemo, da je Potrčeva komunistična partija - danes ZL - velik del našega izseljenstva imenovala "sovražna emigracija". - Menim, da vse to presega vsak davek! - Upamo, da bo takega ravnanja že enkrat konec. Skratka, menim, da tako, kot imata italijanska in madžarska manjšina pri nas svoje zastopstvo v parlamentu - in to verjetno ne zato, ker plačujejo davke, ampak zato, ker je potrebno, da jih nekdo zastopa, tako tudi izseljenci in zdomci, ki jih je precej tisoč več kot pripadnikov manjšin, potrebujejo svoje predstavnike v parlamentu, ker so prav izseljenci tisti, ki najbolj vedo, kaj potrebujejo tako daleč od domovine za ohranitev slovenstva. Ravno iz te zavesti smo otroci izseljencev ob preselitvi v Slovenijo ustanovili društvo "bivših izseljencev" - če lahko tako rečemo - za izseljence. Ker pa se je ustavno sodišče že odločilo, da sta mesti za izseljence v parlamentu protustavni, bo treba pregledati, zakaj je tako, in nato vse izseljenske organizacije in državna telesa, ki skrbijo za izseljence, pozvati, da se to spremeni.

Kljub spremembam in demokraciji v Sloveniji se ne morem znebiti vtisa, da je današnja državna oblast še vedno mačehovska do svojega razseljenega dela narodovega telesa. V javnosti še vedno opazimo delitve na ene in druge. Ali bomo kdaj zmogli preseči to dvojnost in stopiti na pot sprave in edinosti slovenske diaspore?

Po petih letih demokracije žal ugotavljamo, da smo spet na začetku in da spet prevladujejo sile kontinuitete. Zato ni čudno, da je odnos do Slovencev po sve-tu še vedno mačehovski in nezainteresiran. Glede sprave pa je nujno, da se izpostavi pravni red na vseh področjih, se vrne dobro ime zasramovanim in ponižanim ter se jih skuša povabiti k skupni mizi.

Če bi imeli še enkrat priložnost odločiti se za življenje v Sloveniji ali Argentini, bi se danes odločili enako kot pred leti?

Čeprav pot v Slovenijo za nas ni bila lahka - začetek je bil zelo težak (v Argentini so ostali najini starši, bratje, sestra, sorodniki, prijatelji, Argentina je tudi naša domovina, ki naju je šolala, sovzgajala, omogočila dobro službo); - bi se tudi danes odločil za življenje v Sloveniji.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Sedelški zvonovi

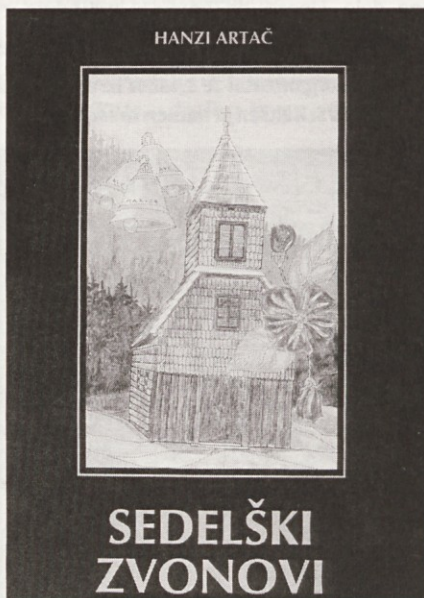
24. junija, na praznik sv. Janeza Krstnika, so v dvorani kulturnega doma v Bohinjski Bistrici predstavili novo, že četrto pesmarico koroškega skladatelja in vsestranskega kulturnega delavca Hanzija Artača z naslovom **Sedelški zvonovi**. Pesmarica, v kateri je zbranih 13 pesmi za mešani zbor, poskuša na novo zaobjeti bogat melos koroške ljudske pesmi. Vsa besedila je napisala znana koroška pesnica Milka Hartman. V pesmarici lahko najdemo več zapisov, mnenj in občudovanj, ki so jih Hanziju zapisali njegovi prijatelji. V daljšem pogovoru pa nam avtor razodene skrivnosti svojega srca, ki je vezano na glasbo in njegovo družino.

Pesmarica je nekakšen slikovni pregled skozi življenje in delovanje tega znanega koroškega skladatelja, ki poskuša s pesmijo izraziti svojo narodno in versko pripadnost. Živi in črpa iz svojih korenin, ostaja odprt, in to lepoto hoče podariti tudi drugim. Posebej zanimiv je njegov odnos do božjepotne cerkvice na Sedelcah in do božje matere Marije.

Pesmarica Sedelški zvonovi je več kot zgolj priročnik za pevske zборе. Je večplastni prikaz ljudskega umetniškega snovanja člane slovenske narodne manjšine na avstrijskem Koroškem, ki se izraža s sliko, pesmijo in besedo.

Pesmarica je izšla v Ljubljani pri založbi Družina, kjer jo lahko tudi naročite. Izdajo te pesmarice je podprla tudi revija Naša luč.

jk

Na obali

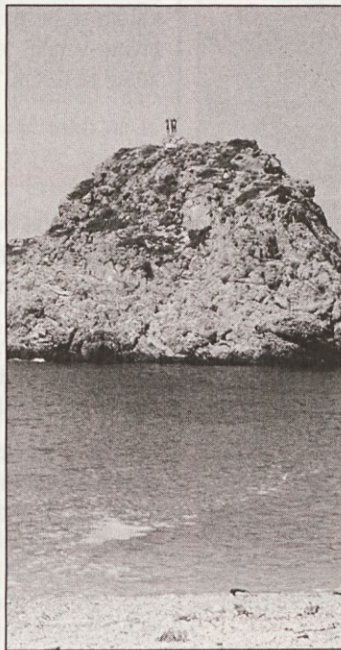
Večer, težak in soparen, je kar hrepenel po nevihti. Ta je sredi noči kot velik val privršala z juga. Odnese la je s seboj vso težo minulega dne. Narava in ljudje so jo pričakali kot nekaj odrešujočega. Nekaj, kar prinaša hkrati strah in olajšanje. Človek se je boji, a si je obenem tudi želi. Hud naliv je ponoči umil nebo in očistil obalo. Kamorkoli si se zjutraj ozrl, povsod se je vse bleščalo od sinjega iskrenja. Bilo je še zgodaj in le redki posamezniki so prihajali iz šotorov. Začuden so obstali in brez besed strmeli v nežno pozibavajoče se valovanje morja, ki je zrcalilo modrino veselja ter se tam daleč nekje poljubljalo z nebom. Blagih, sinje modrih valov se je z velikimi zlatimi dlanmi dotaknilo vzhajajoče sonce in dopolnilo podobno raja novega dne.

Morje, ki se je tisočletja zajedalo v obalo, je ustvarilo šumečo polkrožno obalo, vso posuto s čistimi, gladkimi, belimi kamni. Tam sem obstal tisto jutro po nevihti in prisluhnil butanju valov. Toda to ni bilo butanje, bilo je le šumenje, naraščajoče in pojemajoče šumenje valov, ki so se dvigali iz temnih globin, se spuščali na peščeno obalo ter mleli in brusili beli prod. Vedno znova in znova. Kamen se je brusil ob kamnu, kamenček ob kamenčku, pesek ob pesku. Nепrestano. Neutrudno. Za hip se je zdelo, kot da se bo vse ustavilo, se umirilo, toda spet se je pojavil nov val in beli kamni so se znova dotaknili drug drugega ter se brusili med seboj. Valovi so to brušenje hladili, ga blažili in gladili, da ni bilo prav nič boleče. Še

več, prelilo se je celo v skrivnostno lepo pesem, ki ji je dajala ritem temna globina morja, medtem ko se je njena melodija spuščala iz neskončne tišine neba.

Vsak kamenček je postal svojvrsten instrument, ki je k tej izvirni, simbiotični simfoniji morja in kopnega neopazno prispeval svoj glas, svojo melodijo, svoje pošumevanje. Prav vsak, tudi najbolj droben kamenček je bil potreben, da je bila jutranja simfonija zares popolna.

Tisti kamenčki so bili tako gladki, tako beli in lepi. In če si jih položil v dlan, so bili prijetno pomirjajoči. Da, na neki način so celo vzbujali občutek mehkohe, topline. Nепrestano brušenje, nепrenehno srečevanje, dotikanje in gladeenje jim je odstranilo ostrino, vse robове,

očistilo jih je vsakršne umazanije in grdosti.

Nenadoma pa se mi je v to podobo raja vsilila nova slika. Lahko bi bila nadaljevanje tega raja. Lahko bi bila še lepša kot simfonija morja, neba in kopnega. Lahko bi bila, in kaj bi dal, da bi bila vsaj del ali delček tega jutra, ki se je rojevalo pred menoj. Toda ni bila ne nadaljevanje ne del tega raja. Videl sem veliko plažo na planetu Zemlja, kjer se je med seboj brusilo, trlo in ribalo dobrih pet milijard ljudi. Njihovo bučanje je bilo glasnejše, viharnejše od bučanja največjih valov. Spremljale so ga topovske granate, eksplozije, zavijanje siren, pokanje plamenov, kriki jetnikov in ranjencev, jok lačnih in pretepenih otrok. Vprašal sem se: "Zakaj le je ta velika množica Zemljanov tako drugačna od teh kamnov in kamenčkov, ki vsak zase in vsi skupaj odsevajo lepoto novega dne?" Tisočletja in tisočletja se brusijo na obalah zemeljske oble, pa niso prav nič bolj zglašeni, ne ujamejo se tako kot tile kamenčki, ki jih valovi prinašajo in odnašajo in se vsakokrat pojavijo lepši in bolj beli.

In morje mi je odgovorilo: "Še, še, šee!" Kaj, še? Pomeni to, da je treba še čakati? Še sto let? Tisoč? Koliko še?

Tega morje, tega valovi niso povedali. Šumeli so naprej svojo večno pesem in jo šepetali belim kamnom, kamenčkom in drobne-mu produ.

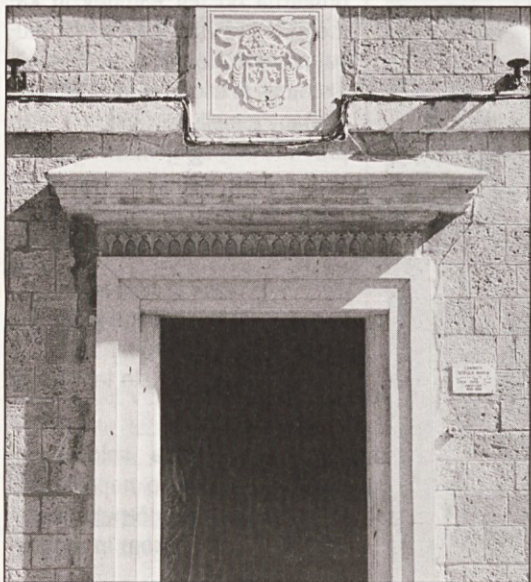
Jože Urbanija

Obljubljena dežela

Jozuetova knjiga je del teologije Izraelove zgodovine, ki jo piše devteronomistični vir. Osnovni namen knjige je s preteklimi dogodki razložiti veliko nesrečo babilonskega izgnanstva. Pisec Božjo sodbo nad Izraelom pojasnjuje z zgodovino Izraelovega greha. Izraelovo ravnanje - posebno Izraelovih in Judovih kraljev - vrednoti in razlaga ob Božji postavi. Neposlušnost in upor Božji volji se začne v 2. poglavju Knjige sodnikov. Neke vrste uvod v ta žalostni in gotovo tragični del Izraelove zgodovine pa sta 5. Mojzesova in Jozuetova knjiga, ki govorita, kako je Jahve dal postavu, sklenil s svojim ljudstvom zavezo in izpolnil svojo obljubo, da bo narodu dal deželo, v kateri bo prebival.

Jozue

Doba Jozuetovega vodstva je prikazana kot čas zvestobe in poslušnosti. Bog je neposredno pomagal ljudstvu zaradi svojih obljub, pa tudi zaradi Jozueta. Glede na večino poznejših kraljev je bil pravi voditelj, zakoniti Mojzesov naslednik, veren Božji poslanec, ki je sebe in ljudstvo ohranjal v zavezi z Bogom.

Vhod v samostan na Karmelu

Nastanek knjige

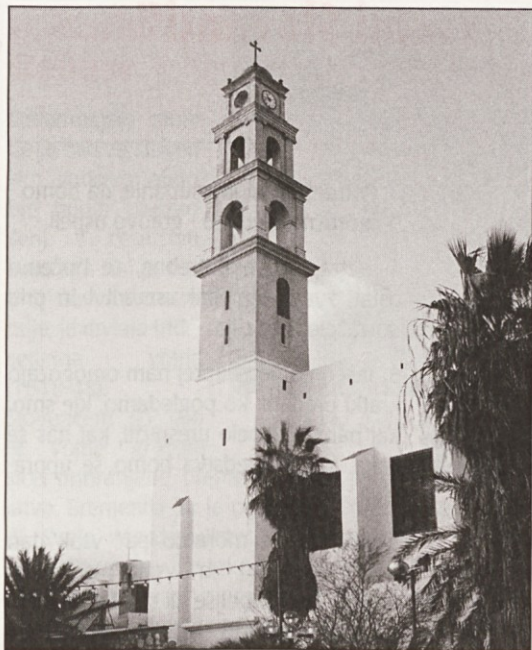
Knjiga je bila sestavljena po daljši dobi ustnega prenašanja pripovedi o osvajanju in razdeljevanju Obljubljene dežele. Prvič je bila verjetno zapisana na začetku dobe kraljestva. Na splošno velja, da je stara izročila temeljito preoblikoval in knjigo dokončno uredil tako imenovani devteronomist, ta je dal dokončno obliko tudi drugim zgodovinskim knjigam Stare zaveze. Torej je od dogodkov, ki jih knjiga opisuje, pa do končne redakcije minilo vsaj petsto let.

Poleg tega je Jozuetova knjiga del velike teologije Izraelove zgodovine. Zgodovinske knjige Stare zaveze namreč niso kronika in zgodovina izraelskega ljudstva, kakor zgodovino razumemo danes. Tu opisani dogodki naj bi prikazali delovanje Boga v Izraelovi zgodovini, izpolnjevanje njegovih obljub ter posledice Izraelove zvestobe in nezvestobe zavezi z Bogom. V tem odnosu med človekom in Bogom je ključ življenja in zgodovine. Na to nas opozarja tudi Jozuetov preroški govor v 24., zaključnem poglavju knjige, kjer ljudstvu, zbranem v Sihemu, med drugim govori te Božje besede: "In dal sem vam deželo, za katero se niste trudili, mesta, ki jih niste zidali in prebivate v njih; vinograde in oljke, ki jih niste sadili, imate za užitek."

Vprašanje svetih vojn

Marsikoga od branja svetih spisov odvrne prav niza nje vojn v zgodovinskih knjigah Stare zaveze. Češ, to je knjiga okrutnih morij, ki nasilje celo opravičuje z bojem za Boga in v njegovem imenu. V čem sploh prinaša kaj novega, če jo primerjamo s krutostjo današnjega sveta? Ali ne daje opravičila za nasilje v imenu nekih višjih ciljev ali celo Boga?

Tudi iz tega zornega kota se kaže pravilno tisto načelo o branju Svetega pisma, ki pravi, da je treba Sveto pismo brati z isto težnjo in v istem duhu, kot je pisano. V duhu, da je vse, kar je, Božje delo, ki ima svoj načrt in cilj in da je človeku mogoče ta načrt zasledovati in doseči cilj le, če je v stalnem in pristnem odnosu s stvarnikom. O tem govorijo sveti spisi in to

Cerkve v Jaffi

dokazuje zgodovine Izraela. Spisi so nastali davno po dogodkih, katere opisujejo. Namenjeni so ljudem, da se utrdi njihova vera v verodostojnost in učinkovitost Stvarnika, kateremu naj bodo zvesti, če hočejo dobro sebi, svojemu bližnjemu in svojim potomcem. Z analizo zgodovine dokazujejo, da so bile odločitve in dejanja Bogu zvestih prednikov narodu v dobro, dejanja nezvestih in samozvanih pa v pogubo. Tako majhen narod, kot je bil Izrael, iz svoje moči ne bi nikoli mogel obstati, kaj šele osvojiti dežele, v kateri so bivali tako močni narodi. Vse, kar Izrael ima, je Božji dar, ki je bil pred vekom obljubljen njihovim prednikom. Zato bodi zvest svojemu Bogu, Izrael, ker je zvest Bog.

Isto velja za vse ljudi in vse narode. Vsi smo v vsakem trenutku orodje v Božjih rokah, s katerim se preizkuša naša zvestoba. Izraelci so po poročanju Svetega pisma doživljali vzpone in padce po merilu njihove zvestobe ali samovolje. Z nami se ne godi drugače. Sodba o svetosti odločitev, dejanj ali v tem primeru celo vojn pa ni v rokah avtorjev dejanj, ampak jo izkaže zgodovina, ker je ta v Božjih rokah. Na neki način velja isto pravilo, kot ga je za merilo pravega preroka postavil Jeremija; prerok je tisti, katerega prerokba se uresniči. Svet boj, sveta vojna je

tista, ki se izkaže za boj Bogu zvestih proti samozvancem, za boj dobrega proti zlu.

Imamo pa tudi orodje za presojanje v sedanjosti. Ni tako zanesljivo kot zgodovina, vendar pravišnje za ravnanje v "dobri veri". To je presojanje in ravnanje v pristnem odnosu s stvarnikom. Z molitvijo in poslušanjem vesti smo na dobri poti, v zaupanju drugim, pa kolikor vidimo njihovo bogaboječost, moralno neoporečno življenje ter ljubeznivost do sočloveka in stvarstva.

Pripravil Iztok Kržič

4. Mojzesova knjiga označuje Jozueta kot Nunovega sina, ki je bil pod Mojzesom podpoveljnik in eden izmed oglednikov, ki jih je Mojzes poslal v Kanaan. Po Mojzesovi smrti je kot njegov naslednik vodil osvajanje Obljubljenе dežele in njeno razdelitev med dvanajst Izraelovih rodov.

Reka Jordan je največja reka v Palestini. Izvira iz več izvirov pod Hermonom ter teče proti jugu v Mrtvo morje. Izraelci so jo pod Jozuetom prečkali, ko so vstopili v Obljubljeno deželo. Opis prehoda čez Jordan je zelo podoben prečkanju Rdečega morja ob izhodu iz egiptovske sužnosti. Ta podobnost ni naključna, saj prihod v Obljubljeno deželo predstavlja izpolnitev starodavnih Božjih obljub izraelskim očakom, o katerih Izraelci v času egiptovske sužnosti niso upali niti sanjati.

Kanaan zemljepisno zunaj Svetega pisma pomeni Fenicijo. Obe imeni pomenita "deželo rdečega škrlata", ker so tam škrlat pridobivali in z njim trgovali. V Stari zavezi Kanaan pomeni vso deželo, ki jo je Jahve obljubil Izraelcem in so jo pod njegovim vodstvom zavzeli.

"Povezan želim biti z vsemi Slovenci"

Dovolite, da najprej vse prisrčno pozdravim z besedami svetega očeta, Janeza Pavla II., ki je 19. maja v Mariboru zaklical: "Moj prisrčni pozdrav naj doseže tudi Slovence, ki bivajo onstran meja in sploh v vsakem kotičku sveta. Želim, da bi mogli ohraniti nedotaknjeno vero v Boga in zvestobo domovini."

Ko so pred tremi leti, ravno v počitniških mesecih, iskali duhovnika za slovensko župnijo v Stuttgartu, so se ustavili tudi ob mojem imenu in ob pogovorih s predstojniki je prišlo do odločitve, da grem med rojake v Nemčijo.

Janez Šket,
župnik v Stuttgartu

Zavedal sem se, da grem na novo župnijo kot slovenski duhovnik, torej bo poleg oznanjevanja evangelija še dodatna naloga skrb za slovenski jezik ter ohranjanje oziroma navezovanje stikov z domovino. Na kratko bi te osnovne vrednote lahko poimenoval: MATI (materin jezik), DOMOVINA, BOG! Kot dušni pastir sem poklican, da molim in po svojih močeh poskrbim za vse "farane". Nikomur ničesar ne vsiljujem, tistim, ki želijo, pa bi rad posredoval bogastvo milosti, to je blagoslov in duhovne dobrine, ki nam jih daje Bog in nam življenje še kako obogatijo. Toda kot kristjan in duhovnik se nujno srečujem tudi z ljudmi drugih narodnosti in veroizpovedi.

V knjigi Moč pozitivnega mišljenja je podanih pet osnovnih načel, ki se mi zdijo modra in praktična. Za naše skupno delo in življenje bi jih lahko takole prikladili:

1. Temeljna usmeritev: v ospredje postavljati najvišje vrednote: Boga (ljubezen, dobrota, resnica, pravica, odpuščanje), domovino (v zavesti, da ima lahko nekdo dve domovini - svojo in svojih staršev - in še tretjo - tisto zadnjo ali pa celo "edino", saj smo vsi na tem svetu "tujci", in je naš pravi dom v nebesih!) in materin jezik, torej korenine naše kulture.

2. Zdrav ponos, to je spoštovanje sebe, svojih korenin in tudi okolja, v katerem in iz katerega živim (vera, kultura).

3. Potrpežljivost in zaupanje, da bomo - dolgoročno gledano - gotovo uspeli.

4. Vztrajnost je potrebna, če hočemo ostati zvesti temeljni usmeritvi in priti do zaželenega cilja.

5. Jasen pogled naprej nam omogočajo kratki predahi, ko pogledamo, kje smo, kaj nam je uspelo uresničiti, kaj nas še čaka, katera sredstva bomo še uporabili?...

V življenju se moramo pač vsak dan znova odločati in vsaka odločitev

potegne za seboj posledice: boljše ali slabše, zame in za druge. Zato je pomembno, kaj nas nagiba pri posameznih odločitvah. Meni pri tem pomagajo tri vprašanja, ki sem jih prav tako prebral v knjigi Moč pozitivnega mišljenja:

1. Ali je odločitev oziroma dejanje v skladu z zakoni - zapovedmi?

2. Ali je odločitev oziroma dejanje uravnoteženo, nepristransko za vse sodelujoče, kratkoročno ali daljnoročno? Ali spodbuja iskrenost in zaupanje?

3. Kakšno mnenje bom imel po odločitvi oziroma dejanju o sebi? Bom ponosen nase, bi mi bilo prav, če bi to objavili v časopisu ali če bi izvedeli domači? Kako gleda na to Bog?

Kaj je moje in vaše poslanstvo, dragi rojaki, da bomo izpolnili svoje poslanstvo, kot ga je sv. oče izrazil z besedami: "...da bi mogli ohraniti nedotaknjeno vero v Boga in zvestobo domovini?"

Sprejemati evangelij in ga posredovati naprej. Zato pošilja slovenska Cerkev med vas duhovnike, zato smo tukaj za vas in z vami, želimo z vami vstopiti v tretje tisočletje s Kristusom, ki je Pot, Resnica in Življenje, in pomagati, da bi tudi vaši otroci - morda že odrasli - spoznali zaklade vere in živeli iz bogate dediščine krščanstva.

Bog miru in ljubezni naj bo z vami vsem!

p. Marko Dolinar

Sedemnajsto stoletje je bilo za slovensko ljudstvo obdobje hudih preizkušenj. V cesarstvu, katerega del je bilo tudi slovensko ozemlje, je divjala tridesetletna vojna (1618-48).

Cerkev sv. Roka v Dravljah

Slovcem so bile te vojne grozote sicer prihranjene, bremenile pa so jih težke vojne davke. Bremenila jih je negotovost pred turškimi vpadi. Svoje nezadovoljstvo so ljudje izražali v obliki kmečkih uporov. Že tako kritične socialne razmere so še zaostrele naravne nesreče in kužne bolezni. Leta 1644 je kuga morila tudi po ljubljanski okolici. Generalni vikar ljubljanskega škofa Otona Friderika Buchheima, Marko Dolinar, se je ob teh preizkušnjah resno zamislil ob Jezusovih besedah: "Lačen sem bil in ste mi dali jesti... (Mt 25,35-36). Nemudoma se je iz Ljubljane podal v Dravljah in v preprosti kmečki hiši organiziral duhovno in telesno pomoč preizkušanim. Po treh mesecih boja s to hudo boleznijo je sklenil v Dravljah postaviti cerkev zavetniku proti kužnim boleznim, sv. Roku. Zidati so jo začeli leta 1646. Kmalu je postala znamenita božja pot, čeprav so jo v celoti dokončali šele leta 1682.

O Marku Dolinarju se nam je ohranilo presenetljivo malo podatkov. Je mar to znamenje naše ravnodušnosti do svetega v našem bližnjem? Ali nas moti zgled predanosti Bogu v naši neposredni okolici in se zato rajši oziramo po tujih vzorih? Mar Slovenci zato še nimamo svojih svetnikov? Marko Dolinar je bil po rodu iz Škofje Loke. Točen datum njegovega rojstva nam ni znan. Za duhovnika ga je leta 1636 posvetil ljubljanski škof Rinaldo Scarlichi in ga nato poslal nadaljevati teološke študije v Gradec. Leta 1640 je postal župnik v Gornjem Gradu in vodja tamkajšnjega izobraževalnega zavoda za duhovnike ljubljanske škofije, tako imenovanega Collegium Marianum. Skrb za temeljito izobrazbo in solidno vzgojo duhovnikov je nedvomno ena najbolj odgovornih služb v škofiji. Tega se je ljubljanski škof Oto Friderik

Buchheim (1641-64) dobro zavedal. Zato je hotel imeti ob sebi le najboljše ljudi. Sam temeljito teološko podkovan je v Marku Dolinarju našel enakovrednega sogovornika in zvestega sodelavca. Leta 1643 je škof Marka Dolinarja imenoval za svojega generalnega vikarja, 1650 za stolnega dekana in 1653 za stolnega prošta. Vse službe je izvrševal z izredno natančnostjo in predanostjo. Stolni kapitelj je namreč odklanjal rimsko usmerjenost škofa Buchheima, ki je leta 1642 v ljubljansko škofijo uvedel rimski obrednik. Na svojega generalnega vikarja pa se je mogel škof, ki je bil zaradi mnogih obveznosti veliko odsoten, popolnoma zanesti.

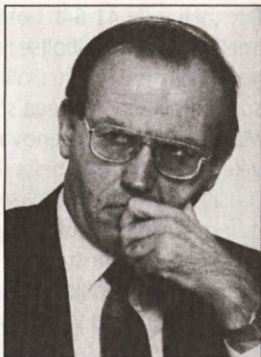
Njegovi sodobniki niso prezrli, da je bil Marko Dolinar v prvi vrsti človek molitve. Molitev je prepletala ves njegov dan. Pri tem postanemo pozorni na dve podrobnosti, ki sta tako značilni za pobožnost ene vodilnih osebnosti slovenskega verskega življenja v prvi polovici 17. stoletja. Prva značilnost pobožnosti je bila njegova evharistična usmerjenost. Dan je začel z Gospodovo daritvijo, na katero se je temeljito pripravil. Redno se je udeleževal tudi kapiteljske maše v stolnici. Gospodova daritev je bila zanj višek človekove povezanosti z Bogom, Kristus v svetem Rešnjem telesu pa njegov najbolj intimni prijatelj. Vsak dan ob treh popoldne je pokleknil pred Najsvetejše v ljubljanski stolnici in se dalj časa zadržal z Gospodom v zaupnem pogovoru.

Druga značilnost njegove duhovne podobe je bila njegova zaupna pobožnost do Matere božje. Ljubljanski kanoniki so v tem času del svojih skupnih molitev brevirja opravili pred Marijinim oltarjem v ljubljanski stolnici. Svoja čustva je izrazil v knjigi, ki ji je dal pomenljiv naslov "Mati ljubezniva" (Mater amabilis). Žal danes ni znan noben izvod te knjige. Zadovoljiti se moramo s poročili iz drugih virov. Kako bi mogel takšen častilec Kristusa v Nasvetejšem zakramentu ostati ravnodušen do Jezusove matere Marije. Imenuje jo Mati ljubezniva, kot bi hotel že v naslovu izraziti hvaležnost za vse tiste milosti, ki jih je po njeni priprošnji prejemal. Marija je bila za Marka Dolinarja najbolj naravna pot k Bogu. Njegova življenjska pot se je končala na praznik Jezusovega imena, 1. januarja 1657 v Ljubljani. Ob njegovem grobu mu je govoril njegov prijatelj zgodovinar dr. Janez Ludvik Schönleben.

France M. Dolinar

Tretja veja oblasti na udaru

Moderna demokratska država je tudi pravna država. To pomeni, da je država demokratska tedaj, če ima pošteno in dobro izdelano zakonodajo in učinkovito sodstvo, katerega namen je, da preganja vsakovrstni kriminal in vzpostavlja nazaj pravico, če je bila kje teptana.

V pravni državi tudi ni privilegijev. Pred zakonom so vsi enaki, od predsednika države in ministrov do najbolj preprostega državljana. V pravni državi ni nekaznovanega kršenja zakonov. Merila so zelo ostro, posebno še za ugledne nosilce javnih funkcij.

V mladi slovenski demokraciji pa take pravne države še ni. Številni ministri so delali narobe in nepošteno, pa jih je šele opozicija - in to s težavo - spravila s položaja. Predvsem pa ni šel nobeden pred sodišče.

Še več. Zakonodaja je namenoma luknjičava, da omogoča izigravanje zakonov. Gotovo je, da bi vlada lahko - in je bila dolžna - predlagati tako dosledno in natančno zakonodajo, da bi v kali zadušila vse nepravilnosti oziroma bi omogočala lahko in hitro odkrivanje nepravilnosti, za katere se je vedelo, da obstajajo. A tega ni nikoli storila. To pomeni, da je zavestno podpirala krajo družbenega premoženja, ker so pač to možnost s pridom izkoriščali njeni ljudje in politični prijatelji.

Izvajanje zakonov nadzoruje sodstvo. Tudi če je zakonodaja kje luknjičava, obstajajo splošna pravna načela, kot je načelo pravičnosti, dobrega gospodarjenja in podobno, kar omogoča, da tožilec sproži zadevo pred sodiščem, ko opazi, da se dogajajo krivične in moralno nesprejemljive stvari. Tu je naše sodstvo odpovedalo. Sodstvo pa je nenehno v krizi.

Še več. Sedanja oblast je že tako samopašna in predrzna, da zadnje čase celo odkrito poskuša, da bi sodstvo popolnoma nadzorovala. Prva tarča levih postkomunističnih sil je sedanjí glavni javni tožilec A. Drobnič. Čeprav je priznan strokovnjak in poštenjak, se je zameril levim silam, ker je podal svoje poglede

na domobranstvo, ki se ne ujemajo z še vedno uradno razlago medvojnih dogodkov. To pomeni, da razlog za njegovo zamenjavo ni strokoven, temveč političen. Zamenjavati visoke državne funkcionarje po političnih kriterijih pa je početje, ki smo ga doživljali skozi vsa leta komunistične diktature. Tam so bili zloglasni 'moralno-politični kriteriji' odločilni razlogi, da je kdo dobil kako službo ali pa je bil pahnjen z nje. In zdaj se naše leve sile počutijo že tako močne, da hočejo spet uveljavljati taka politična merila, kar je povsem skregano z načelom neodvisnega sodstva.

Druga zadeva, ki je razburkala javnost, pa je bila "časna" neizvolitev mag. M. Deisingerja za čdana vrhovnega sodišča. Vse pristojne strokovne ustanove so dale pozitivno mnenje glede njegove primernosti. Bilo je celo predvideno, da bi postal predsednik vrhovnega sodišča, kajti v strokovnih krogih velja za izredno sposobnega pravnika. Kljub vsemu temu je večina poslancev glasovala proti njegovi izvolitvi, ta večina pa je bila sestavljena iz obeh levih strank in njihovega satelita Jelinčičevih nacionalistov. Takoj je bilo jasno, da ga niso izvolili zaradi političnih razlogov, kajti kandidat velja za politično neodvisnega, poštenega in odločnega pravnika, ki bi prav gotovo vplival na večjo neodvisnost sodstva. Zdaj se ve, kdo se koga boji in zakaj. Kajti če bi levi stranki imeli čiste račune, se jima ne bi bilo treba bati politično neodvisnega in nepristranskega sodstva.

Ti pojavi so skrajno skrb zbujajoči. Politična nepristranskost sodišč je najbolj osnovni pogoj demokracije. Samo neodvisni in politično nepristranski sodniki lahko zagotavljajo, da bo obveljala pravica ne glede na to, za koga gre, da bomo pred zakonom vsi enaki, od predsednika države do zadnjega državljana. To je poudarjal že francoski politični filozof Montesquieu, ki je dokočno uveljavil načelo, da morajo biti v demokratični državi tri veje oblasti ločene. Oblast lahko omejuje in nadzira samo druga oblast. Zato imamo v moderni državi tri ločene veje oblasti, da druga drugo omejujejo in nadzorujejo. To so zakonodajna oblast (parlament), izvršilna oblast (vlada) in sodstvo. Neodvisnost sodstva pa je še posebno pomembna, kajti samo pod tem pogojem bo v državi vladal splošno sprejeti zakon, ne pa samovolja stranke na oblasti, kot je to bilo v minulem totalitarnem režimu.

dr. Anton Stres

Slovenija v svetu - dvakrat v Zavodu sv. Stanislava

V duhu povezovanja Slovencev po svetu

V duhu povezovanja vseh Slovencev je letos izseljenško društvo Slovenija v svetu pripravilo dve veliki prireditvi za Slovence po svetu v Zavodu sv. Stanislava: 6. julija III. tabor Slovencev po svetu in 3. avgusta Srečanje mladih iz Slovenije, zamejstva in izseljenstva.

Tabor Slovencev po svetu je že tretjič zbral katoliško misleče Slovence iz sveta z namenom, da na njem drug drugega slišijo in spregovorijo drug drugemu ter Slovincem v domovini. Letos so razmišljali o razlogih, zaradi katerih se Slovenci po svetu ne odločajo za vrnitev v domovino. O tem sta najprej govorila dr. Peter Urbanc iz Kanade in dr. Edi Gobec, ravnatelj Slovenskega raziskovalnega središča v Clevelandu (njegovo predavanje je prebrala Pavlinka Kocmur). Sledili so še Ivan Korošec iz Argentine, Ivan Žigon in Vinko Rizmal iz Avstralije, Marjan Magister iz Španije, Franc Šega iz Združenih držav Amerike, Janez Pucelj in Feliks Tavčar iz Nemčije, Janez Ložar iz Pariza in Marij Maver iz Trsta ter nekateri drugi. Predstavniki izseljencev so se strinjali, da so temeljni razlogi za nevratanje še vedno nedemokratska domovina, nepravna država, nepopravljene krivice in neizvedena denacionalizacija, neurejeno ali prepočasno urejanje državljanstva, neprimeren volilni sistem, odsotnost sprave, divji kapitalizem brez socialnih sestavin. Skratka, politična emigracija nima zaupanja v demokratičnost slovenskega sistema.

K drugem delu dopoldanskega programa je bilo objavljeno šest predsednikov političnih strank, odzvali pa so se le Janez Janša (SDS), Lojze Peterle (SKD), Marjan Podobnik (SLS) in Vitomir Gros (LS). Vsak je predstavil program svoje stranke in nakazal rešitve težav naših izseljencev. Kljub kritičnim in odkritim besedam je prevladalo mnenje, da lahko le stranke slovenske pomladi prinesejo slovenski državi novo upanje in jo potegnijo iz zastoja polpretekle zgodovine, kamor so jo pahnilo po petih letih demokracije stranke, zakoreninjene v preteklem sistemu in v njegovih privilegijih. Odločilne bodo prihajajoče volitve v državni zbor.

S kulturnim programom, v katerem so sodelovali kvartet Feguš, domžalski komorni zbor, recitatorja Tone in Jernej Kuntner ter citrar Tomaž Plahutnik, in z

mašo, ki jo je daroval nadškof dr. Alojzij Šuštar, se je končal dan, namenjen Slovincem po svetu.

Na srečanju mladih, 3. avgusta, so se sešli mladi in skavti iz Slovenije in Trsta, mladi iz izseljenstva - iz Belgije in Nemčije -, maturantje slovenskega srednješolskega tečaja Marka Bajuka iz Argentine ter skupina slovenskih maturantov iz Kanade, ki so prvič prišli na obisk v Slovenijo. Srečanja so se udeležili tudi sekretar za Slovence po svetu dr. Peter Vencelj, predstavnik Zveze katoliških študentov in Janez Šket, slovenski župnik v Stuttgartu. Dopoldanski del programa je bil namenjen pogovoru. Mladi iz Argentine, Kanade in Trsta so pripovedovali o svojem šolanju v slovenskem jeziku, o udejstvovanju in sodelovanju v slovenskih kulturnih in verskih društvih, kjer ohranjajo in gojijo stike s slovenstvom.

Pred kosilom so imeli mladi še orientacijsko tekmo. V popoldanskem delu po skupnem kosilu je sledilo pritrkavanje, maša ter kulturno srečanje, na katerem so slovenski dijaki iz Kanade prikazali kanadske plese, slovenski srednješolci iz Argentine pa folklorne argentinske plese ter recitacije. Skupina kanadskih in slovenskih skavtov je skupno zapela pesem Družinica. Na koncu pa sta še nekaj pesmi zapeli Petra in Barbara Košak iz Stuttgarta.

Boštjan Kocmur

dr. Peter Urbanc na 3. taboru SVS

Rekli so...

Jože Biščak, MAG, 26/96

Predsednik države Milan Kučan nikoli ne pozabi omeniti, da je bila med vojno za Slovenijo teritorialna obramba skupaj s policijo sicer dorasla zgodovinskemu položaju, toda "resnični in pravi zmagovalec v tej vojni je slovenski narod in je zgolj sebi dolžan zahvalo za to zmago". To je seveda čista manipulacija. Demosova vlada je bila tista, ki je ljudi prepričala, da je Slovenija sposobna biti samostojna in neodvisna, ter jih v to tudi vodila. Kajti če bi prišli na oblast tedanji Školčevi liberalci in Ribičevi prenovljeni komunisti, bi Slovence prepričali o nasprotnem - Slovenija bi bila danes v najboljšem primeru v konfederaciji.

Janez Janša, MAG, 31/96

Vprašajte ljudi, kaj si mislijo o sedanjem parlamentu. Smo edina država v Evropi, v kateri ima po raziskavah javnega mnenja prometna policija trikrat večji ugled kot poslanci državnega zbora. Niso vsi enaki, posamezniki se trudijo in garajo, toda odločilna večina se bojuje zgolj za svoje privilegije. Kar 45 poslancev je podpisalo zakon, po katerem bi se lahko upokojili celo s samo 15 leti delovne dobe. Takšno ravnanje poslancev je posledica dejstva, da niso predstavniki svojih volivcev, temveč sami svoji oziroma samo predstavniki strankarskih vodstev. Izvoljeni so bili po strankarskem ključu, ne pa glede na zaupanje volivcev. To je glavna pomanjkljivost sedanjega do skrajnosti deformiranega proporcionalnega sistema, ki je v podobni obliki

sosednjo Italijo v nekaj mandatih spremenil v mafijsko družbo. Pri nas pa je omogočil podaljšanje klanovske oziroma mafijske politike iz enopartijskega režima, hkrati pa omogoča negativni centralizem in odtekanje denarja iz že tako ali tako osiromašenih regij.

Območja v Sloveniji, ki so kar štiri leta brez zastopstva v parlamentu (to pa se po sedanjem sistemu lahko ponovi večkrat zaporedoma), ne soodločajo o razdelitvi proračunskih sredstev, sistemski zakonodaji in drugih pomembnih zadevah. Denar pa se seli tja, kjer je politična moč. Danes je polovica poslancev dejansko tako ali drugače vezana na Ljubljano. Če bi bil sprejet predlog LDS o Sloveniji kot eni volilni enoti, pa bi bili v državnem parlamentu sčasoma skoraj izključno Ljubljančani. Ta sistem je morda ustrezen za Izrael, ki je nastal s priseljevanjem in je sestavljen iz Jeruzalema, Tel Aviva in puščave. Slovenija pa je država pokrajini in regij s tisočletno tradicijo. V našem nacionalnem interesu je, da se čim bolj enakomerno razvijamo. Ni sprejemljivo, da je v Ljubljani, kjer so skoraj vse državne službe, nekaj odstotna brezposelnost, medtem ko je v Mariboru petina ljudi brez dela. Davki pa so povsod enaki.

Socialdemokrati predlagamo neposredne volitve poslancev. To pomeni, da bi vsak okraj v Sloveniji dobil svojega poslanca in da bi se dejansko na enako število volivcev, kot določa ustava, tudi izvolil in ne samo volil en poslanec. Vsak, ki bi bil izvoljen, pa bi moral dobiti absolutno večino, torej več kot 50 odstotkov glasov sodelujočih volivcev. Tako smo že leta 1990 volili poslance v

zbor občin, leta 1994 pa župane. Stranke v tem sistemu ne izgubijo svoje vloge, se pa ta zmanjša, saj samo predlagajo kandidate, medtem ko o izvolitvi odločajo volivci.

Anton Drobnič, MAG, 30/96

Na papirju, po ustavi in po nekaterih temeljnih zakonih smo kar dobra pravna država. Pri izvajanju, v praksi, pa smo daleč od pravne države. Naj omenim le to, da Sloveniji niti po petih letih samostojnosti ni uspelo izpeljati pravno tako pomembnega dejanja, kakršno je raziskava povojnih pobojev. Na tem področju ni bilo storjeno tako rekoč še nič. Prava pravno-civilizacijska sramota za državo je, da ji ni uspelo desetisočev pobitih niti popisati niti odpreti enega samega grobišča in preveriti, kaj je res, kaj pa ne. Skratka, na tem področju smo skoraj prava barbarska država.

Zapisali so...

Mladen A. Švarc v SLOVENCU, 13. 7. 1996

"V politiki ni prijatelj, samo interesi. Vi pa se lepo zabavajte," je zabrusil nekdanji demosovski prvak tistim, ki so še poskušali ohraniti Demos, stoje in od vrat, skozi katera je potem odšel. Peterletovo vlado so do konca podpirali SKD, SLS, LS, ND in poslanski klub Demos. Temu se je potem reklo "trdo jedro Demosa".

Za razumevanje sedanjih sporov med demokratičnimi, to je desnimi strankami, je dobro poznati njihovo zgodovino. Potem se nam nekatere pokažejo v lepši luči, nekatere pa malo manj svetle. Samo s pravičnostjo do vseh

lahko dosežemo tisto, kar si večina slovenskih volilcev želi, namreč združitev in zmago slovenskih demokratičnih sil. Komunistom oziroma strankam kontinuitete se je posrečil veliki met po "sestopu z oblasti": prvič, uspelo se jim je legitimirati na demokratičnih volitvah, prišle so v parlament in na podlagi tega preživetvenega dejstva legitimirajo tudi svojo vladavino za nazaj in drugič, dosegle so to, da se je vse premešalo in da so v slovenski politiki doslej že "prav vsi spali skupaj".

Naj citiram Ivana Klemenčiča: "Biti poleg ni torej nič več kot kolaborirati, pristajati na kontinuiteto, moralno razvrednotiti; če so imeli komunisti oblast petdeset let, ne bo bistveno, če jo imajo še nekaj let in potem resnično pride do demokratičnega zasuka. In kako naj tisti, ki je bil v koaliciji s strankama politične kontinuitete obsodi njuno zločinsko izročilo, kako naj uveljavi politično diskontinuiteto in uresniči demokracijo?" (Slovenec, 8. julija 1996) Vprašanje je več kot legitimno, tematika pa aktualna. Toda odgovor ne more biti enopomenski, ko pa vemo, da je nosilna stranka nekdanjega Demosa, SKD, šla v sedanjo veliko koalicijo ali to, kar je od nje preostalo, prav na podlagi enake argumentacije. Ko so 22. aprila 1992 s "konstruktivno nezaupnico" zrušili Peterleta, je v prvi Drnovškovi vladi kar mrgolelo nekdanjih demosovcev - demokratov, socialdemokratov in zelenih. Prva Drnovškova koalicija brez njih ne bi mogla dobiti parlamentarne večine, čeprav je slovenski volilec na prvih večstrankarskih volitvah s 55 odstotki glasov dal jasen mandat Demosu - Demokratični

opoziciji Slovenije. Temeljno dejstvo je, da prav užaljenost iz tistih aprilskih dni daje krščanskim demokratom argumentacijo za vstop v veliko koalicijo. Sicer je pa tista tretjina oblasti, ki so jo bili komunisti oziroma stranke kontinuitete pripravljene odstopiti novim političnim silam, odprta in ponujena; ko ne bi uspelo Drnovšku, bi nemara uspelo Toplaku (SLS). Če bodo socialdemokrati (SDSS oziroma po novem SDS) vztrajali pri kritiki krščanskih demokratov, bodo pridobili nekaj točk pri volilcih, verjetno pa zaprli vrata do nekega obnovljenega zaupanja med pomladnimi strankami.

Dejstvo je, da smo imeli volitve leta 1990 in 1992, lokalne volitve pa leta 1995. Na vseh teh volitvah je jasno večino odnesel Demos ali tisto, kar je zapolnjevalo demosovski politični prostor, ne glede na volilni sistem. Glede na sedanje javnomnenjske ankete bi bila mogoča zmaga pomladne koalicije tudi na volitvah leta 1996. Dejstvo je tudi to, da je Peterletova vlada padla zato, ker so nekdanji komunisti, ki so postali antikomunisti, to demokratično vlado spodbudili od znotraj. Demos je imel mnogo napak, kar zadeva vodenje koalicije. Konec koncev je svet Demosa funkcioniral kot nekakšen skrivni ceka, brez nadzora javnosti. S preteklostjo se ne da pretrgati čez noč, posebej še, če ni več navzoč alternativni kulturni model. Tako pa je Demos v mnogočem oponašal preminulo partijo, ne da bi razumel, kakšne spremembe je v vmesnem času doživel komunizem zato, da je preživel in da se je prilagodil novim okoliščinam. Demokratični potencial se je nahajal in se še vedno nahaja predvsem v tistih

strankah in pri tistih ljudeh, ki niso živeli s komunizmom v srcu ali z rdečo knjižico v žepu. Človeka prav pretrese, ko pri kakem prenovljenem komunistu ali celo pri kom, ki je v tem komunizmu doživel represijo, zagleda skrbno hranjeno in spravljeno rdečo člansko knjižico. Potem ugotovi, da je potrebno več od prenove oziroma več od deklaracij. Potrebna je prenova srca. Celo lahko poskušamo verjeti, da se bo postkomunistična elita v prihodnje ravnala po demokratičnih pravilih - vsaj tako dolgo, dokler bo vsa oblast, kar jo želijo imeti, v njihovih rokah. Toda ne smemo pozabiti, da je bila za ohranitev svoje oblasti pripravljena zakuriti tri jugoslovanske vojne v letih 1991-1996. Skratka, ta elita, šolana in zgrajena in skadrirana v komunizmu, se zna vesti za evropske pojme popolnoma iracionalno. Izzivanje resnega družbenega konflikta bo prej njihova strategija kot pa pripravljenost na kompromis; oni še vedno gledajo na demokracijo kot na plimovanje. Po plimi pride oseka. Temeljno sporočilo takega razmerja je v tem, da slovenski komunizem, s podmladkom vred, demokracijo pojmuje predvsem kot krizno stanje, ki ga je treba prebroditi in preživeti.

Marjeta Šimunič v SLOVENCU,
15. 6. 1996

Za Slovenijo se s podpisom pridružitvenega sporazuma z Evropsko zvezo in uradno vlogo za polnopravno članstvo začena novo poglavje v razvoju stikov s petnajsterico. Po Luxembourg se je namreč treba bolj zavzeto kot doslej lotiti priprav za pravi vstop v najuglednejšo evropsko skupnost, če želimo, da bo Bruselj našo

željo po polnopravnem članstvu razumel kot resen namen.

Slovenija torej računa na prvo skupino kandidat, ko bo Evropska zveza naposled odprla vrata srednje - in vzhodnoevropskim ter baltskim državam. Na madridskem predsedniškem vrhu EZ so se namreč decembra lani dogovorili, naj bi se pogajanje o širitvi začelo pol leta po končani medvladni konferenci o reviziji maastrichtskega sporazuma, do česar naj bi v najboljšem primeru prišlo leta 1998. Zato nekateri napovedujejo, da bi bila lahko Slovenija v Evropski zvezi že leta 2001, pri čemer je pri navajanju števila kandidat, ki imajo največ možnosti slišati formulo "najmanj dve in največ štiri", in pri tem omenjajo še Češko, Poljsko in Madžarsko. Tudi nemški zunanji minister je pri podpisu slovenskega pridružitvenega sporazuma izjavil, da spada Slovenija "med prve kandidatke za polnopravno članstvo". Vendar pa ima napovedovanje datumov smisel samo, če bo hkrati z govorjenjem o letu 2001 poudarjeno tudi tisto, kar moramo doma še postoriti, da se bomo lahko sploh začeli resno pogajati o vključitvi v Evropsko zvezo. Že s samim pridružitvenim statusom bo odslej okvir, v katerem bomo sodelovali z Evropo, popolnoma drugačen. Tako smo na primer dobili stalno mesto v tako imenovanem strukturnem dialogu, ki ga Bruselj redno organizira kot sestavni del strategije seznanjanja pridruženih članic Evropske zveze z delovanjem njenih najpomembnejših ustanov. Druga pomembna prvina sodelovanja pa bo tako imenovana predvčlanitvena strategija, ki jo evropska petnajsterica namenja pripravam tistih, ki jih ima za naj-

resnejše kandidatke za polnopravno članstvo. Nova listina, ki smo jo podpisali, pa kot pomembna ločnica med preteklostjo in prihodnostjo našega razmerja z Evropo pomeni tudi nove zahteve. Gre za drugačno sobesedilo bivanja, stikov in temeljnih vrednot, v skladu s katerimi naj bi odslej sodelovali in pri tem izpolnjevali obveznosti glede splošne politične in gospodarske demokratičnosti, kar pridruženo članstvo v ugledni evropski družini brezpogojno zahteva. Da vse to ni mačji kašelj, še posebej v luči naše prošnje za polnopravno članstvo, potrjujejo tudi izkušnje vseh drugih držav, ki so prehodile tako pot. Kar pogledamo na primer Avstrijo ali pa druge nove članice oziroma Švedsko in Finsko, ki so bile vse po svojem razvoju primernejše kandidatke, kot bo morda Slovenija v teh nekaj letih do leta 2001, ki si ga je postavila kot cilj za polnopravno članstvo.

Ker je naše razmerje do Evropske zveze do podpisa pridružitvenega oziroma evropskega sporazuma zaznamovalo predvsem nesoglasje z Italijo, smo kar pozabili, da so na poti k tesnejšemu približevanju petnajsterici tudi druge pasti. Spomnimo se samo na zaplet z Veliko Britanijo v zvezi s tako imenovano afero norih krav, pa je že bolj jasno, da nasprotij znotraj Evropske zveze ni malo, zato se bo treba navaditi tudi na dejstvo, da se bo o marsičem težje dogovoriti, kot bi lahko pričakovali. In če se spet vrnemo k Italiji in pri tem naš mučni spor z njo glede spreminjanja nepremičninske zakonodaje zdaj uporabimo kot lekcijo za svoje prihodnje stike z Evropsko zvezo, ne pozabimo na naslednje: Evropska zveza je zara-

di svojih načel oblikovala tako imenovane štiri svoboščine - prosti gibanje ljudi, kapitala, blaga in storitev - oziroma tako imenovani enotni notranji trg. Tega si niso izmislili bruseljski birokrati, ampak je omenjene svoboščine prineslo življenje v taki skupnosti. Se bomo po odpravi nepremičninskega zapleta (če bomo zmogli spremeniti ustavo) znašli še v kakšni podobni zagati, ko bo šlo za izpolnjevanje najzahtevnejših evropskih meril? Nakup hiš je na primer povezan s prostim kroženjem kapitala, naše razprave o tem pa so predvsem ideološko in strankarsko obarvane. Še bolj se nam lahko zaplete tudi pri vprašanju glede prostega kroženja ljudi pri iskanju zaposlitve. V Evropi kmalu ne bo več samo tisti njen del, ki smo mu doslej rekli "Zahod", ampak bo tudi "Vzhod", katerega del bomo z drugimi tudi mi. Vsi torej z istimi svoboščinami, ko kmalu ne bo več pomembno, od kod kdo prihaja in kaj je bil. Precej tistega, kar bomo morali storiti v nekaj zahtevnih letih, ko nam ne bo prav lahko, je na prvi pogled videti kot korak v neznano. Vendar pa so pravila igre, v katera bomo morali zagristi, popolnoma jasna, le pogovor o tem mora postati bolj odprt kot doslej. Odkrito je treba predstaviti take ali drugačne posledice glede iskanja rešitev, ki bodo morale biti evropsko naravnane in ne nazadnje bomo morali pokazati več poslušnosti za oblikovanje vsaj minimalnega narodnega soglasja. Kajti vstop Slovenije v Evropsko zvezo, ki jo zaznamuje usodna prepletenost sobivanja ter gospodarskih in drugih tokov (tudi naših), zadeva prav vse državljane Slovenije.

anglija

Romanje naših rojakov iz Anglije ob papeževem obisku v Slovenijo (od 14. do 20. maja) je bilo za vseh 35 udeležencev eden najlepših dogodkov. V domovino so iz Manchestra in Londona potovali z Adriinim letalom. Na Brniku sta obe skupini romarjev pričakala župnika S. Cikanek in Janez Rihar, ravnatelj Rafaelove družbe. Z avtobusom so se odpeljali na Bled, kjer so bili nastanjeni v hotelih Krim in Golf. Že naslednji dan (v sredo, 15. maja) so se pod vodstvom svojega župnika in g. Frančka Bertolinija, slovenskega bogoslovca, ki študira v Glasgowu, odpravili z avtobusom prek Ljubljane, Iga in Kureščka k romarski cerkvi Marijinega vnebovzeta v Novi Štifti pri Sodražici na Dolenjskem. Po lepo opravljeni šmarnični pobožnosti s sv. mašo in petimi litanijami se je kar nekaj naših romarjev podalo na strme spokorne stopnice v stranski kapeli te čudovite božjepotne cerkvice. Po kolenih so prosili za uspeh papeževega obiska v naši skupni domovini. Veseli in zadovoljni nad lepo preživetim dnevom so se vrnili na večerjo na Bled. Naslednjega dne so se napotili prek Vršiča in po dolini Soče najprej k Mariji na Staro goro in nato prek Gorice na Sveto goro. Pod Vršičem so bili povabljeni v planinsko kočo "Na gozdu" k poznemu zajtrku z okusnim štrudljem. Po kratkem obisku Stare gore, kjer so zapeli angelsko češčenje kar zunaj čistiljive bazi-

like, saj so jim pred nosom zaklenili cerkev, so se najprej zadržali pri gostoljubni družini Bertolinijevih v Gorici. Bertolinijevi so našim romarjem pripravili celo gostijo. Navdušeni nad tako ljubeznivim sprejemom in hvaležni Bertolinijevi družini so se podali na Sveto goro, kamor so prispeli le nekaj minut pred slovesno sv. mašo ob navzočnosti velikega števila duhovnikov in romarjev, ki so se prišli posloviti od Svetogorske Marije, ker je odhajala na srečanje mladih s sv. očetom v Postojno. Kar ganljivo je bilo to slovo, ko so Marijo po sv. maši v spremstvu duhovnikov odpeljali z vozilom, okrašenim z nežnimi šmarnicami. Naši romarji so ji sledili na poti proti Postojni vse do Loga pri Vipavi, nakar so se vrnili na Bled, da bi se odpočili za srečanje s papežem v Stožicah. Ko so prišli v hotel, so bili prijetno presenečeni, ker jih je dnevnik Slovenec omenjal kar na naslovni strani.

Naslednjega dne, v petek, 17. maja, je bil za naše romarje dan počitka tudi zato, ker sta bila voditelja, župnik g. Cikanek in bogoslovec g. Bertolini, pri papeževem sprejemu v ljubljanski stolnici. Veliko jih je ta dan poromalo na Brezje, kjer jih je papež presenetil s svojim nenapovedanim (mimo protokola) obiskom v baziliki Marije Pomagaj.

Vrhunec romanja je bila udeležba pri papeževi maši v Stožicah in nato še v Mariboru. Srečanja v Postojni sta se udeležila le njihov župnik in bogoslovec, ker je bila pot do avtobusa po srečanju s sv. očetom v Stožicah za večino že starejših romarjev kar precej naporna. Na Bledu so si morali spet

nabrati novih moči za srečanje v Mariboru.

Naslednjega dne so se že ob štirih zjutraj odpeljali z Bleda proti Jesenicam, skozi karavanški predor na Koroško in nato po Štajerskem prek Šentilja v Maribor. Še polni nepozabnih vtisov iz Ljubljane so se pridružili navdušenemu verne mu občestvu v Slivnici pri Mariboru. Tudi vreme je bilo ves čas papeževega obiska za tiste majske dni enkratno. Prav gotovo so k temu pripomogle tudi molitve in žrtve naših romarjev. Njihovi duhovni darovi pa so bili namenjeni predvsem domovini, ki so jo resnično in jo še vedno ljubijo. Ta domovina je bila v ne tako oddaljeni preteklosti zelo preizkušana, ljudje preteklosti in njihovi nasledniki pa jo še vedno teptajo in ji ne pustijo povsem svobodno zadihati.

Po dokaj napornem štirurnem iskanju Globtourjevega avtobusa so se vsi utrujeni, a duhovno obogateni, usmerili po Sloveniki proti Celju. Že na pol poti je avtobus zavil v prijazno dolino k še bolj prijaznim in nadvse gostoljubnim ljudem, sorodnikom in domačim naše Reziške Bolčina iz Londona. Tam, nad dolino nekdaj slavne žičke kartuzije, so naše romarje tisti dobri Štajerci tako prisrčno in gostoljubno sprejeli, da je vsem povabljenim rojakom, z našim župnikom vred, zastajal dih. Bog blagoslovi te dobre ljudi!

Srečko Tušar - sedemdesetletnik

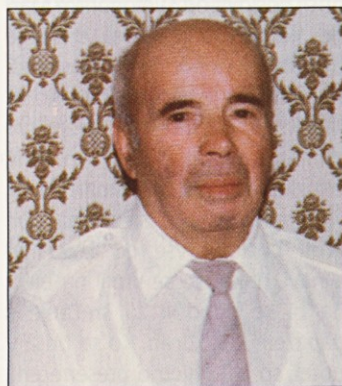
Prav gotovo je naš dobri Srečko, ki je letos, 4. avgusta, dopolnil sedemdeset let, eden najzvestejših članov naše katoliške skupnosti v Londonu. S pristnim optimizmom

sveta v večnost. Dosegljivi so nam bili podatki o treh:

Karel Pajk

V nedeljo, 19. maja, na zadnji dan obiska sv. očeta v Sloveniji, je v bolnišnici Tameside Ashton Lyneu pri Manchesteru odšel s tega sveta v večnost zvesti član slovenske skupnosti Karel Pajk. Rojen je bil 6. 11. 1916 v Prevorju pri Celju. Kot nemški mobiliziranec je sodeloval v bitki za Monte Casino.

Postal je angleški vojni ujetnik. Prek taborišč v Neaplju, Trevisu in Hamburгу v Nemčiji je leta 1947 prispel v Anglijo. Že leta 1949 se je poročil s Poljakinjo Heleno, ki je kot begunka prišla na delo v Anglijo. Živela sta v mirnem in srečnem zakonu, dokler ju ni ločila smrt. Po lepem obredu za umrle je žena odnesla žaro v Slovenijo in jo dala pokopati v Prevorju poleg groba Karlovih staršev.

Karlovim ženi Heleni in njegovim sorodnikom izrekamo iskreno sožalje. Naj rajni mirno počiva v Gospodu in uživa večno srečo v nebesih.

Mihael Hajnžič

V petek, 28. junija, smo se Slovenci iz Londona in okolice ter rojaki iz Bedforda s sv. mašo v župnijski

cerkvi nadangela Gabrijele na Archwayu v Londonu poslovili od našega Miha Hajnžiča.

Pokojnik se je rodil 5. septembra 1914 v Negovi, župnija sv. Benedikta. V Anglijo je prišel leta 1947 iz begunskih taborišč v Italiji in Nemčiji. Kmalu je v Londonu spoznal svojo ženo Mariano, s katero se je poročil 22. julija 1950 in s katero sta živela v medsebojnem sožitju do njegove smrti.

Po pogrebni maši smo ga pospremili na njegovi zadnji poti na pokopališče St. Marlebone, kjer smo se od njega poslovili z obredom v slovenskem jeziku. Naslednji teden v petek, 5. julija, smo žaro s posmrtnimi ostanki v krogu pokojnikov žene Mariane, hčerke Lenki, sorodnikov in prijateljev ter slovenskega župnika in domačega diakona položili k večnemu počitku.

Slovenska katoliška misija in Slovenci v Veliki Britaniji sočustvujemo s pokojnikovo ženo Mariano in drugimi žalujočimi. Naj ga spremljajo naše molitve ob njegovem srečanju z vstalim Gospodom.

Ljudmila (Milika) Smodiš

Naša dobra Milika Smodiš iz Birminghama, nadvse zvesta članica

in dobronamernim humorjem je vedno skrbel za prijetno ozračje ob srečanjih pri slovenskih mašah v Našem domu. Do nesrečne poškodbe na nogi, ko se mu je pri pleskarskem delu podrla leste, je vodil družabni "bingo" za kritje stroškov in za pomoč pri vzdrževanju Doma. Nihče ni znal pri tem opravilu poskrbeti za tolikšno mero družabnosti kot prav Srečko. Kljub težavam z nogo še vedno rad prihaja k slovenski maši v Naš dom. Nikoli se ne drži čemerno, četudi mu včasih noga oteče in ga zelo boli. Letošnji rojstni dan je Srečko obhajal v rojstni Idriji. Na domu Tušarjeve mame so se v krogu njegove družine in številne Tušarjeve rodbine za Srečkov častitljivi jubilej zbrali vsi, ki mu želijo vse dobro in blagoslova od zgoraj. Ni treba posebej poudariti, da se voščilom z vsem srcem pridružujemo tudi Slovenci iz Anglije in Walesa. Srečku kličemo na mnoga leta in mu želimo predvsem dobrega zdravja in veliko božjega blagoslova.

ZAPUSTILI SO NAS:

Tokrat sporočamo, da je kar nekaj naših rojakov z angleškega pastoralnega območja odšlo s tega

slovenske katoliške skupnosti, ki se udeležuje slovenskega bogoslužja v Chapel Endu pri Nuneatonu, je tiho odšla s tega sveta v večnost v soboto, 6. julija.

Milika je bila rojena 15. julija 1915 v Ljutomeru. V Anglijo je prišla pred sedemintridesetimi leti zaradi poroke s Francem, ki je živel v Birminghamu kot vojni begunec. Do upokojitve sta delala v isti tovarni motorjev BSA. Bila sta dober, veren in skromen zakonski par in zelo priljubljena ne samo v naši slovenski skupnosti, ampak tudi pri sosedih in prebivalcih v ulici, v kateri sta živela, ti so večinoma Indijci in Pakistanci. Kljub starosti in pogosti boleznii nista nikoli manjkala pri slovenski maši v Chapel Endu. Pri tem jima je šla rada na roko družina inženirja Milana Eržena, ki je skrbela za njun prevoz. Celo slovenskih dnevor sta se udeleževala tako redno kot malokdo med nami. Če nista imela drugega prevoza, sta potovala kar z avtobusom v 200 km oddaljeni Rochdale ali Bedford.

Od naše dobre Milike smo se poslovili v sredo, 10. julija, s sv. mašo v župnijski cerkvi Holy Family na Coventry Road v Birminghamu ob navzočnosti velikega števila naših rojakov, Smodiševih

prijateljev in znancev ter slovenskega in angleškega duhovnika. Zadnje slovo je ob grobu opravil v slovenskem jeziku naš župnik Cikanek in svoj nagovor sklenil s sledečimi besedami: "Spoštovani in dragi Franc! Naj Vam dobri Bog v teh trenutkih žalosti in izgube podari upanje, mir in tolažbo. Podari naj Vašemu srcu spoznanje, da Bog končno več daje, kot pa vzame. Z notranjim mirom skušajte osvojiti to resnico. Res je zdaj v ospredju boleča zavest izgube, a Bog jo bo zapolnil z nepredvidnim podarjanjem - samo On ve, kje in kako. Treba je samo tiho čakati Gospodove pomoči" (Žal 3, 26).

Slovenska katoliška misija in slovenski rojaki v Veliki Britaniji izrekajo Milikenemu možu Francu in vsem sorodnikom ter prijateljem iskreno sožalje. Pokojni Miliki pa naj Bog da delež med svojimi vernimi, da se bo v nebesih vekomaj veselila skupaj z izvoljenimi.

ŽPS

avstrija DUNAJ

V nedeljo, 12. 5., smo gostili mešani pevski zbor "Cantemus" iz Kamnika, ki nam je med sveto mašo ubrano prepeval latinsko mašo P. Hugolina Sattnerja "Missa seraphica". Po maši se je zbor predstavil še s krajšim koncertom slovenskih ljudskih pesmi, ki smo ga nagradili z navdušenim ploskanjem.

V nedeljo, 19. maja, ni bilo slovenske maše. Naša domovina je v teh dneh gostila in se veselila obiska svetega očeta. Tako smo se tudi mi udeležili teh srečanj - nekateri v Ljubljani, drugi v Postojni, tretji v Mariboru, nekateri pa celo tu in tam.

Na binkošti se je slovenske svete maše udeležilo bolj malo vernikov, saj je veliko Slovencev, ki so sicer redni obiskovalci naše cerkve, preživel ta praznik v domovini.

Za nami je mesec maj. Dnevni šmarnični pobožnosti, kot je to navada v domovini, nismo imeli, pač pa smo vsako nedeljo slišali kakšno majniško misel in prepevali majniške pesmi, po maši pa zmolili litanije Matere božje s pripadajočimi molitvami pred Marijinim oltarjem.

V soboto, 1. junija, smo imeli spet goste. Slovenski pastoralni center in Slovenski kulturni center Korotan sta namreč povabila amatersko dramsko skupino Igo Gruden iz Nabrežine pri Trstu. Mladi igralci, ki delujejo skupaj že šesto leto, so se nam predstavili s komedijo Branislava Nušiča: Sumljiva oseba. Uprizoritev je bila prestavljena v naš čas in podana v stari slovenski primorski narečni govorici. Izzvenela je v tipičnem primorskem temperamentu, zato smo se do solz nasmejali tako vsebini kot tudi načinu podajanja. Omenim naj še, da je na prvem zamejskem festivalu amaterskih dramskih skupin dobila gornja predstava prvo nagrado za najboljšo uprizoritev.

Po predstavi smo še dolgo ostali v prijetnem pomenku z igralci in

režiserko Majo Lapornik. Takih obiskov si še želimo.

Darja Belak

LINZ

Letos smo med drugimi rojstnimi dnevi in godovi posebej slovesno obhajali 50. rojstni dan g. Martina Dominka. Ker je g. Martin zelo mladosten, smo bili vsi začuden, ko smo slišali, da se že srečuje z Abrahamom.

G. Martin je član cerkvenega pevskega zbora, odbornik in natakar v našem centru. Ob tej priložnosti smo se mu zahvalili za njegovo požrtvovalno in nesebično delo za našo skupnost.

Tudi vsem drugim rojakom, ki so v tem letu praznovali, želimo vse dobro.

Na praznik Svete Trojice so nas obiskali naši rojaki iz Gradca. Najprej smo skupaj obhajali sveto mašo pri sestrah karmeličankah, kjer se Slovenci iz Linza in okolice navadno srečujemo pri nedeljski božji službi. Pri tej sveti maši je pel zbor iz Gradca pod vodstvom pevovodje iz Lipnice. Vsi smo bili navdušeni nad tako ubranim in lepim petjem. Po sveti maši smo se zbrali v našem centru. Tam smo še enkrat izrazili dobrodošlico našim rojakom in skupaj zapeli nekaj narodnih pesmi.

Nato si je skupina iz Gradca ogledala središče Linza (stolnico, uršulinsko cerkev, glavni trg in še druge znamenitosti). Po kosilu pa je sledil obisk Wilheringa, cistercijskega samostana s cerkvijo Marijinega vnebovzeta in Angela varuha. Ta cerkev je prekrasna, resnični biser. Vsakomur, ki se

mudi v bližini Linza, priporočamo, da si ga ogleda.

Po končanem ogledu smo se od naših prijateljev iz Gradca poslovili in jim obljubili, da jih bomo ob prvi priložnosti obiskali. Obisk nas je zblížal in medsebojno obogatil. Še enkrat pristrčna hvala organizatorju in p. Janezu Žnidarju.

Dnevi našega življenja niso vedno sončni in lepi. Slovence iz Linza je močno pretresla novica, da je naš rojak g. Vinko Dvoršak resno zbolel. Že od februarja preživlja svoje dneve bolj ali manj v bolnišnici. Posebej boleče je to, ker je še mlad in polnnačrtov.

Tudi gospe Viktorija Hauseder, Darinka Ribič, Schwaighoferjeva in Silva Joun so prebile nekaj dni v bolnišnici. Vsem našim bolnikom želimo v prihodnosti več zdravja.

Prvo nedeljo v juliju je praznovala svoj rojstni dan g. Anica Vrečič, ki je med nami zaradi svoje požrtvovalnosti, prijaznosti in skromnosti zelo priljubljena. V znak hvaležnosti ji poklanjamo pesem: "Kolikor kapljic, toliko let...!"

Maša narodov bo zadnjo nedeljo v septembru (29. 9.) ob 11.30 v linški stolnici. Somaševanje bo vodil g. škof Maximilian Aichern. Pristrčno vabljeni!

Anton Zore

PREDARLSKA

Materinska proslava: Materinska proslava 11. maja 1996 v Dornbirnu je osmislila poklic matere za današnji čas in prihodnost. Že pozdravni nagovor je nakazal glavne smernice materinskega poklica. Žena in mati mora biti vedno v službi podarja-

nja in življenja. Po zgledu Marije, matere vseh mater, mora biti vzor vsem krščanskim materam.

Mati je tudi žena in vzgojiteljica. Tega ni mogoče ločiti. Vse je v tesni povezanosti med seboj. Postati mora mati v pravem pomenu besede, kljub nasprotnemu mišljenju, oblikovanem po sredstvih obveščanja in miselnosti časa. Bogastvo in sreča se gradita na trdnih temeljih, ki jih ne čas ne miselnost ne moreta uničiti.

Pevski zbor je materam v zahvalo zapel nekaj narodnih pesmi. Glavno vlogo pri proslavi so imeli otroci. Prav ti najlepše nagovorijo matere, ker vse prihaja še iz nepokvarjenega srca. Zato je bila njihova izpoved izraz hvaležnosti za dobroto in skrb. Vsaka mati se je lahko počutila srečna in vesela za tak nesebičen dar. Takrat so pozabljeni trpljenje, skrbi in žalitve, ki so jih, žal, bile deležne pri svojem poklicu. Materinsko srce je čuteče in odpustajoče.

Po končanih čestitkah in dobrih željah svojim mamicam je počastil ta praznik še pevski zbor z venčkom narodnih.

Sledil je zabavni program. Za to so poskrbeli fantje z glasbo in pesmijo. Tudi postrežba je bila izdatna, kot se za tak dan spodobi. Nekaterе dobrote so pripravile gospodinje že doma, nekaj pa na kraju samem. Može so imeli na skrbi pijačo. Ob veseli družbi in srečanju se za trenutek odložijo skrbi, obenem pa se utrdijo moči za naprej.

Hvaležni smo vsem, ki so nam pripravili to slavlje, vsem materam pa želimo veliko moči in božjega blagoslova pri njihovem ple-

menitem poslanstvu. Na njih stoji ta svet in lepša prihodnost.

Poročna slovesnost: Zvestoba narodu, ki mu pripadamo, bi morala biti za vsakega nekaj svetega in odgovornega. Tega se ne da izbrisati in izkoreniniti. Narodnost je ena izmed vrednot, ki nas zaznamuje za vse življenje, pa naj živimo kjer koli in v kakršnih koli razmerah. Ne nazadnje je tudi ponos tisti, ki nas veže na narodnost. Žal pa ta velikokrat odpove, zlasti pri Slovencih. Sami se moramo uveljaviti in predstaviti kot narod z lastnim jezikom, kulturo, običaji ter pridnostjo in poštenostjo. Potem se nam ni treba pred drugimi narodi ničesar sramovati in bati.

Ta zavest se najbolj pokaže pri verskih obredih, zlasti pri poroki, kadar gre za mešane zakone. Druga generacija Slovencev se že poroča s tujimi partnerji. Slovenci se neodgovorno prilagodijo njihovim običajem in jeziku. Zakaj ne bi vsak v svojem jeziku in običajih sklenil zakon in dokazal, da je enakovreden partner in se nima česa sramovati. In taki primeri so zelo redki. Zato je bila hvalevredna in vsem v vzpodbudo poroka g. Simone Mesarič iz

Sprejmi ta prstan, znamenje moje zvestobe...

Frastanza s Štefanom Moritschem 24. maja 1996 v Tisisu. Maša in poročni obred sta bila v obeh jezikih. Med mašo je pel slovenski cerkveni zbor, slovenske narodne noše pa so slovesnost še povzdignile. Duhovnika obeh narodnosti sta izmenjaje opravila liturgična opravila v slovenskem in nemškem jeziku. Slovenske pesmi in narodne noše so bile posebno doživetje za mnoge, ki še nikdar niso prisostvovali takšni slovesnosti. Bili so presenečeni nad lepoto in potekom poročnega obreda z običaji in v jeziku obeh novoporočencev. To je bila obenem najboljša promocija Slovencev pred domačini in zavest, da smo enakovredni drugim narodom. Da bi bilo med Slovenci več te zavesti in ponosa! Novoporočencema naše iskrene čestitke in naj ju spremlja božji blagoslov.

belgija

MAASMECHELEN

V Maasmechelenu, kjer poteka dopolnilni pouk slovenskega jezika in kulture že četrto leto zapored, je tudi šolsko leto 1995/96 potekalo kar uspešno. V sredo zvečer, 26. 6. 1996, je bil sklepni poučni sestanek.

Učenci so učitelja zelo presenetili, ko so sproščeno ob kozarcu in prigrizku prebrali lastnoročno sestavljeni spis ali povedali kakšno deklamacijo, in to potem sošolcem prevedli. Drug drugemu so pokazali svoje znanje slovenščine

in si obljubili, da bodo k pouku še prišli.

Na koncu večera smo razdelili potrdila, ki jih je tudi letos pripravilo ministrstvo za šolstvo. Dobili so jih samo tisti, ki so bili med letom najprizadevnejši. Nato smo se zmenili za šolsko leto 1996/97; začelo se bo 4. 9. 1996.

Dopolnilni pouk slovenskega jezika je uspešno potekal tudi v drugih oddelkih, kot so Luksemburg in Aumetz, Bruselj in Genk, Landgraaf in Heerlen. Obeta se nam še veliko šolskih let, saj po Beneluksu zanimanje za pouk slovenščine raste. V krajih, kjer do danes še ni pouka, se Slovenci zbirajo in pogovarjajo, kako bi ga uvedli.

Slovenska božja pot 1996 v Moresnet

Društvi Slomšek v Maasmechelenu in Naš dom v Genku sta na binkoštni ponedeljek, 27. maja 1996, skupaj organizirala slovensko romanje k Mariji v Moresnet. Veseli smo, da so se letos Slovenci zelo številno odzvali vabilu, saj se jih je zbralo kar čez 70.

Kljub zelo deževnemu vremenu je bil križev pot za župnijsko cerkvijo, ker je bila cerkev zasedena, tako da je morala biti služba božja pozneje. Križev pot in službo božjo je vodil g. J. Pucelj iz Oberhausna, čeprav je imel še dan prej veliko dela in skrbi za tradicionalno letno slovensko binkoštno srečanje v Kirchhellenu.

Po službi božji so se romarji srečali v restavraciji pri kosilu, po njem pa so si ogledali zanimive reči v prelepi deželi Voeren in okolici tromeye med Belgijo, Nizozemsko in Nemčijo.

francija

V maju smo se pripravljali na romanje v Slovenijo na srečanje s papežem Janezom Pavlom II. Srečanja z njim so bila nepozabna in velika milost. Bili smo z njim, ki ljubi Slovenijo in njeno Cerkev. Vsaka njegova beseda in poteza je bila za nas eno samo presenečenje in veselje.

1. maja smo imeli pri g. Jožetu Kaminu v Stiringu srečanje in šmarnično pobožnost, kjer smo z vneto molitvijo prosili Marijo, naj varuje slovenski narod.

V MERICOURTU smo na binkoštno nedeljo imeli prvo sveto obhajilo. Prav lepo je bilo videti starše, sorodnike in znance prvoobhajancev, kako so med sveto mašo lepo sodelovali s petjem in molitvijo. Bilo je enkratno doživetje za vse.

Med sveto mašo smo podelili krst LOICU MUNSTRU. Starši, botri in župnijsko občestvo so lepo in prijetno sodelovali. Oče ga je med

pozdvigovanjem daroval Bogu in Cerkvi in ga s svojimi močnimi rokami dvignil nad svojo glavo in skupaj z mamo molil: "Gospod, sprejmi najinega otroka v svoje varstvo!" Po blagoslovu smo vsi čestitali staršem, botroma in starim staršem za veliki dogodek za otroka in za vse nas v slovenski kapeli.

Na binkoštni ponedeljek je bila kot vsako leto sveta maša v CHATEAU-ROUXJU. Ker smo med sveto mašo podelili **krst** malemu **Francu Rogerju Monchatre**, je bilo vse bolj slovesno. Njegova mama je iz slovenski družini KNAUS, ki je na pastoralnem področju zelo delavna. Družini malega Franca-Rogerja želim, da bi ga lepo vodili po Jezusovi poti, ki je naše upanje.

Po sveti maši smo šli v dvorano, kjer smo se zbrali ob bogato obloženi mizi z dobrotami dobre francoske kuhinje in pijačami. Nadvse hvalevredno in koristno je, da se na takih srečanjih med seboj še bolje spoznamo in pogovorimo. Pomembno je, da skupaj prepevamo slovenske pesmi ter nekaj trenutkov preživimo v domačem razpoloženju in veselju. Vsem, ki so ta dan tako skrbno

pripravljal, se zahvaljujem in vam želim, da bi se drugo leto spet srečali v enaki ljubezni in veselju.

V Parizu smo se srečali duhovniki in redovniki iz Slovenije, posvečeni leta 1967. To srečanje je imelo samo en cilj - da smo preživeli nekaj dni skupaj, si ogledali Pariz in še nekatere kraje okoli mesta. Vse je lepo pripravil g. Niko Štrancar, župnik v Zagorju. Župljani slovenskega občestva iz Pariza so pripravili vsem dobro večerjo. Zahvaliti se moramo tudi družini Valant, saj nam je pripravila kosilo, ko smo se vračali iz CHARTRESA. Prav vsem lepa hvala za vse, kar ste dobrovoljno naredili za duhovnike iz Slovenije.

AUMETZ

V noči na 5. maj je v bolnišnici Briey umrl g. Ivan Goljevšček, doma iz Marijinega Celja (Lig). V februarju je izpolnil 90 let življenja. V Franciji je živel sam, brez sorodnikov, neporočen; upokojil se je kot rudar. Prestal je težko operacijo na očeh, ki pa ni bila uspešna, tako da je zadnja leta napol oslepel. Bil je zelo samosto-

Prvo sveto obhajilo v Méricourtu

jen in si je veliko pomagal sam, vseskozi pa so mu na pomoč radi priskočili tudi njegovi dobri prijatelji. V Aumetzu je bil član Slovenskega delavskega društva. Dokler je mogel, se je udeleževal skupnih srečanj. Prijatelji so ga na zadnjo pot pospremili v Piennesu, kjer je tudi živel. Naj počiva v miru.

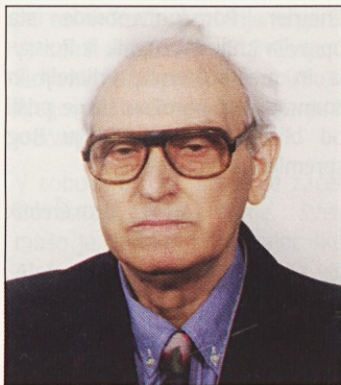
19. maja je **Slovensko delavsko društvo** praznovalo 70-letnico obstoja. Slovenci smo se srečali že dopoldne pri sveti maši; daroval jo je francoski duhovnik, ker je bil slovenski duhovnik v Sloveniji zaradi obiska papeža Janeza Pavla II. Popoldne pa smo priredili bogat kulturni program. Nastopili so trije zbori: francoski, oktet Slovenija iz Godoviča in naša domača moški in mešani zbor. Svoje so dodali še obiskovalci prireditve, tako da je bilo srečanje zares zelo lepo in veselo. Samo želimo si lahko, da bi se srečali tudi čez 10 let ob osemdesetletnici društva, in to čim bolj množično.

CHILLEURS AUX BOIS (Loiret)

Skupna maša bo 6. oktobra 1996 ob pol enajstih dopoldne v župnijski cerkvi v Chilleursu. Eno uro pred sv. mašo bo možnost za zakrament sprave. Pridite malo prej, da boste lahko bolje pripravili pesmi in bogoslužje. Povabite še svoje znance in prijatelje, da nas bo čim več zbranih v skupni molitvi.

MARGENCY

Pšenično zrno mora umreti, da obrodi sad. Tisti, ki svoje življenje izgubi, ga bo našel, ga bo ohranil. Te evangelijske misli se nagovar-

jale vse, ki so se v torek, 18. junija 1996, v Margencyju poslavljali od pokojnega BRUNA PAVLINA.

Pokojni Bruno Pavlin se je rodil leta 1931 v Rožni dolini pri Novi Gorici, leta 1966 pa je z ženo Anico, r. Ušaj, in tremi otroki prišel v Francijo. Ves čas je bival v Margencyju, kjer je v gradu služboval kot čuvaj in vrtnar. Tako kot marsikdo drug je tudi on načrtoval selitev v domovino, bolezen in zgodnja smrt (11. junija 1996 v bolnišnici v Eaubonneju) pa sta te njegove načrte in želje preprečili. Mašno bogoslužje in pogrebno slovo na pokopališču v Margencyju v slovenskem jeziku, kar je opravil slovenski duhovnik MARTIN RETELJ, ter kitici Marijine pesmi sicer niso odtehtali vrnitve na Goriško, je pa zbralo domače, nekaj Slovencev in francoske prijatelje v skupnost, ki je v moči svoje vere posejala telo pokojnega Bruna v zemljo kot pšenično zrno, v upanju na večno življenje, na dom pri Očetu, za kar je poroštvo Jezusova velikonočna skrivnost, smrt in vstajenje našega Odrešenika Kristusa.

Ženi Anici, otrokom in vsem domačim izražamo vsi skupaj svoje sožalje, pokojnega Bruna in vse

njegove domače pa vključimo v svoje molitve in dobra dela.

Martin Retelj

MERCY-LE-BAS

28. junija smo k večnemu počitku položili g. Antona Junkarja, doma iz župnije Raka na Dolenjskem. Pogrebna maša je bila ob poltretji uri popoldne v kapeli Naše ljube lurske Gospe. Tam je g. župnik prebral zapis pogovora pokojnika s svojimi pravnuki, katerim je odgovarjal na vrsto življenjskih vprašanj. Posneti pogovor so spravili na papir, da bo ostal v spomin vsem prijateljem pokojnega Antona. S tega sveta se je Anton poslovil 25. junija, prav na dan, ko smo praznovali 5-letnico samostojnosti naše države Slovenije; pokopan pa je bil na dan, ko naj bi obhajal svojih 90 let življenja.

Pred štirimi leti je praznoval biser-no poroko, na katero je povabil veliko svojih prijateljev. Slovesnost so najprej praznovali v cerkvi, nadaljevali pa doma. Takrat je nastala fotografija, ki je bila objavljena tudi v Naši luči, na kar je bil g. Anton zelo ponosen.

Pri zadnjem slovesu so dejavno sodelovali tudi njegovi družinski člani. Prebrali so berilo, voščilo za njegov rojstni dan, napisano je bilo v pesniški obliki, ter se mu zahvalili za vse dobro, ki ga je podaril svojim otrokom, vnukom in pravnukom. Tudi duhovnik je nagovoril zbrane Antonove prijatelje iz Slovenije ter poudaril njegovo vernost in narodno zavednost, ki ga je vodila skozi vse življenje. Pokojni Anton se je s svojo ženo rad udeleževal slovenskih maš v Aumetzu, bil na naših kulturnih prireditvah in se ude-

leževal skupnih romanj. V tem duhu sta z ženo vzgojila tudi svoje otroke, ki so ostali pokončni in verni Slovenci.

Naj mu dobri Bog podeli večni mir in plačilo v nebesih.

PARIZ

Društvo Slovencev iz Pariza sporoča, da bo v nedeljo, 8. septembra 1996, vpis in začetek šole za slovenski jezik.

Župnija pa sporoča, da bo isti dan ob 14.30 začetek verouka.

Povejte še drugim in jih povabite, naj se njihovi otroci udeležijo slovenske šole in verouka.

Vse, ki ste naročeni na revijo Naša luč in še niste poravnali naročnine za to leto, vas prav lepo prosimo, da to uredite čim prej.

Hvala!

Krst

V soboto, 27. julija, je bila po milosti božji in na željo njenih staršev in sorodnikov krščenca JULIETTE MAVRIČ, hčerka Pascala Mavriča in mame Nevenke CERKOVNIK. Navzoči sta bili obe družini, ki sta med zbranim sodelovanjem doživljali lepoto krstnih obredov. Krščeval je g. MARTIN RETELJ, ki je v lepih in globokih besedah skušal vsem navzočim razložiti smisel krsta. Staršem male Juliette in vsemu sorodstvu želimo, da bi jo lepo vzgajali in ji v imenu krsta omogočili pravilno rast v Gospodu in slovenski kulturi.

VILENNES-SUR-SEINE (Yvelines)

V soboto, 29. junija, sta si v zakramentu svetega zakona obljubila zvestobo Sandra Slavič in Luc

Cherrier. Poročne obrede sta opravila krajevni župnik iz Poissyja in prelat Čretnik. Prijatelji in znanci so na poročno slavo prišli od blizu in daleč. Naj ju Bog spremlja na njuni poti!

Nace Čretnik

Pred nami je novo šolsko in veroučno leto, zato vsem želimo, da bi bilo plodno in bogato v vsem!

Uredil Silvo Česnik

nemčija

BERLIN

Slovensko praznovanje binkošti

V maju smo se kar ves mesec pod vodstvom Jožeta Flajsa pripravljali na praznik Svetega Duha - binkošti. Župnik Izidor Pečovnik je v goste povabil najpriljubljenejšo slovensko pop-skupino ČUKI, ki se je na njegovo povabilo z veseljem odzvala.

Ker smo pričakovali veliko gostov, vernih in nevernih, smo se temeljito pripravili. Na zunanjem prostoru, na dvorišču, smo postavili šotore, cerkev in veliko dvorano smo lepo okrasili v znamenju binkošti in Čukov. Iz naravnega zelenja smo nad odrom izpisali napis "Čuki v Berlinu", pravi nagačeni čuk pa je sedel tudi na veji.

V nedeljo, 26. 5. 1996, se je začelo zares. Ob 15. uri smo se začeli zbirati na dvorišču župnije, kjer smo obiskovalcem ponudili hrano z žara, slovensko vino vino-

gradnika Slavinca iz Mihalovcev in cviček z Dolenjske.

Do 17. ure, ko se je začela sveta maša, so ljudje napolnili cerkev. Med bogoslužjem so prepevali in igrali Čuki in vsem navzočim je zastal dih že ob prvi pesmi Hvala. Župnik Izidor Pečovnik je pripravil nagovor, ki je izhajal iz njihove pesmi Biseri sreče... Solze so kot biseri, bolečina jih rodi. Tudi pesem. Te misli je navezal na veliko noč Jok, solze, bolečina ob Kristusovem trpljenju, njegovi smrti na križu, nato vstajenje, do vnebohoda veselje in presenečenja s strani vstalega. Tiste solze so postale biseri. Prav na binkošti pa postanejo s Čuki res pravi biseri sreče za vse Slovence v Berlinu. Sveta maša je bila najlepše darilo. Župniku Pečovniku je uspelo razložiti in ljudem približati vsebino tega praznika, Čuki pa so bogoslužje čudovito polepšali. Tudi pesem Vsepovsod ljubezen je v cerkvi zvenela še lepše, segla bolj v srce in imela še drugačen pomen, vsebino, ki jo zmoreš razumeti samo v cerkvi. Ubrani glasovi, praznično razpoloženje... V cerkvi je vladala sveta pobožnost in neizmerno spoštovanje, ki se je ohranilo in stopnjevalo z vsako pesmijo. To je bilo spoštovanje do prekrasnih glasov in v srce segajočih besed, spoštovanje do nečesa nevidnega, a navzočega. S Čuki smo doživeli delček tistega, kar so doživljali Slovenci v domovini ob obisku papeža Jankeza Pavla II. Ko so nam zapeli čudovito Petrovo barko in globoko doživeto pesem Prihajam k tebi, moj Gospod (pesmi sta bili napisani prav za srečanje mladih s papežem v Postojni), smo v prsih začutili neko stiskanje, sladko bolečino in se zavedli, kaj nam

pravzaprav v resnici pomeni On! Pesem lahko človeka dvigne, in tako smo še lažje razumeli, zakaj je ob tako čudovitih pesmih v Postojni sveti oče izjavil, da je to zanj najlepši rojstni dan v življenju.

Pomembno je poudariti, da so se slovesnosti v cerkvi udeležili tudi številni Nemci, s katerimi si Slovenci delimo župnijo in s katerimi lepo sodelujemo.

Po sveti maši je bil v dvorani živ-zav za mlade.

Resnična pohvala gre organizatorju, župnijskemu pastoralnemu svetu, predvsem odgovornemu članu Jožetu Flajsu, mladim, otrokom in vsem, ki so pomagali pri pripravi in pospravljanju v ponedeljek, ko smo ob delu obujali čudovite spomine na binkoštni praznik. Iskrena zahvala pa seveda Čukom, da so si ob obilici dela in po napornem delu ob papeževem obisku vzeli čas za nas.

Birma

Komaj smo si oddahnili po slovesnem praznovanju binkošti, že smo začeli s pripravami na 1. junij, ko smo imeli v župniji birmo.

Že v petek, 31. maja, je med nas prišel ljubljanski škof Alojz Uran. Vsi, mladi in starejši, smo ga z nestrpnostjo, polni pričakovanj, pozdravili. Nasmejan in dobre volje se je ob 18. uri srečal z župnijskim pastoralnim svetom. Ob 20. uri smo mu pripravili sprejem, ki so se ga udeležili otroci, mladina, moški oktet, ženski sekstet pod vodstvom g. Pukmeistra, ansambel Druga generacija, starši, botri in 24 birmancev. Čudovit duhovni program je pripravila Danijela Hergan. Otroci so dobro odgovar-

jali na škofova vprašanja in ga tudi sami spraševali o življenju v Sloveniji, o papeževem obisku, o njegovem osebnem doživljanju in srečanjih z njim.

V soboto ob 11. uri se je začela slovesnost svete birmе. Sveto mašo je daroval birmovalec škof Alojz Uran, somaševala pa sta slovenski župnik Pečovnik in nemški župnik Mey. V nabito polni cerkvi sta sodelovala oba zbor, pesem pa se je oglasila tudi iz vseh grl.

Škof Uran je s svojo preprostostjo, pristrčnostjo, odprtostjo, z v srce segajočimi besedami osvojil srca vseh, ne samo birmancev.

Po maši smo v dvorani pripravili skupno kosilo, pri katerem se je zbralo 360 ljudi. Gospod škof je molil, pel, vsi pa smo bili kot ena sama velika družina. Za dobro razpoloženje je igral ansambel Druga generacija. Vse je potekalo v prijetnem ozračju in pod odličnim vodstvom družine Puh in drugih pridnih sodelavcev. Pri tem ne smemo pozabiti na naše žene in mame, ki so pod vodstvom kuharice Milke same pripravile kosilo, že prej pa okrasile dvorano in pripravile pogrinjke.

Škof Uran se je ob slovesu vpisal v spominsko knjigo in zapisal:

“V letu papeževega obiska v Sloveniji in Berlinu smo ob birmi slovenskih birmancev lahko doživeli, kako lepo je, če bratje in sestre prebivajo skupaj.

Živa slovenska skupnost naj tudi v prihodnje predstavlja lep šopek, ki ga lahko vedno ponudimo komurkoli.

Bog naj vas blagoslavlja in varuje.
+Alojz Uran, lj. pomožni škof”

Prava slovenska ohcet

V soboto, 8. junija, smo Slovenci v Berlinu doživeli pravo slovensko ohcet. Poročila sta se Dina Pasič in Martin Erman, sicer tudi član ansambla Druga generacija.

Ob 18. uri je bila slovesna poročna maša, pri kateri je v nagovoru župnik Izidor Pečovnik položil mlademu paru na srce, da je ljubezen tisto, kar daje človeku moč, ga bogati in plemeniti. Le zakon, kjer se zakonca dan za dnevno podarjata drug drugemu, si izkazujeta spoštovanje in si podarjata rože razumevanja, rože odpuščanja in potrpljenja, lahko živi.

Po poroki smo se povabljeni in gostje iz Slovenije zbrali v praznično okrašeni dvorani.

Pravo presenečenje pa je spet pripravil župnik Izidor Pečovnik. Ker se je poročil član ansambla Druga generacija, je nastal problem, kdo bo na ohceti igral. Župnik pa je, kot darilo mladoporočencema, iz Slovenije, točneje iz okolice Rimskih Toplic in Laškega povabil ansambel Dori, ki nosi ime po njem. To so mladi fantje, bratje Boris (18 let), Primož (14 let) in Marko (11 let) Razboršek, Gregor Podkoritnik (18 let) in Dani Juvan, ki je edini star nekaj čez dvajset let.

Župnik jih je predstavil in povedal, kako jih je spoznal. Ko je v prejšnji župniji potreboval denar za nove orgle, je povabil nekaj znanih in neznanih ansamblov, ki so igrali zastonj. Med drugimi so prišli tudi ti mladi fantje, ki so s svojim nastopom navzoče navdušili.

Prav tako ali pa še bolj so navdušili v Berlinu. Zaigrali so

Avsenikovo polko Na Golici, pa še drugo in tretjo in tako do jutra.

Ansambel Dori nas je resnično navdušil. Še posebej pa smo veseli, ker smo zvedeli, da so na kvalifikacijah za Ptujski festival narodnozabavne glasbe dobili bronastega Orfeja in osvojili 1. mesto občinstva. Upamo, da nas za martinovo res obiščejo, kot so obljubili, in nas še enkrat razveselijo.

Papež v Berlinu

V nedeljo, 23. junija, je tudi Berlin obiskal sveti oče Janez Pavel II. Na srečanje s papežem smo se tudi Slovenci v Berlinu skrbno pripravljali. Že srečanje s papežem v domovini smo redno spremljali, predvsem prek Družine in Ognjišča. Prijatelji iz Ljubljane so nam poslali tudi enega prvih izvodov knjige Bog blagoslovi predrago Slovenijo.

Srečanje s papežem je potekalo na berlinskem olimpijskem stadionu in Slovenci smo se ga udeležili v res pohvalno lepem številu. Od približno 1.800 Slovencev, kolikor jih živi v Berlinu, je približno 400 katoličanov, ki redno hodijo k maši; od teh jih bilo kar 90 na srečanju. Majhna slovenska župnijska skupnost je bila med najuspešnejšimi in je bila še posebej počaščena in dejavno udeležena pri bogoslužju. Župnik Izidor Pečovnik je delil obhajilo spredaj v parterju, mlada študentka Suzana Ipavec, sicer tudi redna bralka beril, pa je prejela obhajilo osebno od papeža. Suzana je bila oblečena v gorenjsko narodno nošo in papež se je ob pogledu nanjo gotovo spomnil svojega obiska v Sloveniji, mladine, ki mu

je v Postojni pripravila tako lep program ob rojstnem dnevu in je Suzano še posebej pristrčno pozdravil. To so opazili tudi TV-režiserji in so srečanje Suzane s papežem kar dvakrat pokazali na velikem ekranu. Tako smo se Slovenci še enkrat izkazali kot majhen narod z velikim srcem!

M. M.

HERBOLZHEIM

Jubilanti

Slovenci iz skrajnega jugozahoda Nemčije, živeči med švicarsko mejo na jugu, francosko na zahodu ter pogorjem Schwarzwald na vzhodu, se vsako drugo nedeljo v mesecu zberemo k slovenskemu bogoslužju v Freiburgu, središču tega območja. Mimogrede povedano je to eno najlepših nemških mest, kar zatrjujejo mnogi obiskovalci, tudi iz Slovenije.

Kadar pa hočemo Slovenci s tega območja naše srečanje nekoliko slovesneje obhajati ali pa podaljšati bogoslužje še s kakšnim praznovanjem ali prijateljskim srečanjem, potem se zberemo v Herbolzheimu. V tem kraju, slabih 30 km severno od Freiburga, živi kakih deset slovenskih družin.

Prav iz tega kraja je največ rednih udeležencev nedeljskih maš v Freiburgu.

V soboto, 15. junija, smo se spet tam zbrali in obhajali nekaj okroglih obletnic, ki so jih v prvi polovici leta doživel nekateri iz naše skupnosti. **Mirko, Franc** in župnik **Bogdan** so obhajali 50-letnico - srečali so se z Abrahamom, kot rečemo Slovenci. **Marija**, sicer Nemka, vendar redna udeleženka naših bogoslužij in drugih srečanj, je praznovala 60-letnico. Zakonca **Janko** in **Margaret** pa sta dopolnila še pet let več od Marije.

Že zunaj Herbolzheima stoječa Marijina cerkev **Maria Sand** je postala nekakšna "naša cerkev", pod katere okriljem začnemo vsa naša srečanja v Herbolzheimu. Tudi tokrat smo se najprej zbrali v tej cerkvi, da se z mašno daritvijo vsi skupaj z jublanti zahvalimo Bogu za pretekla desetletja ter da se priporočimo za prihodnost, ki naj bi nas vodila k praveму cilju.

Po končani mašni daritvi smo se odpeljali pod obronke Schwarzwalda, v dobrih 10 km oddaljen Herbolzheimer Höfle, kjer nas je že čakal pripravljen pokrit prostor z žarom in z vsemi pritiklinami za

Del udeležencev praznovanja na Herbolzheimer Höfle

obhajanje takšnih in podobnih praznovanj. Med prijetnim kramljanjem, pesmijo in igranjem harmonike smo ob drugih dobrotah do večernih ur praznili sodček piva.

B.S.

MARIA EINSIEDEL

Veselo kresovanje

Medtem ko se v Sloveniji opaža popuščanje vneme za stari ljudski običaj kresovanja ob godu sv. Janeza Krstnika, izgleda, da bodo naša srečanja ob pravem kresu v bližini božjepotne cerkvice Maria Einsiedel pri Gernsheimu postala priljubljena tradicija. Letos smo se namreč Slovenci z območja med Frankfurtom, Mainzom in Mannheimom že tretje leto zapovrstjo zbrali na tem kraju. Kakor v preteklih dveh letih smo tudi letos začeli najprej s sveto mašo v božjepotni cerkvi. Nestanovitno vreme nam je tako kakor lani preprečilo, da bi obhajali mašno daritev na prostem. Ob oltarju v senci lip bi se namreč še bolj počutili povezane z domovino, za katero smo pri maši molili. Vendar smo tudi v cerkvi imeli povezavo z domovino, saj je maševal in pridigal duhovnik iz domovine, župnik iz Sežane, gospod Jožko Bric, ki je sem prišel z župnikom iz Mannheima, Bogdanom Saksido.

Po maši smo se zbrali na travniku, kjer smo zakurili velik kres. Da bi kresovanje imelo svoj smisel, so člani folklorne skupine Sava iz Frankfurta zapeli nekaj narodnih pesmi, ki so jih prej pod vodstvom g. Tončke Obreht skrbno naštudirali. Tako kresovanje ni bilo samo priložnost za zaužitje slovenske hrane in pijače, kar bi bilo gotovo

premalo, ampak smo združili vse tri vidike: verskega (pri maši), kulturnega (s petjem in nagovorom ob slovenskem državnem prazniku) ter seveda družabni del. Petje folklorne skupine je bilo spodbuda tudi za poznejše prepevanje pri mizah. Kljub ne najbolj primernemu vremenu smo bili vsi zadovoljni in srečanja veseli, saj nas je povežalo med seboj. Zato si že zdaj želimo prijaznejšega vremena prihodnje leto, ko upamo, da se bomo spet dobili v tem kraju ob maši, kresu in proslavi praznika slovenske samostojnosti.

B. S.

FRANKFURT

Hessentag v Gellnhausnu

Pokrajina Hessen, katere glavno mesto je Wiesbaden, najbolj znano mesto pa Frankfurt, vsako leto priredi obletnico ustanovitve te nemške pokrajine v drugem mestu. Letos je bilo to v mestecu Gellnhausen, nedaleč od Frankfurta v smeri proti Fuldi. Pravzaprav to njihovo praznovanje ni nič posebnega, lahko bi temu rekli nekakšen povečan ribniški seamenj, ki traja ves teden. Značilnost pa je v tem, da je več družabnosti, za zaključek pa še velika povorka raznih folklornih skupin, kmečkih in rokodelskih združenj, ki so prikazovali svoja opravila. Mesto Frankfurt vsako leto povabi tudi slovensko folklorno skupino pri društvu Sava, da med drugimi zastopa mesto Frankfurt. Človek bi mislil, da so gledalci ob ulicah naveličani, saj je vseh skupin prek dvesto in je že vsega preveč, vendar ni tako. Na treh mestih sem opazoval mimohod skupin in povsod so navdušeno zaploskali slovenski skupini, čeprav je imela

v povorki šele številko 138. Mogoče bo kdo kritično pripomnil, češ, kaj pa morejo zanimivega pokazati, saj je videti vedno isto, vendar nima prav. Med gledalci je bilo slišati vzklike, v katerih je bilo čutiti mnogo simpatije: "To so pa Slovenci." Dejstvo, da v Frankfurtu in v vsej pokrajini Hessen vedo za Slovenijo oziroma celo ločijo slovensko narodno nošo od številnih drugih, je zasluga prav folklorne skupine. Že to dejstvo opraviči smisel obstoja slovenske folklorne skupine, pa tudi vloženi trud vseh članov.

Ista folklorna skupina se udeležuje v narodnih nošah tudi večjih cerkvenih prireditev. Letos so prišli v narodnih nošah k **procesiji sv. Rešnjega Telesa** na glavni frankfurtski trg Römer. Pri darovanju so škofu izročili simbolične darove: gospa Ojsterškova je prinesla na oltar prtiček za kelih (korporal), ki ga je sklekala slovenska rojakinja iz Würstadta, gospa Mohoričeva, gospod Marolt, Ribničan, pa je prinesel šopek iz lesa, tako imenovani ribniški pušlec, kar je pritegnilo škofovo pozornost. Pri tem moram omeniti dejstvo, da so moški med mašo in pri procesiji znali sneti klobuk z glave, česar ne znajo vedno niti narodne noše v Sloveniji. Tako je bilo na primer ob papeževem obisku, ko so nekateri imeli celo tak privilegij, da so prišli pred papeža, pa niso poznali pravil obnašanja in so obdržali klobuke na glavi, tisti, ki so jim priskrbeli ta privilegij, jih pa tudi niso poučili. Tako bi se lahko slovenska elita v narodnih nošah učila pravil obnašanja pri frankfurtskih Slovencih.

J. M.

INGOLSTADT

Dnevi tujske kulture v Ingolstadtu

V juniju že vrsto let poteka v Ingolstadtu prireditve z imenom Dnevi tujske kulture. Ker smo Slovenci prizadevna in zanesljiva skupnost tujcev, so bili organizatorji veseli, da bomo tudi mi spet sodelovali. Naši rojaki vedno znova poskrbijo, da je prostor, kjer se predstavljamo (sebe in tudi vso Slovenijo), in ozrače, ki ga človek doživi v naši družbi, prijetno. Tako je bilo tudi tokrat.

Najprej so se potrudili tisti, ki so dali svoje ideje, s čim in kako bi se letos predstavili. Za njimi so se potrudili tisti, ki so pripravili naš prostor za predstavitev. Ta je bil letos spet vsem v veselje, saj je bil že od daleč opazen. Od vsepovsod je navzoče s plakatov pozdravljala nasmejana in prešerna Slovenija. Na vseh mizah za goste so bile na voljo reklamne in informativne brošure ter prospekti o Sloveniji. Izredna pohvala pa gre pridnim ženam, ki so napekle veliko slovenskih slaščic. Te so našemu predstavitenemu prostoru dale poseben pečat. Navzoče smo postregli s kranjskimi klobasami, kot poseben posladek pa je bil pripravljen pršut z olivami in pristni kraški teran. Seveda smo za gašenje žeje ponudili tudi štajersko belo kapljico in radensko. Zvestno in načrtno smo se že pred leti odločili, da ljudem, ki bi želeli spoznati pravo Slovenijo, ne bomo ponujali čevapčičev, kar je tukaj zelo iskana balkanska specialiteta, a nima s slovensko kuhinjo nič opraviti.

Ob deseti uri so se začeli nastopi folklornih skupin, pevcev in instru-

mentalistov predvsem iz držav srednje Evrope. Bilo je živahno in lepo. Človek se je lahko sprehodil po teh deželah, ne da bi si napolnil malho in vzel popotno palico v roko.

Takoj zjutraj je kazalo, da bo obisk prireditve pičel. Ko pa se je dan nagnil v popoldne, se je zbiralo čedalje več ljudi. Konec dober, vse dobro, bi lahko rekli in iskrena hvala vsem, ki ste kakorkoli sodelovali.

Maša v naravi

Že naslednje nedeljsko jutro smo se z avtobusom odpeljali na dolgo pot v Oberstdorf. Pot je bila je dolga, saj je trajala debele tri ure, a je minila kot kratek izlet, ker je bila vožnja ob pesmih in šalah prijetno sproščena. Ko smo se pripeljali v ozko dolino Algoja, se nam je odprl pogled na mogočno letalnico. Na njenem vznožju smo najprej sodelovali pri sveti maši v naravi, ki jo že vrsto let prireja slovenska župnija iz Augsburga. Po maši smo prisluhnili življenjski poti g. Jožeta Šlibarja, svetovnega rekorderja v smučarskih poletih v 60. letih. Sledil je kulturni program, nakar smo posedli po skupinah in si privezali dušo. Ko so se nam moči vrnile, smo se mnogi napotili na vrh velikanke in si privoščili pogled od zgoraj.

Dan se je že nagnil v večer, ko smo se podali na pot domov. Tudi za nazaj nas dobra volja ni zapustila. Kilometri so hiteli izpod koles avtobusa, tako da smo se še pred nočjo vsi zdravi in dobro razpoloženi vrnili domov. Vsi si želimo doživeti še kakšen tak dan, saj nam vlije obilo volje in samozavesti, da se spoprimemo z

vsakdanjimi življenjskimi preizkušnjami.

B. P. za SKM Ingolstadt

Erlangen - Böchenbach

Področno srečanje Kolpingovih družin

V nedeljo, 9. 6. 1996, je bilo v Erlangen - Böchenbachu srečanje Kolpingovih družin. Poleg domače in okoliških družin so se srečanja udeležili tudi predstavniki KD iz Veržeja, ustanovljena marca lani pod pokroviteljstvom Kolpingove družine iz Böchenbacha. Vezi med tema mestoma pa so se začele spletati že nekoliko prej. Tukajšnji župnijski svet je želel navezati stike z župnijo zunaj Nemčije. Ker je v župnijskem svetu tudi predstavnik Slovencev, doma iz Veržeja, je prišlo do te povezave. Izmenjanih je bilo nekaj obiskov in gostovanj.

Vrnimo se k srečanju. Začeli smo ga že v soboto s slovesno slovensko-nemško mašo, pri kateri so somaševali tukajšnji kaplan g. Joachim Cibura, naš zdomski duhovnik g. Stanko Gajšek in župnik iz Veržeja g. Franček Maršič. Med gosti iz domovine je bil tudi predsednik Kolpingove družine iz Veržeja g. Ciril Kosi z družino.

Nemška in slovenska pesem in molitev sta izmenično napolnjevali božji hram in prisotne povezovali v eno veliko družino. Po maši so se gostje iz Veržeja zahvalili za sodelovanje, prijateljstvo in dobroto domačinov s koncertom dveh glasbeno nadarjenih in izobraženih mladih fantov iz Veržeja. Nastopila sta Rihard Zadravec in Rene Hanžekovič. Mnogi so ostali brez besed, ko so

spremljali njuna glasbo. Po koncertu je bilo v novem župnijskem centru družabno srečanje.

Nedeljsko srečanje se je začelo s popoldanskim družinskim bogoslužjem. Številne družine so napolnile cerkev. Med njimi je bil tudi prekmurski pozvačin, ki je po bogoslužju zabaval otroke in nagajal odraslim. Za ene je imel bonbone, za druge pa ježevko in požirek iz čutarice.

Vse letošnje prireditve v Böchenbachu potekajo v znamenju 1000-letnice Böchenbacha. Tudi na tem srečanju so se ozrli v zgodovino in predstavili nekatere stare obrti. Tako smo si lahko ogledali, kako se je nekoč čebelarilo in poskusili sveži akacijev med. Gostje iz Slovenije pa so prikazali, kako nastajajo umetnine iz slame in koruznega liča. Kdor je želel, je lahko sam poskusil, kako gre takšno delo od rok.

Tudi za zabavo najmlajših je bilo poskrbljeno. Vozili so se s kočijo, spuščali balone, risali po pločniku, si ogledali cirkuško predstavo in se podili za pozvačinom.

Najvztrajnejši so obsedeli do poznih večernih ur in, ne samo oni, ugotovili, da je prireditev odlično uspela.

Manica Šerbinek

MÜNCHEN

Slovesnost **prvega svetega obhajila** smo imeli 12. maja. Za našo župnijo je to osrednji praznik. Veselimo se mladih kristjanov, članov našega občestva, ki prvič stopijo k obhajilni mizi, da se še tesneje povežejo z Jezusom. Letos smo imeli dve prvoobhajanki:

Valentino Žgeč in Mirjam Grasselli. Celo šolsko leto sta se na prejem zakramenta vestno pripravljali v okviru naše veroučne šole. Deklicama in staršem naše iskrene čestitke.

Šolsko leto smo kot vsakič sklenili s skupno mašo. Zbralo se je kar lepo število otrok, le staršev je bilo nekoliko manj kot prejšnja leta. Zahvalili smo se za vse darove preteklega leta in prosili za božji blagoslov v prihodnje. Mašno daritev so lepo poživile pesmi, ki sta jih Mateja in Melita skrbno izbrali. Po maši je sledila razdelitev spričeval. Bila so različna; kakor se je kdo potrudil. S slovensko šolo želimo prispevati k ohranjanju materinščine in vabimo vse, da se tudi naslednje leto vpišejo vanjo. Organizirali bomo pouk tudi za take, ki slovenščine še niso vešči.

Šolski izlet je vsakoletna nagrada za trud učencev med letom. Ker je naših učencev čedalje manj, smo povabili s seboj še njihove starše. Bilo nas je za poln avtobus. Obiskali smo Herzogstand. Čeprav je bilo jutro hladno in deževno, se je pozneje nekoliko zjasnilo, tako

da so nas opoldne na vrhu pozdravili sončni žarki. Razdelili smo se v dve skupini: utrjeni hribolazci so se sami povzpeli na vrh, drugi so se raje peljali z gondolo. Preživeli smo lep dan, se naužili svežega zraka, poklepetali med seboj in malo posedeli na gostilniškem vrtu. Ugotovili smo, da vreme ni najpomembnejše. Lepo je takrat, kadar smo skupaj.

OZNANILA

München

Slovenske maše so spet ob 16.30 v cerkvi Svetega Duha na Talstrase, zraven Marienplatz. Pred mašo možnost za spoved. Prvo nedeljo v mesecu se bere maša za vse navzoče in njihove pokojne. Pol ure pred mašo molitev za mir in duhovniške poklice.

Molitvena ura je vsak prvi petek. Dobimo se 6. septembra in 4. oktobra ob 18.00 v župnijski kapeli.

20. septembra bo **sestane s starši** vseh šolarjev, še posebej birmancev. Srečamo se ob 18.00 v župnišču.

Starši s prvoobhajankama

21. septembra je **začetek šolskega leta**. Pouk bo kot navadno ob sobotah med 9.00 in 11.30.

Mladinci se dobijo v soboto, 21. septembra, ob 14.30. Vabljeni!

Waldkraiburg

Maše so v farni cerkvi Kristusa Kralja 7. in 21. septembra ter 5. in 19. oktobra ob 18.00. Pred mašo možnost za spoved.

Rosenheim

Maše v Kapucinski cerkvi pri pokopališču 8. in 22. septembra ter 13. in 27. oktobra ob 11.15. Pred mašo priložnost za spoved.

Freilassing

Maša 8. septembra in 13. oktobra ob 16.00

Zapustili so nas:

München

Tiho se je poslovil od nas g. Zdravko Stopar iz Dobravelj pri Ajdovščini. Vedeli smo, da je že dalj časa bolehal, nismo pa mislili, da je tako težko bolan, zlasti ne, ker sam tega ni nikoli pokazal. Bil je vedno veder in prijazen, celo v bolezni. V Nemčijo je prišel že leta

1962 in bil zaposlen pri gradnji. Redno je obiskoval našo mašo in se rad zadrževal z mošči v prijateljskem pogovoru. V zdravilišču, koder se je nahajal, se je še dobro počutil in sporočil, da bo kmalu doma. Bog ga je poklical v večni dom. Vsem sorodnikom naše iskreno sožalje, pokojnemu pa želimo večni mir pri Bogu.

Rosenheim

G. Janez Bevc iz Rosenheima je šel k Bogu po plačilo za zvesto in iskreno služenje Bogu. Doma je bil na Dolenjskem blizu Novega mesta. Še pred vojno je prišel v Nemčijo in se zaposlil v Münchnu

kot mizar, za kar je bil izučen. Takoj po vojni je šel v Anglijo in bil v službi pri železnici. Leta 1949 je na obisku v Münchnu spoznal svojo ženo, s katero sta se še isto leto poročila in se naselila v Angliji. Tam sta živela do upokojitve. Posvojila sta dva otroke in zanju zgledno skrbela. G. Bevc je bil zvest obiskovalec naše maše. Nekaj mesecev je bolehal in hiral. Lepo se je pripravil na srečanje s svojim Bogom. Želel je biti

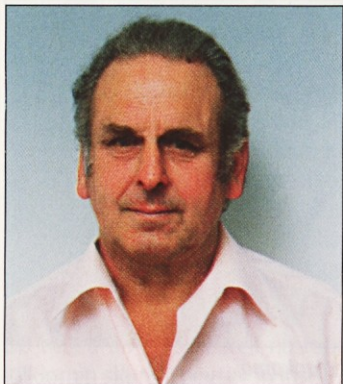
pokopan v domači zemlji pri starših, in ta želja mu je bila izpolnjena. Ženi Pauli in drugim sorodnikom naše iskreno sožalje, pokojnemu pa želimo večni mir pri Bogu.

OBERHAUSEN

Ob odhodu slovenskega duhovnika na dopust se je bilo treba posloviti pred dokaj številnim oltarnim občestvom v Essnu in napovedati, da dve nedelji ne bo slovenskega bogoslužja. Na zadnjo nedeljo v juliju je bila zbrana dokaj velika skupina najbolj zvestih kristjanov, ki ne zamudijo nobene slovenske svete maše, če ni kakšnih posebnih ovir. Vsako leto bolj čutimo, da se je našim izseljencem župnijsko življenje v marsičem spremenilo. Ena teh sprememb se opaža tudi v tem, da ostaja med počitnicami čedalje več ljudi v Nemčiji in da se odpravijo na dopust ali počitnice prej ali pozneje.

Sprememba odraža socialno strukturo naše fare, kar skušamo tudi na pastoralnem področju zvesto upoštevati. Med drugim bo treba računati tudi na nepretrgano slovensko bogoslužje vsaj v Essnu in morebiti še na kateri podružnici, kjer je bogoslužje le enkrat mesečno.

Ozreti se moramo v čas pred tem, ki je bil v slovenskem občestvu poln dejavnosti in pomembnih dogodkov za skupnost ter za nekatere posameznike in družine. Najprej z veseljem obveščamo o krstnem slavlju, ko je bil sredi junija sprejet med božje otroke Florian Bevc iz Duisburga. Deček je prvi otrok mlade družine Petra in Marijane Bevc, ki se svojega pr-

venca nadvse veselita. Krstno slavlje smo obhajali v farni cerkvi v Duisburgu, kjer družina živi. Staršem in otroku čestitamo in želimo veliko božjega blagoslova.

V zadnjem času sta bili v naši župniji v Katoliško cerkev sprejeti tudi dve odrasli osebi, ki pa sta bili že prej veljavno krščeni.

Med veselimi dogodki naštevamo tudi dve novi mladi družini. Zadnji dan maja sta se v cerkvi Marijinega srca v Essnu poročila Anke Hillebrenner in Blaž Resnik. Blaž je že zelo zgodaj izgubil očeta, ki se je ponesrečil na cesti. Tako ga je z njegovo mlajšo sestro vzgajala mama Ivanka, ki je ostala vsa leta tesno povezana s slovensko katoliško skupnostjo v Essnu. Vsi trije so bili redno pri slovenski maši. Otroka sta gluhonema, zato sta v šolski in odraščajoči dobi zahajala k bogoslužju za gluhoneme, saj pri slovenski maši ni bilo mogoče vsega razumeti. Blaž si je našel v krogu ljudi, ki živijo brez za nas običajnega sporazumevanja z glasovi in poslušanjem, deklico Anke, ki je bila pripravljena z njim stopiti v zakonsko skupnost. Poroka je bila seveda nekaj posebnega, ker so bili večinoma zbrani njuni prijatelji, ki se sporazumevajo z znamenji in gestami. S pomočjo prevajalke smo se tudi mi lahko o vsem potrebnem sporazumeli. Želimo jima veliko božjega blagoslova. Kakor se z lahkoto sporazumevata med seboj drugače kot večina ljudi, tako naj jima bo njuna ljubezen in božja milost v pomoč, da bi prek vseh ovir življenja našla pot k osebnim in skupnim srečam in veselju.

V začetku junija sta si pred Bogom in nami potrdila ljubezen in zvestobo tudi Gabi Lobe in

Thomas Križanec. Oba sta bila z vzgojo in zgledom staršev od otroških let uvedena v našo župnijsko skupnost. V mladeniških in dekleških letih sta bila zvesta člana mladinske skupine. Pripravljenosti za pomoč pri župnijskih nalogah in prireditvah jima nikoli ni zmanjkalo. Posebej pa smo se veselili, ker sta ostala vsa mladostna leta zvesta slovenskemu občestvu pri sveti maši. Prav gotovo je na tujem poseben dar, če se najdeti v ljubezni dva sonarodnjaka. Tako smo se njune ljubezni veselili mnogi, ki ju poznamo. Zdaj pa jima od srca želimo, da bi v družinskem življenju še bolj napredovala v medsebojni iskreni povezanosti, sebi in svojim bližnjim v veselje in Bogu v čast. Thomas in Gabi sta se poročila v cerkvi sv. Nikolaja v Essnu, svoj dom pa sta si pripravila v Oberhausnu. Našim čestitkam seveda vpletamo iskreno željo, da bi njuno sodelovanje v naši skupnosti ne pojenjalo, ampak se še okrepilo. Mlade ljudi potrebujemo za nove dejavnosti, ki nas čakajo.

Med prireditvami naj posebej omenimo lepo praznovanje dneva državnosti. S sv. mašo za domovino v cerkvi Matere božje smo začeli večerno srečanje v Essen-Karnapu. Prosili smo za našo domovino in njene ljudi, za razumevanje in mir na svetu, v domovini in med nami na tujem. Po maši je bila v župnijski dvorani slovesna akademija, pri kateri so nastopili otroci in mladinci Slovenske dopolnilne šole pod vodstvom ge. učiteljice Barbare Oman. Svoj delež je prispevala tudi plesna skupina društva Bled in pevski zbor Slovenski cvet iz Mersa. Vmes sta pozdravila zbrane predstavnik Urada za Slovence po

svetu g. Merljak in zastopnik slovenskega veleposlaništva iz Bonna g. Cirej. Slovesnost so povzdignili gostje pevci Akademskega komornega zbora iz Domžal. Njihov prihod iz domovine je omogočilo društvo Slovenija v svetu iz Ljubljane, za kar smo bili zelo hvaležni. Zbor nam je v drugem delu programa podaril nadvse lep izbor pesmi, ki so nam pričarale domovino in nam ob lepoti naših pesmi dvignile navdušenje nad njo. Ni ga bilo med poslušalci, ki bi obžaloval, da je prišel na to lepo domovinsko in kulturno srečanje.

STUTT GART

V soboto, 29. junija, je generalni konzul g. Andrej Grasselli ob 410. obletnici Trubarjeve smrti pripravil v Derendingenu uspelo prireditev s kulturnim programom, pri katerem sta sodelovala moška pevka zbora Domači zvon iz Stuttgarta in Triglav iz Sindelfingena. Minister za kulturo, dr. Janez Dular, pa je med drugim podelil spričevala učencem slovenske dopolnilne šole ter naše župnijske - sobotne šole.

V nedeljo, 30. junija, je Kulturno društvo MURA iz Bönnigheima priredilo praznovanje 5-letnice slovenske samostojnosti. Že pri sv. maši se je zbralo veliko rojakov, veseli del prireditve pa je potem privabil še nekaj drugih obiskovalcev. Za glasbeni del je poskrbel duet Jereb iz Sindelfingena, ki se mu je pridružil še g. Emil Povsche, navzoče pa sta ob prazniku nagovorila in pozdravila predsednik KD Mura in njegova hči, g. Jože ter Suzana Muc.

KD Slovenija - Stuttgart in slovenska župnija v Stuttgartu sta od 30. julija do 2. avgusta pripravila - že petič - vzpon na TRIGLAV. 21 mladih in odraslih se je podalo na "Goro miru" in poromalo k Mariji Snežni na Kredarico! Andrej Sinkovič, ki se je do zdaj udeležil vseh petih vzponov, je tokrat nesel s seboj še svojo harmoniko. Trud je bil poplačan, ko smo zvečer v kočah zapeli in celo zaplesali. Tako smo čisto "pozabili", da nas bolijo noge... Lepo je bilo tudi zadnji dan na Bledu, kjer smo spet ob harmoniki in kitari v čolnu prepevali, da je odmevalo od gora..., potem pa šli še na večerjo k "Jožovcu" v Begunje, na Avsenikov dom, kjer so tisti večer igrali in peli "Gorenjski muzikantje".

Čestitke ob krstu in poroki:

Julija smo krstili **PATRICIJO Rednak** iz Stuttgarta in **Katarino Schwarz** iz Hörbna pri Aalenu. Staršem, botrom in domačim iskreno čestitamo, mi pa se veselimo, ker se naši skupnosti tako pridružujejo najmlajši, ki jih v zadnjem času ni prav veliko.

20. julija je v cerkvi sv. Družine v Marbachu obljubila zvestobo in ljubezen svojemu možu Antoniu Sciascia 23-letna **Danijela Jelar** iz Benigena. Pri slovensko-italijanski poročni maši sva sodelovala oba duhovnika in obe skupnosti. Našo župnijo je lepo zastopala skupina mladih, ki je zapela novoporočencema med obredom, po poroki pa še zunaj pred cerkvijo.

V Schw. Gmündu pa se je 27. julija **Darko Pečnik** poročil s Petro Wekeman. Obema paroma želimo

srečno pot skozi življenje in obilo božjega blagoslova!

"Gaudeamus igitur" - maturantsko veselje

V nedeljo, 14. julija, smo v Stuttgartu pripravili družabno srečanje mladih ob zaključku letošnjega šolskega leta. Štirje maturantje: **Petra Košar, Andreja Marinko, Danijel Rudolf** ter **Branko Trebar** so zelo uspešno naredili zrelostni izpit - maturo. To je bil dovolj velik razlog, da se jim je ta večer pridružilo še prek trideset vrstnikov. Za glasbo so poskrbeli sami. Petra in Barbara Košar sta že priznani duet. S svojim petjem in glasbo vedno navdušita in razgibata poslušalce. Ansambel Ad hoc pa je nastal kar na prireditvi. Znanim glasbenikom Robertu in Bojanu Škufca ter učitelju, g. Vinku Kralju iz Sindelfingena, sta se pridružila še Danijel ter Tomaž Rudolf in že so zadonele slovenske narodnozabavne viže, da so pete zasrbele. Večer ni minil brez plesa z metlo ter čindare, ki je potegnila od miz prav vse navzoče.

Počitniško srečanje oziroma romanje k MARIJI na SVETE GORE ob SOTLI je v soboto, 3. avgusta, znova zbralo precej rojakov iz naše župnije, ki tudi dopust in počitnice izkoristimo za medsebojno srečanje ter srečanje z Bogom. Organizacijo romanja je letos prevzel g. Marko Pelc (iz Weißbacha), za kar se mu iz srca zahvaljujemo!

Nekaj mladih iz Stuttgarta se je v soboto, 3. avgusta, v prostorih Škofijske gimnazije v Ljubljani pridružilo mladim maturantom ter skavtom iz Argentine, Kanade ter

zamejstva. V popoldanskem programu sta nastopili tudi Petra in Barbara Košar in s svojim pevskim nastopom pridobili simpatije mladih Slovencev z vseh strani sveta.

V nedeljo, 4. avgusta, pa smo se pridružili romarjem "treh Slovenij" na Sv. Višarje, k Mariji, kraljici Evrope.

Svete maše septembra in oktobra:

STUTTGART: Sv. Konrad, Staffenbergstr. 52: 1., 8., 15. in 29. sept. ter 6., 13. in 20. okt. ob 16.30.

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij, Kopernikusstr. 1. sept. in 6. okt. ob 10.00

SCHW. GMÜND: Sv. Jožef, Jozefstr. 1, 8. sept. in 13. okt. ob 9.30

SCHORNDORF: Sv. Martin, Kneclinstr. 34: 15. sept. in 20. okt. ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin, Langestraße 116: 15. sept. ob 11.00, **20. okt. pa ob 16.00 v NERESHEIMU!!!**

BÖCKINGEN: Sv. Kilian, Ludwigsburger Str. 66: SOBOTA, 28. sept., in 26. okt. ob 17.00.

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo, Gehrstr. 3: 22. sept. in 27. okt. ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta, Hauserhaldenweg 38: 22. sept. in 27. okt. ob 17. uri!

WEISSBACH: v soboto, 19. okt. ob 16. uri, nato "Vinska trgatév".

NERESHEIM: 20. okt. ob 16.00!

SOBOTNA ŠOLA:

Stuttgart: 21. sept. in 5. ter 19. okt. od 15.00 do 17.00.

Böblingen: 6. okt. ob 9. uri.

SREČANJA ZA MLADE: ob petkih od 18.30 do 20.30.

PRAZNOVANJA: Z godovnjaki in drugimi slavlenci se bomo poveselili: v B'blingenu 1. sept. in 6. okt., v Stuttgartu pa 15. sept. in 13. okt. po maši.

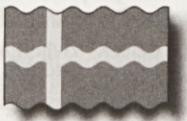
Seminar za družine in zakonce:

Jesenski seminar za družine in zakonce bo tudi tokrat v mestecu Wernau pri Plochingenu, in sicer od petka, 27., do nedelje, 29. septembra. Prijavite se v Slovenskem domu.

Slovenski dom:

Karitas - Slovenska socialna služba: Naša socialna delavka, gospa Doroteja Oblak, odhaja v pokoj, naslednika(ce) pa še ni, zato bo za naprej to delo nekoliko okrnjeno.

Konzularni dnevi: 5., 12. in 26. sept. ter 10., 17. in 24. okt.: Sophiehstr. 25/II, tel.: 0711/640-10 31/32 ali München: 089/ 543-98-19 od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16.00.

švedska

Zgodilo se je

Obisk papeža Janeza Pavla II. je zaznamoval tudi Slovence s Švedske. Nanj so se pripravljali posebej pri slovenskih sv. mašah

v vsaki skupnosti. Ni bilo srečanja okrog oltarja, da ne bi molili za duhovni uspeh tega tako pomembnega srečanja. Poleg tega so ljudje veliko molili tudi posebno molitev za uspeh obiska v slovenskih družinah. Tudi rožni venci so se pletli v ta namen. Bogu hvala za vse žrtve in molitve, saj je vse to pripomoglo k tako številni udeležbi pri papeževih srečanjih. Vsega skupaj je bilo približno 60 Slovencev in Slovencev tudi z daljnega severa Evrope navzočih pri vseh treh srečanjih. Večina od njih je bila že prej doma, tako da so mnogi od teh bili vsaj delno vključeni v pripravo na papežev obisk v domovini.

Slovenci, ki živite doma in po svetu: "Papež 'ma vas rad! Bog blagoslovi predrago Slovenijo", z njo pa tudi vse vas, s katerimi se srečujemo pri slovenskih sv. mašah na daljni Skandinaviji!

Binkošno srečanje v Vadstenu

Letošnje binkošno srečanje v srcu Švedske in njenem duhovnem središču je še izzvenelo v smislu obdaritve Svetega Duha vsem, ki so od blizu in od daleč poromali v ta sveti kraj, kjer so posmrtni ostanki - relikvije - sv. Brigite Švedske, zavetnice te skandinavske dežele in ustanoviteljica sester Sv. Brigite. Prve binkošti je naš slovenski narod doživel že teden dni prej, ko nas je obiskal sv. oče. To binkošno razpoloženje pa sta v veliki meri prinesla s sabo na Švedsko odgovorni urednik Radia Ognjišče g. Franci Trstenjak, ki je vodil slovesno bogoslužje v Vadstenu, in magister Vid Stanovnik, urednik Obzorij duha, katoliške oddaje na TV Slovenija.

Poseben slovesni ton bogoslužju so dajali cerkveni pevci MPZ župnije Sv. Jožefa delavca iz Ljubečnice pri Celju, ki jih je pripeljal na Švedsko njihov dušni pastir g. Alojzij Kostanjšek. Ob skrbnem in zavzetem sodelovanju g. Kristjana Mlakarja iz Stockholma in tamkajšnje slovenske skupnosti s Slovensko katoliško misijo iz Göteborga in njenim rektorjem g. Zvonetom Podvinskim so naši gostje iz Slovenije doživeli slovensko domačnost in toplino sredi "mrzlega severa". Lepo ambasadorsko delo so opravili s koncertom cerkvenih in narodnih pesmi v eni izmed cerkva v Stockholmu že v soboto. Ogledali so si tudi lepote švedske prestolnice in tako obogatili svoje znanje o tej severni deželi. V nedeljo pa so že zgodaj prihiteli s svojimi gostitelji v Vadsteno, kjer je bil slovenski binkoštni praznik. Gospod Franci Trstenjak je z izbranimi in duhovno globokimi besedami, ki so temeljile na evangeliju, sejal seme Božje besede, besede zaupanja in poguma, da je vredno biti kristjan tudi v tem koncu Evrope in da je vredno ter lepo biti Slovenec. Ilz različnih koncev smo se verni Slovenci zbrali v Vadstenu na tem svetem kraju, ki je že več stoletij duhovno žarišče švedskega ljudstva (tudi slovenskega), da bi si tudi mi od grobu svete Brigite izprosili razodetja božjih skrivnosti v svojem osebnem, družinskem in narodnem življenju, da bi prepoznali znamenja časa, da bi - po besedah božjega služabnika Antona Martina Slomška - nič opustili, nič zamudili, kar dogodki sedanjega časa prinašajo dobrega. Ne plavati proti toku, ampak tok časa zajeti v zvestem sodelovanju in ga usme-

riti v korist svete vere, da bo v blagoslov našemu ljudstvu.

Triindvajseto vseslovensko binkoštno srečanje je potekalo v duhu Slomškovega gesla: sveta vera bodi vam luč in materin jezik ključ do zveličavne omike. Skupaj z Marijo in apostoli, kot ena družina vernih Slovencev smo vsi navzoči doživljali binkoštni dogodek. Samostanska cerkev je postala dvorana zadnje večerje, kjer je bilo mogoče doživeti vihar, ogenj in jezike. Binkoštni ogenj se je mirno in tiho razlil na vse navzoče. Gospod Franci Trstenjak je vse navzoče spomnil, da smo doživeli binkoštni dogodek že pred enim tednom v Sloveniji ob papeževem obisku. Povabil nas je, naj bomo ponosni, da je Slovenija doživela svoje binkošti, ko je Sveti Duh po sv. očetu spregovoril prav v slovenskem jeziku. "Tudi oni (Slovenci) so zaslišali apostole Jezusa Kristusa, kako jim govorijo v njihovem jeziku in jim pripovedujejo v njim znani govorici o velikih božjih delih." Tudi Slovenci, ki živimo na Švedskem, smo bili povabljeni, da odpremo zapahe boječnosti, strahopetnosti, zaprtosti v svoj lasten svet in stopimo med ljudi (med "mrzle Švede") in jih nagovorimo z govorico ljubezni, ki združuje in sporazumeva. Kajti Sveti Duh - svetilka - je po papeževih besedah tista prava sila, ki bo spremenila svet: sovrašтво v ljubezen, žalost v veselje, prepire in natolčevanja v mir in spravo.

Tega pa smo Slovenci na Švedskem in doma še kako potrebni. Svet je razkristjanjen, krščanske duhovne vrednote so marsikje pod "goro pepela" praktičnega materializma, ateizma in liberalizma. Žal se ta "slabi duh" hitro in

nezadržno širi tudi v katoliško Slovenijo in ji ne prizanaša. Papeževe besede: Ne bojte se Kristusa, so opogumljajoče izzvenele tudi v Vadsteni. Marija, Tolažnica žalostnih, Zdravje bolnih, Pomočnica kristjanov in Kraljica Slovencev, naj prosi za naš slovenski rod. Ne samo papežev obisk, tudi binkoštno srečanje v Vadsteni je bil milostni trenutek za vso slovensko skupnost na Švedskem in za vse goste iz domovine.

Slovenci v Skandinaviji: Korajža velja! Za lepo in plemenito krščansko življenje in pričevanje, za zvestobo Bogu, narodu in materinemu jeziku!

Bogu hvala za lepo vreme, hvala vsem gostom v Vadsteni, posebej našemu veleposlaniku g. Ivu Vajglu, predstavniku revije Naš glas g. Adiju Golčmanu in novinarki Slovenskega tednika g. Jasni Karleen na SR v Stockholmu. Hvala SD v Stocholmu za pogostitev gostov, SD iz Köpunga za organizacijo tombole, vsem drugim društvom za organizacijo romanja v Vadsteno. Posebna zahvala naj velja članicam in članom MPS iz Göteborga za veliko organizacijo letošnjega binkoštnega srečanja, prosvetnemu moškemu zboru iz Ljubečne, cerkvenemu MePZ iz Landskrone in sestrām Budja za kulturni program ter Ansamblu Dori iz Rimskih Toplic, ki je v drugem delu srečanja skrbel za resnično veselo slovensko razpoloženje tja do zgodnjih jutranjih ur, ko se je bilo treba ločiti ter se vrniti na svoje domove. Slovenska glasba in pesem sta tisti dan odmevali po vsej Vadsteni, tako da so še sestre sv. Brigite zaplesale slovensko kolo. Seveda pa velja zahvala tudi celjskemu županu ter

zasebnikom in organizacijam, ki so iz Celja in okolice pomagale ter podprle goste iz Ljubečne, da so mogli priti na Švedsko.

Slovenci s Švedske pa so bili razočarani, ker ni bilo na obisk nikogar iz stranke SKD iz Ljubljane, česar so se rojaki še posebej veselili in pričakovali, saj so je-senske volitve pred vrati. Zgledalo je, da je slovenska skupnost premajhna ali premalo pomembna. Res je bilo prebrano pozdravno pismo predsednika SKD g. Lojzeta Peterleta, ki je prisrčno nagovoril rojake na Švedskem, toda naši rojaki bi v tem trenutku še bolj potrebovali nekoga, ki bi jih nagovoril in pokazal za njihovo izseljensko problematiko več zanimanja, saj je to zapisano tudi v programu te stranke. Čas beži in škoda je, da ga ne moremo povsem izkoristiti za dobro našega naroda.

Lep pozdrav vsem, ki berete in razširjate NL! Drugič boste lahko brali o 3. švedsko-slovenskem vzponu v slovenske planine, kar je letos posnela tudi televizija Slovenija za oddajo Obzorja duha. Naj bo v imenu vseh, ki smo bili v Savinjsko-Kamniških Alpah in doživeli lepote ter skupnost, izrečena zahvala g. mag. Vidu Stanovniku, trnovskemu kaplanu, ki je s televizijsko ekipo prihitel v Robanov kot, posnel in predstavil na TV SLO 1 delček življenja Slovencev s Švedske, in njihovih švedskih partnerjev, ki so z velikim občudovanjem in lepim izkustvom odhajali na svoje domove na Švedsko. Hvala posebej g. Marjanu Brezočniku in g. Avguštinu Rakovniku za pomoč in vodenje v planine.

Vaš Zvone Podvinski
švedsko-slovenski vagabund

Lojze Kozar: MATERINA RUTA

No, letos hvala Bogu ne. Poglej samo, kako ti je zlato pšenico sklestila toča. Vem, pobiral bi zrnje, če bi ti oči služile, zrno za zrnem bi grebel iz blata, ne zaradi lakote, ampak zaradi grabežljivosti. Sirotam, vojnim vdovam odtrguješ podporo, rekviracijo pošiljaš na vrat revežem, siromakom, sam pa nisi dal niti zrna niti enega živinčeta.

S pšenico, koruzo, krompirjem, ki je zrasel na moji njivi, bi ne vem kolikokrat že napolnil mojo bajto, če bi še stala, tako pa je vse rajši šlo k tebi, ker si bogat in kdor ima, se mu bo še dalo."

"Se res še po toliko letih ne moreš sprijazniti s tem, da je njiva prodana na dražbi?"

"In da jo je dobil tisti, ki je zanjo največ ponudil."

"Tako je. Moj oče jo je plačal."

"Da, tvoj oče, ki je prej zagrozil vaščanom, naj vsak dobro premisli, preden bo ponudil več kakor on. Da, od nekdaj imate oblast in pravico v zakupu. Imeli so jo tvoj praded, tvoj ded in tvoj oče. In zdaj jo imaš ti, da bo tem bolj preklet ves vaš rod, čim več krivde naložite eno vrh druge, dokler ne bo tistemu, ki je nad nami, dovolj in bo rekel: Zdaj pa napravimo račun."

"Njiva je bila kupljena po zakonu, zato ne bo treba nobenega obračuna. Morali smo plačati davke za njivo."

"In ti so že tretje leto znašali več, kakor je bila njiva vredna. Toda ti dobro veš, da ni šlo za njivo."

"Seveda ne. Šlo je za davke."

"Ne malič stvari. Ti dobro veš, da je šlo samo za to, da me izrinete iz vasi."

"Pa kdo te je kam rinil? Komu si bil napoti?"

"Tebi in tvojemu staremu. Dobro si vedel, da ne boš imel miru, ko se vrnem. Zato se ne bi smel vrniti. Zato ste razdejali bajto, zato ste s podkupovanjem dosegli, da sem izgubil to edino svojo posest.

Strašna mi je misel, da sva si nekoč prijatelja. Pravzaprav nisva bila, saj ti ne moreš biti prijatelj niti

psu, kaj šele človeku. Toda jaz sem mislil, da si mi prijatelj, ti pa si me zahrbtno izdal. Kakor Judež si se hlinil, da bi me lahko tem huje zadel. Ti nisi znal nikoli nič drugega kakor delati zlo."

Miška je mržnja vse bolj prevzemala, da je bil z njo zastrupljen do poslednje celice. Čim dalje nazaj je grebel spomin, tem mračnejša je bila preteklost.

"Ne malič stvari. Ti dobro veš, da je šlo samo za to, da me izrinete iz vasi."

7

Miška po materini smrti ni imel nikogar na svetu. Živel je pri tujih ljudeh, vedno vsem napoti in vedno vsega kriv. Edini svetli trenutek, ki pa je bil zdaj tem bolj boječ, je bil, ko je šel mimo njive, ki mu jo je zapustila mati. Takrat se mu je vedno srce širilo od ponosa: to je moja njiva, tu bom jaz gospodar, ko bom velik.

Miška je bil zelo lep fant in marsikatero dekle ga je gledala z deljenimi čustvi. Rada bi bila njegovo dekle, pa si ni mogla predstavljati, kako bi mogla stopiti pred starše in priznati, da se hoče poročiti s fantom, ki ni zakonski in ki nikogar nima, ki bi ga mogel prositi za starešino. Toda bil je tako lep v obraz in nekoliko otožne oči so ga delale še lepšega.

Bilo je v njegovi osemnajsti zimi, ko se je vračal s pustne veselice s Črepnjakovo Liziko. Na veselici se ni prav znašel. Počutil se je osamelega, otožnega in čim bolj je igrala vaška godba vesele in okrogle, bolj se mu je selila neka nedoločena bridkost v srce.

Plesal ni, saj ni znal tudi ne bi upal nobenega dekleta povabiti na ples. Sedel je zadaj v kotu in nihče ga ni niti opazil. Počasi je srkal svoj polič vina, oči pa so potovale od obraza do obraza, toda največkrat so dolgo obstale na Lizikinem, ki je sama sedela v nasprotnem kotu. Bilo ji je nerodno, ker gostilne ni bila vajena. Prišla je, ker so prišli skoraj vsi mladi ljudje in ker ni bil daleč od njenega doma.

Plesala je samo dvakrat, več je niso vabili, ker je imel vsak fant svoje dekle, s katero je bil zgovorjen in tako ni prišla na vrsto. Gotovo bi marsikateri fant raje plesal z njo kakor s tisto, ki jo je pripeljal, toda čutil je, da se to ne bi spodobilo, in je zato rajši obsedel na mestu, kakor pa da bi zagrešil tako nerodnost.

Ko se je malo pred polnočjo Lizika namenila domov, jo je slučajno, ali pa tudi ne, dohitel na poti Miška.

"Si se naplesala, Lizika, da tako zgodaj odhajaš?"

"Če je zame zgodaj, je zate še bolj. Dekleta morajo vedno prej oditi. Taka je navada."

"Seveda. Malo bi pa vseeno lahko še ostala."

"Zakaj pa ti nisi ostal? Ker vse skupaj ni bilo dosti priča. Sedim lahko tudi doma in se dolgočasim."

"Jaz bi te povabil, pa ti morda ne bi bilo prav in bi me zavrnila."

"Če bi bil pogumnejši, bi zdaj vedel, kakšen bi bil moj odgovor. Zdaj pa kar tuhtaj, kaj bi bilo, če bi bilo."

"Ne samo, da si nisem upal, ampak, saj tebi lahko povem, ne znam skoraj nič plesati."

"Pa bi te naučila. Vsak mora nekoč prvič poskusiti."

"Kako bi ti bil hvaležen. Kako rad bi te potem imel!"

"Zdaj me nimaš?"

Srce mu je plahutalo kakor ptica v zanki. Ni mogel do sape, nekaj ga je stiskalo v grlu kakor jok ali krik veselja. Ni vedel, kaj bi z rokami, ni vedel, ali plava ali hodi in ko se je Lizika nenadoma ustavila, jo je skoraj podrl v svojem zaletu.

"Oprosti, tako sem neroden," in iskal je njenih dlani, da bi jih stisnil. Toda bile so ovite z debelim volnenim robcem, ki ga je imela okoli ramen. Ko jih je našel, jih je stiskal, da jo je bolelo in bilo obenem tako prijetno.

"Jaz bi te povabil, pa ti morda ne bi bilo prav in bi me zavrnila."

Brez besed sta stala v ostri zimski noči sredi gazi, ko je bila srebrno siva svetloba razlita vsenaokrog, da je bil skoraj dan in vendar so bile vse stvari z njo tako prekrite, da so bile kakor prozorne in oko ni moglo razločiti, ali so blizu, oddaljene komaj za dober korak,

ali odmaknjene v nedosegljivo daljavo. Vso to svetlobno negibnost je kalil samo hreščeč zvok harmonike, ki je vriskala od prešernosti v cvilečih tonih, ko so vsi psi daleč naokrog odgovarjali s svojim zateglim jokom.

"Zdaj me nimaš?"

Toda Miška in Lizika sta slišala samo trepetajočo utrip svojih src in brezmejno radost, ko sta bila naslonjena drug na drugega. Po dolgem obotavljanju se je Miška odločil in naglo poljubil Liziko napol na usta napol na lice in ji odločno zašepetal v uho:

"Zdaj si moja, Lizika, moja! Ne pozabi nikoli na to. Zdaj sem tako srečen, moj Bog, tako srečen! Lizika, ne vzemi mi nikoli moje sreče."

Ni čakal, da bi kaj odgovorila, kakor da se boji odgovora, naglo jo je izpustil in odšel po škripajočem snegu, da se pri kmetu, kjer je takrat delal, zarije globoko v seno in še enkrat, ne enkrat, stokrat podoživi svoj prvi objem in prvi rahel poljub, svojo srečo, ki ji ni mogoče ne imenovati ne popisati, da ga ima nekdo rad. Rad njega, ki ni nikdar občutil, kako nežno je materino lice, kako topla je njena dlan, kadar gre čez otrokov obraz, kako varno je v očetovem objemu in kako pomirjujoče je njegovo dihanje sredi sovražne noči.

Vsega tega doslej Miška ni poznal. Poznal pa je strah in je včasih mislil, da mora skopneti od strahu. Zlasti takrat, ko se je vrnil ponoči od bližnjih ali daljnih sosedov, kjer so lupili seme in ves večer govorili samo o strahovih, mrličih, ki hodijo nazaj in predstavljajo pohoštvo, o čarovnicah, ki se priplazijo v sobo skozi ključavnico. Že tam ga je bilo groza, sredi ljudi, pa vendar ni hotel preslišati nobene besede. Doma v hlevu pa je moral poklicati katero izmed krav po imenu, da je stresla z glavo in je veriga zarožljala, drugače bi ga razneslo od groze.

Nocoj pa je bilo srce do vrha in čez polno radosti in sladke bolečine, ki mu je oči napolnila s solzami. Samo, da se je med radost začel mešati tudi dvom:

"Ali je res, da me ima rada? Kaj bo, ko se bova pogni srečala? Mi bo sovražna, me bo zaničevala? Ali pa morda tudi ona prav zdaj misli name, strmi v temo in ne more zaspati?"

Toda lepa mlada Lizika je bila prav tako srečno vznemirjena kakor Miška. Komaj je čakala, da bi ga srečala. Zvedeti mora, ali je bila to le navadna prijaznost, ali pa jo ima Miška zares rad. Oči so se ji tako razgorele, kakor da sije v njih tisoč luči. Postale so velike in globoke, da se je mati spraševala: "Kdo neki ji je vzel njen srčni mir?"

"Čudno, da ti ne vidiš, kar vsi vidimo."

Mati je imela za Liziko že davno izbranega fanta in ni mislila, da bi moglo biti kaj drugače. Saj je že večkrat odkrito vabila županovega Karola:

"Nič te ni k nam. Kaj nikamor ne hodiš? Ali hodiš kam drugam? Tak postaven fant je pač povsod dobrodošel."

Lizika pa se je shajala z Miškom. Tako sta se navezala drug na drugega, da bi ju mogla ločiti samo smrt. Miška se je čisto spremenil. Iz plahega fanta, ki se niti ust ni upal odpreti vpričo drugih, je postal možat mlad človek, ki je imel o vsaki stvari svoje lastno mnenje in ga je upal tudi povedati.

Nekega dne si je Miška začel postavljati bajto. Z Liziko sta stokrat vse preudarila, kakšna naj bo. Oba sta bila mnenja, naj ne bo prevelika, da bosta v njej bila skupaj. Ko se poročita in bosta skupaj živela v njej, jo bosta pa širila, kolikor bo potrebno. Za zdaj pa naj jo Miška toliko uredi, da bo imel po poroki Liziko kam peljati. Kajti poročila se bosta, pa če se vse njeno sorodstvo na glavo postavi.

8

Miška se je lotil dela in bajta je rasla. Ljudje so začeli ugibati, odkod mu je šinila ta nenavadna misel v glavo. Kdo pa je kdaj slišal, da bi si tak mlad samski človek bajto postavljaj? Kraj tudi ni bil najpripravnejši, saj je bil bolj daleč iz vasi. Do prve hiše je bilo dobrih deset minut hoda. Toda drugod Miška ni imel svojega sveta, tu pa je bila njegova njiva in na vratikah je bilo za bajto dovolj prostora.

Ženske so kmalu uganile, da se je Miška nekam zgledal in si zato spleta gnezdo. Saj se mu je tudi na vedenju poznalo. Zdaj je bil ves molčeč in vase zamišljen, ko pa se je razgovoril, je take razdiral, da so si dekleta kar naprej brisale od solz smrkave nosove. Bil pa je vedno dostojen. Če je kdo njegove besede

obračal v neslane in nedostojne šale, je nenadoma utihnil in ni rekel nobene več. Delaven je bil še mnogo bolj kakor prej in je povsod zalegel za dva, ne da bi poznal utrujenost.

Ženske so začele tehtati vsak njegov pogled. In zares bi morale biti slepe, če ne bi kmalu uganile, koga iščejo njegove svetle oči.

Ko je sosedka šla z Lizikino materjo od maše, jo je uščipnila, morda zaradi nevoščljivosti, ker je sama imela dve starejši hčeri, pa se še nihče ni oglasil. In ne bi rekla ne, če bi Miška kdaj katero prišel prosit.

"Zakaj pa ti svojemu zetu nič ne pomagaš, da se sam muči s cimpranjem?"

"Kakšnemu zetu? Saj nimam zeta. Kaj se ti pa sanja?"

"No, seveda, seveda, nimaš ga. Pa ga boš imela."

"Morda. To se lahko tudi tebi pripeti, saj sta tvoji dve precej starejši od moje."

"Nič te ni k nam. Kaj nikamor ne hodiš? Ali hodiš kam drugam? Tak postaven fant je pač povsod dobrodošel."

Sosedi ni bilo prav, da je Lizina mati omenjala starost njenih hčera in je prešla v napad:

"Če bi takšnega hotela za zeta, s kakršnim se tvoja družji, bi jih našla pet na vsak prst. Toda jaz svojih nisem tako vzgajala, da bi se mi zavrgle, še preden prav k pameti pridejo."

"Mar jaz svoje nisem prav vzgajala? Kaj imaš proti naši Liziki?"

Kamniško sedlo okrašeno s Slovenci s Švedske

dr. Zdenko Lovše

DA NE POZABIMO, TOVARIŠI (I.)

Predragi bralci! Nekoč, nekdanj, nekje, ko smo se učili "serbokrovaščine" - te pa dejansko ni, ker poznamo samo hrvaščino in srbsščino - so nas hoteli Slovence Srbi "nasamariti" in so nam dali v čitanko tudi berilo: "Kako se magarič nasamariti".

Še danes znam to zgodbo "nazust". Po mnogih letih pa sem videl, da ni samo zabavna, ampak da se jo da v nekaterih okoliščinah uporabiti s spremenjenimi "predznaki".

Vsebinska je taka: neki kmet je, kakor Martin Krpan, tovoril na svojem oslu sol, da bi si malo denarno opomogel. Ubogi osliček pa je po dolgi hoji začel omagovati pod težkim bremenom. Tako sta z gospodarjem prišla do potoka. Od onemoglosti se je uboga žival sesedla in padla v vodo. Ko je tako nekaj časa počival, je osliček občutil, da postaja breme lažje, saj se je sol stopila.

Ko sta drugič šla z gospodarjem na pot, sta tovorila morske gobe, da bi jih prodali gospodinjam. Oslič si je mislil, da bo to pot kar sam ukrepal in si bo breme hitro olajšal. Spet je šel v vodo, toda, glej ga, zlomka, tovor je postal težji, saj so se gobe napile in ni mogel več vstati.

Toliko v vednost za lažje razumevanje.

Nekega večera se pojavi g. paznik v sobi osemintrideset v drugem nadstropju nekdanje kaznilnice v Mariboru, kjer nas je bilo več kot trideset duhovnikov. Morali smo se postaviti v zbor, da je dal povelje: "Pripravite vse stvari, ker greste na transport v malo hujšo kaznilnico!"

Začeli smo pospravljati svojo revščino in slamarice, v katerih slame pravzaprav ni bilo, ampak skoraj sama "prašina".

Ker je bila v sobi ena sama klop, na kateri so lahko sedeli samo štirje, so morali drugi stati. Zato je vsak poskušal skriti deščico, ki smo jo postavili ob ozkih prehodih med "posteljami", da smo se lahko usedli. Bile so zelo dragocene, kajti kupiti so se dale samo s cigaretami.

Soba je bila od vrha do tal v samem prahu, nekateri sotrpini pa so bili tuberkulozni.

Čakamo, čakamo, a transporta ni.

Ob takih priložnostih se pojavijo razne hipoteze, ki od časa do časa zajamejo celo resne ljudi. Tem hipotezam se je po domače reklo "krblanje".

Nekateri so ugbali, ali je morda prišla kaka pomilostitev, drugi, ki so bili manj optimistični, so domnevali,

da pridemo v še hujše zapore, kjer bomo živi zgnili, kakor so nam grozili. Nihče od nas ni imel ure, ko pa so zunaj začeli prepevati kosi, smo vedeli, da se bliža drugi dan.

O transportu ni bilo ne duha ne sluha.

Šele okrog osme ure: "Natovorite vse, gre transport!" Natovorili smo svoje uboštvo, odprla so se vrta in preselili so nas v sosednjo sobo, iz katere se je začel proti naši premikati drugi "transport" duhovnikov, vse v strašnih oblakih prahu.

Hudič pa so se ne malo smejali.

Postavljali smo postelje, slamarice in skrivane deščice. Razočaranje je bilo nemajhno.

Ko smo sobo uredili in se od neprespane noči hoteli odpočiti, je prišel isti g. paznik, razmetal vse slamarice po tleh, da je bilo prahu še več.

"Če se do danes niste naučili pospraviti postelje na ivico, vas bom toliko časa eksercirat, da bo vse, kakor na žnurci."

Ko se je ista šala ponovila večkrat, so bili starejši gospodje obupani do kraja.

Takrat je šinila misel iz mladosti iz berila o "nasamarjenem magariču". Zaklical sem: "Pozor, g. paznik, vi ste pa ptič! Vaš oko, ko more duboko, vidi vsako najmanjšo napakico. Prosim vas, pošljite ljudi na delo, jaz pa ostanem v sobi in zagotavljam, da bo v eni uri na vseh posteljah ivica. Če ne, me dajte v bunker."

Nato so starejši odšli v delavnico za izdelovanje šaha, jaz pa sem ostal v sobi, da napravim red. Brez vsakega dovoljenja sem odprl vsa okna, da se je prah razkadiril, med tem pa sem si prižgal cigareto in se sprehajal sem in tja po sobi.

Ko je minilo že nekaj časa in sem prižgal še drugo cigareto, ne da bi se dotaknil slamaric in koc, ki so bile prebivališče nešteti bolh, so se odprla vrata in vstopil je paznik "Ptič".

Raportiral sem: "G. paznik, poglejte, vse je v najboljšem redu!"

"No, vidite, tako mora biti vedno."

"Če kdaj ne bo v redu, samo mene pokličite. Prosim, spustite me v delavnico, da bom lahko naprej izrezoval konjske glave (ni se jih dalo strojno izdelovati)".

Ko sem povedal svojim tovarišem, kako sem napravil red, so se nekateri sladko smejali, drugi pa kar za trebuh držali. Vsi so se veselili prezračene sobe.

Končna misel je izražena v naslovu.

BREZOVCI

V KS Brezovci, ta združuje naselja Brezovci, Predanovci in Lemerje, jim je z združevanjem in prelivanjem denarja uspelo postaviti vodovodno in telefonsko omrežje, kabelsko televizijo in mrliške vežice. Do leta 2000 bodo s krajevnim samoprispevkom zbrali okoli trideset milijonov tolarjev. Denar bodo porabili predvsem za posodobitev električnega omrežja in sofinanciranje društvenih dejavnosti: prednost bodo imeli hokejski klub Predanovci, ta tekmuje v prvi državni ligi, in prostovoljna gasilska društva.

CERKLJE

V Cerkljah se je končala tradicionalna prireditev Praznik cvetja in obrti, ki jo je pripravilo domače turistično društvo. Tudi letos je bilo na ogled obilo lepega cvetja, ki ga je prikazalo nekaj najbolj znanih slovenskih cvetličarjev in kakih sto gospodinj iz Cerkelj in okoliških vasi. Razstavo so dopolnili domači lovci s trofejami ter ribiči in čebelarji, slednji so prinesli tudi staro opremo za točenje medu. Vse to je bilo dopolnjeno s predstavitvijo domače obrti, ta je v okolici Cerkelj precej razvita, in nastopi glasbenih skupin.

DRAVOGRAD

Velik delež k zmagi v slovenski osamosvojitveni vojni so dali tudi Korošci. Na Mariborski cesti v Dravogradu, kjer so domačini konec junija 1991 postavili dobro branjeno in nikoli premagano barikado veliki mehanizirani enoti JA iz Maribora, so odkrili zvarjeno skulpturo ptiča človeka domačega avtorja Zlatka Jevšenaka, ki bo domačine in popotnike ob severni magistrali spominjala na velik prispevek Dravograda in njegovih ljudi pri nastanku slovenske države.

KOPER

Koprsko turistično društvo je letos že četrtri pripravilo sejem sv. Nazarija, ki obuja spomin na koprškega škofa in zavetnika mesta. Redno so ga obhajali do leta 1956, zdaj pa skušajo obujati z njim enega najpomembnejših praznikov koprške občine. Ob njem so pripravili vrsto prireditev: na Pristaniški ulici reli in spretnostno vožnjo avtomobilskih oldtimerjev, drugo dogajanje pa je potekalo na sejmu na Prešernovem trgu (na Mudi, kot pravijo Koprčani). Na stojnicah so prodajali in razstavljali starine. Otroci so sodelovali na ex-temporu z naslovom Lavandin cvet v Kopr.

Primorska študijska skupina za gospodinjstvo je predstavila izdelovanje različnih predmetov iz lavande, sejem so obiskali jezdec na konjih, mišice so preizkusili novodobni Martini Krpani, popoldne pa so v folklornem programu nastopili pevka in folklorna skupina Mandrač iz Kopra, Istrski muzikanti, "Justin Kogoj" iz Dolenje Trebuše, skupina "S Krasa" iz Komna in "Šaltin" iz Sv. Petra.

LOPAR

Kulturni klub Istra iz Kopra je v Loparju, na dvorišču "Hiše od čuda" pripravil srečanje na temo identiteta slovenske Istre. Slavistka Alferija Bržan je predstavila Narečni slovar Sv. Antona pri Koprju in njegovega avtorja Dušana Jakomina iz Škedenja, sicer starega prebivalca Sv. Antona. Slovar istrskega narečja, v katerem je 3.150 besed in več kot 1.600 frazeoloških zvez, je izdal škedenjski etnografski muzej.

Jezikoslovci ločijo v majhni slovenski Istri vsaj dva govora, medtem ko starejši prebivalci in poznavalci Istre vedo, da ima skoraj vsaka istrska vasica svojo narečno obliko. V razpravi so ugotavljali, kako lahko narečje bogati knjižni jezik. Avtor Dušan Jakomin, ki ni imel možnosti narediti niti ene ure v slovenskih šolah in je slovar pripravil kot ljubitelj tega narečja, je poudaril, da je njegov slovar samo začetek in spodbuda drugim, da dopolnijo njegovo delo. Pred leti so za slovenski slavistični atlas že zbirali gradivo v 15 istrskih vaseh (zbrali so ga za 2.700 strani), vendar zdaj čaka v koprskem pokrajinskem arhivu, da se ga resneje lotijo besedoslovci. Večja pozornost istrskemu narečju pomeni, da se tudi Istra kulturno prebujala. Vendar bi z ohranjanjem tovrstne kulturne dediščine kazalo pohiteti, saj stare navade, obrti, nonoti in none izginjajo, z njimi pa tudi dragocene in lepe narečne besede. Srečanje v Loparju so nadaljevali z

Slovenske narodne noše pri procesiji v Frankfurtu

okroglo mizo o kulturni identiteti slovenske Istre, ki jo je vodil Vlado Šav.

MURSKA SOBOTA

Z nastopom Goriških klantošev, mladinske godbe na pihala iz Ingolstadta, domačinke pevke Regine, projekcijo filma z novimi projektorji na prostem in rokovskim koncertom (Lačni Franz) so se končali tradicionalni Soboški dnevi, ki sta jih že petič pripravila soboška občina in domače turistično društvo. V petih dneh je bilo v soboškem parku, kinodvorani in galeriji (zaradi dežja) kar štirinajst kulturnih in zabavnih prireditev, ki si jih je ogledalo dobrih deset tisoč obiskovalcev.

NOVO MESTO

Pri žagi na Pogancih pri Novem mestu, kjer je v desetdnevni vojni za samostojno Slovenijo pred petimi leti počil prvi strel, je bila slovesnost, na kateri sta načelnik generalštaba slovenske vojske generalpolkovnik Albin Gutman in novomeški župan Franci Koncilijska odkrila znamenje v spomin na začetek boja za osamosvojitve Slovenije.

OREHOVCI PRI GORNJI RADGONI

Med gasilci v Orehovcih pri Gornji Radgoni je bilo veslo. Dobili so namreč gasilski avto. Podaril jim ga je domačin Mirko Rožman, ki živi v Grenzachu v Nemčiji. Vozilo sicer ni novo, vendar je zelo dobro ohranjeno, popolnoma opremljeno in malo rabljeno, saj ima prevoženih samo 28.000 km. Poleg vozila jim je Mirko podaril še štiri dihalne aparate. To je za krajanje zelo velika pridobitev.

Gasilsko društvo v Orehovcih obstaja že od leta 1882 in je eno najstarejši v bližnji okolici. Njegovi člani so zelo aktivni, saj so pred leti zgradili nov gasilni dom.

(Stuttgart) društvo Mura iz Bönnigheimja je pripravilo ob petletnici slovenske samostojnosti veselo praznovanje.

Na žalost pa jim zmanjkalo denarja za nakup avtomobila. Zato so bili omenjenega darila toliko bolj veseli.

PUCONCI

Na območju puconske občine delujejo številna društva za pomoč kmetovalcem: govedorejsko društvo, društvo za sosedsko pomoč ob naravnih nesrečah in strojni krožek. Ker se čedalje več mladih odloča za življenje na kmetiji, bi bilo prav, da tudi mladi dobijo društvo, ki bi zastopalo njihove težnje in skrbelo za uresničevanje njihovih želja, hkrati pa prebudilo kulturno mrtvilo, ki je nastalo po prenehanju delovanja mladinskih organizacij. Po zagotovilu župana puconske občine Ludvika Novaka je ta pripravljena pomagati mladim pri njihovem prizadevanju za ustanovitev takega društva.

RADENCI

Na policah trgovin je 100-odstotno čista pitna voda izvir iz Radenske. Porabniki so jo dobro sprejeli, saj je pitna voda iz cevi mestnih vodovodov onesnažena z nitrati, ponekod tudi s težkimi kovinami. Tako je izvir iz Radenske še zlasti primeren za tiste, ki nimajo več privilegija uživati neoporečne vode iz domače pipe. Cilj Radenske, postavljen že pred leti, je bil ponuditi trgu vodo za pitje in kuhanje, ki bi jo lahko brez predhodne obdelave uporabljali tudi pri pripravi otroške hrane. Po temeljitih hidrogeoloških raziskavah so našli globok vrelec naravne in čiste vode, ki jo polnijo v 1,5-litrski rebraste in politrski plastenke PET. Voda izvir popolnoma ustreza najostrejšim evropskim standardom in pravilnikom o pitnih in mineralnih vodah. V vodstvu Radenske so prepričani, da zastavljenih dveh milijonov litrov te vode ne bo težko prodati.

STUDENICE

Studeničani so zaradi propadajočega samostana dominikank ustanovili iniciativni odbor akcije "Rešimo samostan Studenice" in za predsednika imenovali domačina Stanislava Anžlovarja. Na nedavni okrogli mizi se je izkazalo, da družbena skrb za ta objekt le ni povsem zamrla. Stanislav Gradišnik, bistriški strokovni delavec za kulturo, je pojasnil, da je letos za popravilo cerkvene strehe na voljo štiri milijone tolarjev, da pa bodo skušali zbrati še manjkajoča dva ali tri milijone tolarjev za popravilo cerkvenega ostrešja. Predlagal je, naj bi še letos ustanovili gradbeni odbor

za sanacijo tega prvorazrednega sakralnega spomenika.

TREBNJE

Ob rojstnem dnevu misijonarja Friderika Barage - rodil se je 29. junija 1797 - trebanjska občina letos prvič praznuje Baragov spominski dan. To so izbrali tudi za podelitev priznanja častnega občana občine Trebnje ljubljanskemu nadškofu in slovenskemu metropolitu dr. Alojziju Šuštarju.

Praznovanje Baragovega spominskega dneva se je v Trebnjem začelo z mednarodnim rokometnim turnirjem. Zvečer je bila v prostorih Centra za izobraževanje in kulturo slovesna akademija, na kateri je bil slavnostni govornik predsednik občinskega sveta dr. Marjan Pavlin, prof. dr. France M. Dolinar pa je govoril o Baragi in Slovencih. Ob tej priložnosti so odprli razstavo Baraga doma in po svetu.

V nedeljo je bilo praznovanje v Mali vasi, kjer se je rodil misijonar in škof Gor. Michigana v ZDA, avtor slovnice jezika indijanskega plemena Očpua Friderik Baraga. Ob 10. uri je imel nadškof dr. Šuštar slavnostno mašo. Po njej pa so dr. Alojziju Šuštarju podelili priznanje častnega občana Trebnjega.

ŽALEC

Turistični delavci mesta Žalec so pripravili že 16. tradicionalno turistično zabavno prireditev Žalska noč, ki jo je po grobi oceni obiskalo kakih 40 tisoč obiskovalcev, seveda največ na zaključni sobotni prireditvi, ki je trajala za nekatere vse do nedeljskih jutranjih ur, večino pa je močna ploha ob drugi uri zjutraj osvežila in so odšli domov.

Prireditve so se začele z odprtjem novega bistroja žalske Žane, nato je bilo odprtje cvetlične razstave v mestnem parku in zabave na Šalandrovem trgu, v restavraciji Kolodvor in pred hotelom. Najbogatejši pa je bil sobotni spored, ki se je začel z avtoslalomom, teniškim in balinarskim turnirjem, duatlonom in srečanjem več sto lastnikov katrc. Popoldne je sledila ohceta in šranganje, na osrednji zabavni prireditvi po žalskih ulicah pa so med drugim nastopali Helena Blagne Zaman, Jaka Šraufciger, Žurnal, Dan in noč, Nočna izmena in Happy band.

IZSELJENCI V POSTOJNI

V soboto je bilo pri Postojnski jami 41. srečanje v naši deželi, ki ga za slovenske izseljence vsako prvo soboto v juliju pripravlja Slovenska izseljenska mati-

ca. Srečanja, ki je bilo že tretjič v Postojni, se je udeležilo okoli 2.000 rojakov iz tujine. Prišli so tudi njihovi prijatelji, znanci in precej Postojnčanov.

Začelo se je že dopoldne s kulturnim programom pred vhomom v kraško podzemsko lepoto, opoldne je bila v jami maša, ki jo je daroval škof Metod Piriš, potem pa se je dogajanje preselilo na parkirišče, kjer sta zbrane nagovorila postojnski župan Josip Bajc in predsednik SIM dr. Janez Bogataj. V kulturnem programu so nastopili pevski zbor Les Rolandins iz Belgije, folklorna skupina Rožmarin iz Ljubljane, nonet Rog iz Kočevja, pevec Alberto Gregorič iz Ljubljane in Mladen Rodella iz Švice, mešani pevski zbor Bogdan Derč iz Ljubljane, mešani pevski zbor društva Slovenski dom iz Zagreba in drugi. Srečanje spremlja vrsta drugih dogodkov.

Cvetka Kocjančič je že 1. julija predstavila knjigo Gospodar golega ozemlja o slovenskem rojaku med Eskimi. Predstavitvi je sledila okrogla miza o kulturnem ustvarjanju Slovencev v Kanadi, v nedeljo sta se v Postojni končali likovna in dokumentarna razstava o Slovencih v Avstraliji itd. Nekoliko slabše je uspelo srečanje slovenskih potovalnih agencij iz domovine in tujine, saj se ga je udeležila le ena predstavica slovenske agencije iz tujine.

OLIMPIJSKE IGRE

Letošnje olimpijske igre v Atlanti so bile uspešne tudi za naše športnike. Med 179 državami jih je v Atlanti vsaj eno odličje osvojilo 79. Slovenija je z dvema srebrnima medaljama zasedla 51. mesto. Srebrni medalji sta osvojila atletinja Brigita Bukovec v teku na 100 m z ovirami in kajakaš na divjih vodah Andraž Vehovar. V Barceloni smo osvojili bron, v Atlanti srebro, ali nas čez štiri leta v Sydneyju čaka zlato?

(Berlin) skupni nastop kvinteta Dori in ansambla Druga generacija.

Vejica

Vejica je nekončno ločilo. Z njo razčlenjujemo povedi na smiselne dele. Povedi daje melodijo, olajšuje branje ter poudarja nazornost in smiselnost besedila.

POSTAVI VEJICO V ENOSTAVČNIH POVEDIH:

Slovenci so marljivi delavni in natančni. Kokoši se oglašajo s kokodak kokodak kokodak. Slovenske sosesde so Italija Avstrija Madžarska in Hrvaška. Janez ta pa zna! Bilo je veselo skoraj razgrajsko. Skratka zapomniti si moramo pravila. Srečamo se v Ljubljani 5. maja ob 17. uri v prostorih stare pošte. Cik cak je kolovratil. Dve tri ure je do vrha. Moraš aja aja spat. Lepo lepo sinko.

POSTAVI VEJICO V PODREDJU:

Pridi da se pogovoriva. Kadar mačke ni doma miši plešejo. Knjiga o Sloveniji ki sem jo kupila je zanimiva. Ker je knjiga tista o Sloveniji zanimiva sem jo kupila. Knjiga tista o Sloveniji ki sem jo kupila včeraj je zanimiva. Povej mi kje si hodil kje si bil. Zjutraj ko vstanem nikoli ne vem kje se me drži glava. Zaljubljen sem vate čeprav ne vem kdo si in kaj si. Poglej kdo je prišel. Teci kolikor moreš!

POSTAVI VEJICO V PRIREDNIH STAVKIH:

Janko najprej obiše mamo in nato še Metko. Ali se boš učil ali pa boš zaostal. Poslušaj ali pa beri. Prihajal je pozno a ni zamujal. Povzročil je nesrečo saj je peljal

skozi rdečo. Pride ali pa ne. Peljal je skozi rdečo zato je povzročil nesrečo. Naročil si je drobno knjigo to je miniaturo. Stara mama ob večerih ne posluša samo radia temveč gleda tudi televizijo. Pleše in poje. Micka pospravlja ali pa kuha.

POSTAVI VEJICO V VEZALNEM IN LOČNEM PRIREDJU:

Pel je pesem tisto iz otroških let in bil je vesel. Ali bom pastir večni otrok z veliko gorjačo ali pa študent mladostnik z belo srjaco. Bral je knjigo še dišečo po tiskarski barvi in poslušal resno glasbo. Bral je knjigo še dišečo po tiskarski barvi ali pa je poslušal resno glasbo. Micka pospravlja kadar je doma in tudi kuha. Micka pospravlja kadar je doma ali pa kuha. Ljudje prezeblji in prestrašeni ter živali so skupaj bežali v gozd.

POSTAVI VEJICO V POVEDIH S POLSTAVČNO TVORBO:

Stopivši skozi vrata je glasno pozdravil. Hodeč po sobi je kričal na ves glas. Seno posušeno na prostem je lepo dišalo. Če je tvoja želja postati dober pianist moraš trdo vaditi. Šel je klicat na pomoč. Hočem biti priden učenec. Kavjo je polil nehot. Hlače kupljene v Italiji so se pri prvem pranju skrčile za pol. Upajoč na boljše plačo je stopil k direktorju.

ANEKDOTA - POSTAVI VEJICE:

Vojak ki so ga obdolžili da je sovražni vohun je bil obsojen na smrt. Kot je v pravu navada lahko obsojenec prosi za pomilostitev. Brzjavka ki je prišla nekaj trenutkov prej preden je bilo treba

izvršiti smrtno kazen se je glasila: "STRELJATINEPOMILOSTITI." Pisar ki je brzjavko sprejel je napisal takole: "STRELJATI NE POMILOSTITI." Sam je obsodil vojaka. Vojak je bil usmrčen. Ko so kazen že izvršili so opazili da bi pisar moral zapisati: "STRELJATI NE POMILOSTITI."

KJE BI MORALE STATI VEJICE - TELEGRAMSKE NERODNOSTI:

Gospa bolna na smrt pridi takoj. Pojdi vrni se ne umri v boju. Klali bi te vabimo na kolino. Sin ljubi smrt v hiši. Kot norci delamo s sosedmi si pomagamo. Vojaki v napad ne v zaklon. Draga tašča ob vaši obletnici zdravja ne boleznivaš zet. V soboto poroka s tabo vabljen tudi žena. Prometna nesreča pred bolnišnico umira. Direktor pobegnil z delavci same težave.

POTRDILO, VPISI VEJICE:

Podpisani Ivan Ocvirk rojen 21. decembra 1957 v Velenju stanujoč v Blatnem Dolu 13 pošta Bukovje potrjujem da sem prejel od gospoda Marka Orešnika rojenega 7. maja 1952 v Besnici stanujočega v Blatnem Dolu 20 pošta Bukovje 20.000 slovenskih tolarjev. Podpisana: Marko Orešnik in Ivan Ocvirk. Ljubljana 15. marca 1996.

REŠITVE:

VEJICA V ENOSTAVČNIH POVEDIH: Slovenci so marljivi, delavni in natančni. Kokoši se oglašajo s kokodak, kokodak, kokodak. Slovenske sosesde so Italija, Avstrija, Madžarska in Hrvaška. Janez, ta pa zna! Bilo je veselo, skoraj razgrajsko. Skratka, zapomniti si moramo pravila.

Srečamo se v Ljubljani, 5. maja, ob 17. uri, v prostorih stare pošte. Klik kak je kolovratil. Dve tri ure je do vrha. Moraš aja aja spat. Lepo lepo, sinko.

VEJICA V PODREDJU: Pridi, da se pogovoriva. Kadar mačke ni doma, miši plešejo. Knjiga o Sloveniji, ki sem jo kupila, je zanimiva. Ker je knjiga, tista o Sloveniji, zanimiva, sem jo kupila. Knjiga, tista o Sloveniji, ki sem jo kupila včeraj, je zanimiva. Povej mi, kje si hodil, kje si bil. Zjutraj, ko vstanem, nikoli ne vem, kje se me drži glava. Zaljubljen sem vate, čeprav ne vem, kdo si in kaj si. Poglej, kdo je prišel. Teci, kolikor moreš!

VEJICA V PRIREDNIH STAVKIH: Janko najprej obišče mamo in nato še Metko. Ali se boš učil ali pa boš zaostal. Poslušaj ali pa beri. Prihajal je pozno, a ni zamujal. Povzročil je nesrečo, saj je peljal skozi rdečo. Pride ali pa ne. Peljal je skozi rdečo, zato je povzročil nesrečo. Naročil si je drobno knjigo, to je miniaturo. Stara mama ob večerih ne posluša samo radia, temveč gleda tudi televizijo. Pleše in poje. Micka pospravlja ali pa kuha.

VEJICA V VEZALNEM IN LOČNEM PRIREDJU: Pel je pesem, tisto iz otroških let, in bil je vesel. Ali bom pastir, večni otrok z veliko gorjačo, ali pa študent, mladostnik z belo srajco. Bral je knjigo, še dišečo po tiskarski barvi, in poslušal resno glasbo. Bral je knjigo, še dišečo po tiskarski barvi, ali pa je poslušal resno glasbo. Micka pospravlja, kadar je doma, in tudi kuha. Micka pospravlja, kadar je doma, ali pa kuha. Ljudje, prezeblji in prestrašeni, ter živali so skupaj bežali v gozd.

VEJICA V POVEDIH S POL-STAVČNO TVORBO: Stopivši

skozi vrata, je glasno pozdravil. Hodeč po sobi, je kričal na ves glas. Seno, posušeno na prostem, je lepo dišalo. Če je tvoja želja, postati dober pianist, moraš trdo vaditi. Šel je klicat na pomoč. Hočem biti priden učenec. Kavo je polil nehote. Hlače, kupljene v Italiji, so se pri prvem pranju skrčile za pol. Upajoč na boljše plačo, je stopil k direktorju.

ANEKDOTA: Vojak, ki so ga obdolžili, da je sovražni vohun, je bil obsojen na smrt. Kot je v pravu navada, lahko obsojenec prosi za pomilostitev. Brzobjavka, ki je prišla nekaj trenutkov prej, preden je bilo treba izvršiti smrtno kazen, se je glasila: "STREJATINEPOMILOSTITI." Pisar, ki je brzobjavo sprejel, je napisal takole: "STREJATI, NE POMILOSTITI." Sam je obsodil vojaka. Vojak je bil usmrčen. Ko so kazen že izvršili, so opazili, da bi pisar moral zapisati: "STREJATI NE, POMILOSTITI."

TELEGRAMSKE NERODNOSTI: Gospa bolna na smrt, pridi takoj. Pojdi, vrni se, ne umri v boju. Klali bi, te vabimo na koline. Sin ljubi, smrt v hiši. Kot norci delamo, s sosedi si pomagamo. Vojaki, v napad, ne v zaklon. Draga tašča, ob vaši obletnici zdravja, ne boleznivaš zet. V soboto poroka, s tabo vabljen tudi žena. Prometna nesreča pred bolnišnico, umira. Direktor pobegnili, z delavci same težave.

POTRDILO: Podpisani Ivan Ocvirk, rojen 21. decembra 1957 v Velenju, stanujoč v Blatnem Dolu 13, pošta Bukovje, potrjujem, da sem prejel od gospoda Marka Orešnika, rojenega 7. maja 1952 v Besnici, stanujočega v Blatnem Dolu 20, pošta Bukovje, 20.000 slovenskih tolarjev. Podpisana: Marko Orešnik Ivan Ocvirk. Ljubljana, 15. marca 1996.

IMELI SMO LJUDI

JURIJ DALMATIN

Rodil se je v Krškem okrog leta 1547. Najprej je študiral v šoli, ki jo je v Krškem imel Adam Bohorič, nato pa na teološki šoli v Tübingenu. 1572 je postal pridigar v Ljubljani, kjer je leta 1589 tudi umrl.

Začel je s prevajanjem posameznih knjig Svetega pisma stare zaveze. Po teh pripravah je leta 1584 v Wittenbergu, v 1.500 izvodih in z obsežnim nemškim predgovorom, izdal celotni prevod Svetega pisma:

Biblija, tu je vse svetu pismu stariga inu noviga testamenta.

Drugi spisi so še:

Kršanske lepe molitve (1584),

Ta kratki würtemberški katehismus (1585) in Agenda (1589).

Dalmatin ni bil izvirna osebnost kakor Trubar, pač pa vesten in nadarjen delavec. Upošteval je pravopisne in jezikovne pridobitve tako Trubarja kot Krelja in na tej osnovi opravil veliko delo - prevod celotnega Svetega pisma. To je po obsegu in zahtevnosti največji dosežek reformacije, saj je moral v slovenščino preliati zahtevno duhovno in pripovedno, deloma celo pesniško vsebino tega svetovno pomembnega dela, ki ni samo versko, ampak tudi literarno. S tem prevodom je Dalmatin hkrati ustvaril jezikovno podlago, iz katere se je ohranjala slovenska literarna tradicija. Slovenski jezik je tako stopil ob bok drugim evropskim jezikom.

1	2	3	4	5	6	7	8	
	9					10		
11		12				13		14
15	16		17				18	
19					20	21		
22			23	24				
	25	26					27	
28						29		
30					31		32	
33				34				

Križanka štev. 2

Vodoravno:

1. če je iz Maribora, je...
9. moško ime
10. upanje
12. svet' ..., ki dela iz vode vin'
14. prva črka abecede
15. avtomobilska oznaka za Krško
17. kraj, kjer se je rodil slovenski svetniški kandidat
18. sveto pismo
19. makedonsko kolo
20. kraj na Slovenskem
22. francoska akademija
23. svetniški kandidat
25. disciplinirano, v doslednem spoštovanju reda
27. najvišji akademski naslov
28. izraz za stavek v slovenski slovnici (po Toporišču), množina
29. Dolenjska ekološka iniciativa
30. uslužbenca v zunanjih diplomatski službi (dvojina)
32. Nietzsche Friedrich
33. katran
34. kar loči vijak od žebelja (množina)

Navpično:

2. enaka vokala
3. RNM
4. nekdanj močno podjetje v Kočevju
5. znamenit grad na Slovenskem
6. nauk o bitju
7. sonce (angl.)
8. avtomobilska oznaka za Koper
11. predpostavljeni krajevne Cerkve
13. posedovati (1. os. mn.)
14. spisi sekt, ki so jim pripadniki pripisovali dogmatsko avtoriteto
16. lepote
18. stavba na kmetih
21. enaka soglasnika
23. slovenska misijonarka v Afriki (Marija)
24. vrsta blaga
26. snov
28. šahovska končnica, ki ne dovoli nadaljevanja
31. Anton Vodnik

REŠITEV KRIŽANKE NL 5/96:

OČE POTRDI NAS V VERI

Žreb je nagrade razdelil takole: Marija Arčon, Strav. 3, 29342 Olofström, Švedska; Sluban S., 40, Rue des Batignolles, 75017 Pariz, Francija; Jožica Lampret, Radohova vas 18, 1296 Šentvid pri Stični, Slovenija. Nagrajenci bodo knjižne nagrade prejeli po pošti.

"Kdaj je prišlo do prvega prepira z ženo?"

"Ko sem zahteval, da hočem biti na poročni fotografiji tudi jaz."

"Meni pa vsak večer prisluškujejo in nič se ne jezim."

"Kako to?"

"Šepetalka v gledališču sem."

Kako naj si zategnem pas, če žena nosi hlače?

"Ti je mož zvest?"

"Seveda, nikoli mi ne kupi rož."

Piščančki niso bili pridni in koklja jim je dejala:

"Če bi za to vedel vaš oče, bi se na raznjo obrnil od hudega..."

"Natakar! Ta zrezek je trd kot pločevinka."

"Če ste ga že skrivili, ga pa še pojejte!"

"Janez Pacek. Rezerviral sem dvo-posteljno sobo..."

"S kopalnico?"

"Ni nujno, tako se le pišem."

Mama profesionalnega nogometaša, pobožna ženska, je pri spovedi vprašala:

• Dr. Ludovik Strauch, lektor za slovenski jezik, Vam prevede vse vrste listin, strokovne tekste in knjige - iz slovenščine v nemščino in obratno. Tel.: 07621 - 476 - 90, Säckinger Str. 2, D - 79540 Lörrach.

• PREVODI - Sodno zapriseženi prevajalec za nemščino mag. Slavko Kessler vam uradno prevede vse vrste listin in strokovnih besedil. Telefon 80538 München, Liebigstr. 10, tel.: 089 / 22 19 41

• Dragi rojak! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. - Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). - Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

• Za vaše zdravje! Električni masažer z grelnim elementom, magneti, akupresura in akupunktura.

Elektromagnetni valovi povzročajo v telesnem tkivu vibracije, s tem aktivirajo celice ter omogočajo pravičen krvni obtok. Aparat segreva mišice, pripomore k njihovi elastičnosti, bolečine se ublažijo ali prenehajo.

Pomaga pri vseh revmatičnih boleznih, neuralgiji, artritisu, migreni, visokem krvnem pritisku, hladnih nogah in rokah, športnih poškodbah, teniškem poklopcu, masaži lic itd.

CENA: 152 DM s poštnino.

Zahtevajte naš prospekt.

JODE, Schwanthalerstr. 1, D-8000 München 2, Tel. 089/55 50 34.

• Palace hotel je v samem središču Gorice, 1 km od državne meje. Znan je po odlični restavraciji, dnevnim barom, ima veliko konferenčno dvorano za 100 oseb in malo za 40 oseb. Je moderno opremljen hotel s 75 sobami (150 ležišč). V sobah je kopalnica, sušilec za lase, mini bar, telefon, radio in TV. Parkirni prostor je zavarovan.

Palace hotel, Corso Italia, 63, 34170 Gorizia, tel. 0039-481-82166, faks 0039-481-31658. Slovenski gostje imate poseben popust!

• Hotel Emona, II. kat., v zgodovinskem središču Rima. Vse sobe imajo lastno kopalnico, RTV sprejemnike, telefon, mini bar, air condition. Osebe govorijo slovensko in bo poskrbelo za vaše ugodno počutje. Poleg hotela je lasten avto park. Pokličite nas po telefonu 0039-6-7027911 ali 7027827 ali po faksu 7027878. Naš naslov: Hotel Emona, Via Statilia, 23 - 00185 Roma. Slovenski gostje imate poseben popust!

• Naprodaj je vogalna vrstna hiša z nekaj zemlje, 120 m² stanovanjske površine, okolica Ljubljana - sever. Marija Strukelj - Westerwald str. 4 - 73527 Schwäbisch Gmünd Deutschland.

• Na lepem kraju nad Boštanjem zaradi bolezni prodam bivalni vikend v končni izdelavi, ogrevanje na mehko gorivo. Cena glede na povpraševanje, omenjena. Pavla Adler, Jablanica 17 b, 8294 Boštanj, tel.: 0608 82 850

• V Okroglici pod Lisco pri Sevnici prodamo posestvo, veliko 6 ha (podrta domačija, njiva, travnik, gozd). Cena po dogovoru. Naslov v uredništvu.

• Na Studencu pri Sevnici prodamo stanovanjsko hišo 10 x 11 m, vseljiva, primerna za vsako obrt. 1.300 m² zemljišča. Informacije: (00386) 608 89134 po 20. ur. Franc Cizerle, Hudo Brezje 28, 8293 Studenec, Slovenija.

• Na lepi lokaciji ob glavni cesti prodam enodružinsko, enonadstropno hišo. Hiša ima centralno kurjavo, kabelsko TV in telefon. Bivalne površine 110 m² in 27 m² garaže. Malo sadnega drevja in vrt dopolnjujeta privlačnost hiše. Informacije: Maribor tel: 062 511 525

• Prodaj leseni vikend z vso potrebno komunalno opremljenostjo na odlični lokaciji. Cena po dogovoru. Vikend se nahaja v kraju Polšnik nad Litijo, Stranski vrh 18, Slovenija. Informacije po tel: 218 400 ali 873 148 zvečer.

• V Izoli prodam dvonadstropno opremljeno hišo. Hiša ima 7 apartmajev in eno veliko stanovanje, balkone, centralno, telefon, sončno ogrevanje vode, veliko dvorišče in vrt s sadovnjakom, oddaljeno od morja pribl. 200 m. Možna prodaja tudi po etaži. Cena po dogovoru. Informacije tel: ZRN 0049 212 15254, Izola 00386 66 65 260

• Dragi rojak!
Spomin na Svetega očeta ob obisku v Sloveniji. Naprodaj videokasete VHS pod geslom "Oče, potrdi nas v veri". Papež Janez Pavel II. v Sloveniji od 17. do 19. 5. 1996. Obrnite se pisno na naslov: Oec. Franc Antolič, Postfach 1313, 72581 Dettingen-BRD. Cena kasete 39.95 DM + poštnina po povzetju.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 35 DEM. Trikratna objava oglasa stane 90 DEM, celoletna 250 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu. Oglas

lahko plačate pri vašem duhovniku ali pa na uredništvu.

"Ali je to, da moj sin igra nogomet, greh?"

"To, da ga igra, ni greh. Greh pa je to, kako ga igra," je odvrnil duhovnik.

"Vaše srce bije zelo neenakomerno - ali pijete?" je vprašal zdravnik.

"Pijem, vendar zelo enakomerno."

"Moja žena ima tri ljubimce."

"Kako lahko to prenašaš?"

"Težko. A kaj morem, ko sem v manjšini?"

"Žena mi je ušla z najboljšim prijateljem..."

"S katerim?"

"Ne poznam ga."

"Službe nimaš, siliš me k poroki. Od česa bova pa živela - od ljubezni?"

"Točno. Saj si rekla, da te starši ljubejo."

"V nedeljo sem te videl, ko si šel na stadion. Te zanima nogomet?"
"Cepec. Vsak dan me lahko vidiš, da grem v tovarno, pa me delo še malo ne zanima."

ANGLIJA

LONDON SW9 OLS, 62, Offley Road, tel.+ faks *44 0171 - 735 - 6655, **Stanislav Cikanek**

AVSTRIJA

A-1050 WIEN, Einsiedlergasse 9-11, tel. *43 1-544 2575, **Anton Štekl**

A-8020 GRAZ, Mariahilferplatz 3, tel. *43 0316 - 91 31 69 - 37, **p. mag. Janez Žnidar**

A-4053 HAID b. Anselden, Kirchenstraße 1, tel. *43 07229 - 88 3 56 - 3 (ob petkih popoldne in ob sobotah), **Ludvik Počivavšek**

A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg, Herrengasse 6, tel. *43 05522 - 73100 in 34850, **Janez Žagar**

A-9800 SPITTAL / Drau, Fridtjof-Nansen-Str. 3

BELGIJA

B-3630 EISDEN, Guill. Lambert laan 36, tel./faks. *32 089 - 76 22 01, **Alojzij Rajk**

B-6200 CHÂTELINEAU, 10, rue de la Revolution, tel. *32 071 - 39 73 11, **Kazimir Gaberc**

FRANCIJA

F-92320 CHATILLON, 3, Impasse Hoche, tel. *33 1-42 - 53 64 43, faks *33 1-42 53 56 70, **Silvo Česnik, žpk; David Taljat, kpl; prelat Nace Čretnik, delegat**

F-57710 AUMETZ, 9, rue Saint Gorgon, tel. *33 82 91 85 06, **Anton Dejak**

F-57800 MERLEBACH, 14, rue du 5 Decembre, tel.*33 87 81 47 82, **Jože Kamin**

F-06300 NICE, 17, rue de Sospel, tel. *33 93 56 66 01, **Franjo Pavalec**

ITALIJA

SLOVENIK, I-00178 ROMA, Via Appia Nuova 884, tel. *39 06 - 718 47 44, faks *39 06 - 718 72 82, **msgr. dr. Maksimilijan Jezernik**

MILANO: **msgr. dr. Oskar Simčič**, Corte S. Ilario 7, 34100 Gorizia, tel. *39 0 418 - 32 123

NEMČIJA

D-10829 BERLIN, Kolonnenstr. 38, tel. *49 030 - 784 50 66, faks *49 030 - 788 33 39, **Izidor Pečovnik**, tel. *49 030 - 788 19 24

D-46149 OBERHAUSEN, Oskarstr. 29, tel. *49 0208 - 64 09 76, **Janez Pucelj**, tel. + faks *49 0208 - 644 277, **Stanislav Čeplak**, diakon

D-50674 KÖLN, Moltkestr. 119 - 121, tel. in faks *49 02 21 - 52 37 77, **Martin Mlakar**

D-60596 FRANKFURT, Holbeinstr. 70, tel. *49 069 - 63 65 48, **Martin Retelj**

D-68159 MANNHEIM, A 4, 2, tel. *49 06 21 - 28 5 00, **Janez Modic**

D-85055 INGOLSTADT, Feldkirchner Str. 81, tel. *49 08 41 - 59 0 76, **Stanislav Gajšek**, tel. + faks *49 0841 - 92 06 95

D-70184 STUTTGART, Stafflenbergstr. 64, tel. *49 07 11 - 23 28 91, faks, *49 07 11 236 13 31, **Janez Šket**, tel. *49 07 11 23 28 91

D-72764 REUTLINGEN, Krämerstr. 17, tel. *49 07 121 - 45 2 58, faks *49 07121-47227 **Janez Demšar**, Urbanstraße 21, D-72764 Reutlingen, tel. *49 0171-5270752

D-86199 AUGSBURG, Klausenberg 7c, tel. *49 08 21 - 97 9 13, **Joško Bucik**

D-89073 ULM, Olgastraße 137, tel. *49 07 31 - 27 2 76, **Joško Bucik**, voditelj **dr. Marko Dvorak**

D-80538 MÜNCHEN, Liebigstr. 10, tel. *49 089 - 22 19 41, **Marjan Bečan**

NIZOZEMSKA

B-3630 EISDEN, Guill. Lambert laan 36, tel./faks. *31 089 - 76 22 01, **Alojzij Rajk**

ŠVEDSKA

S-411 38 GÖTEBORG, Parkgatan 14, tel.+faks *46 031 711 54 21, **Zvone Podvinski**

ŠVICA

CH-8052 ZÜRICH, Schaffhauser Str. 466, Postfach 771, tel. *41 01 - 301 31 32, faks *41 01 - 303 07 88, **p. Robert Podgoršek**, Seebacherstr. 15, Postfach 521, CH-8052 Zürich, tel. *41 01 - 301 44 15

CH-4500 SOLOTHURN, Kapuzinerstr. 18, tel. *41 065 - 22 71 33, **p. Damijan Frlan**

RAFAELOVA DRUŽBA, 1001 Ljubljana, Poljanska 2 tel. + faks *386 061-13 32 075, voditelj: **Janez Rihar**, 1120 Ljubljana, Nove Fužine 23, tel. *386 061 - 454 246, faks *386 061 - 446 135

